



# HER ŞEY KARŞITINA GEBE

## BAŞYAZI



Bu öykü sizden bahsediyor.

Marx, bunu, Kapital'in I. Cildine yazdığı önsözde, Alman işçilerini uyararak için söyler. Marx, büyük eserinde, İngiliz işçi sınıfının durumunu ele alır. Fakat İngiliz işçilerinin durumunu öğrenen Alman işçileri, kendi durumlarının bu kadar kötü olmadığını ileri sürerek, kendilerini avutmamaları için onlara bu şekilde seslenir.

Marx, Kapital'de, aslında bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin ortak öyküsünü anlatıyor. Gerçi o zamandan bu yana, işçilerin durumunda önemli değişimler oldu. Aradan geçen 150 yıl içinde işçi sınıfının verdiği mücadeleler sayesinde önemli kazanımlar sağlandı. Ekonomik ve toplumsal yaşam alanında emekçiler yararına iyileştirmeler, düzenlemeler yapıldı. Kazanımlar, birçok ülkede yasalara bağlandı.

Kapitalist ülkelerden birinde işçilerin içinde bulunduğu durum, diğer kapitalist ülke işçilerinin durumuyla aynıdır. Dolayısıyla bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin öyküsü aynıdır, ortaktır. Bu öykü, ücretli emek sömürsünü, kapitalist toplumun bir grup insanın emeğine dayandığını; işçilerin yarınlardan emin olmadıklarını; işsizliğin büyüdüğünü, emekçilerin yoksulluk ve yoksunluk içinde olduğunu, yaşam koşullarının kötüleştiğini vb. anlatıyor.

Kapitalizmin, tekeli kapitalizm (emperyalizm) aşaması, gerçek anlamda bir dünya pazarı yarattı. Tüm uluslar dünya pazarına bağlandı. Dünya pazarı, birkaç ileri kapitalist ülkenin (emperyalist ülkenin ve emperyalist tekelin) egemenliği altında. Uluslararası tekeller, bir çok ülkenin ekonomisini kontrol edecek düzeye ulaştı. Uluslararası tekeller, adı üzerinde birçok ülkede sömürü ve talan yapıyor.

Kapitalizmin ekonomik krizleri, tekeli kapitalizm aşamasında çok daha büyük, daha sarı ve daha yıkıcıdır. Krizler tek tek ülkelerin sınırları içinde kalmayıp, kapitalizmin dünya ekonomik krizleri biçiminde gelişme gösterdi. Her kapitalist ülke krizden farklı derecede etkileniyor; fakat hepsi krizin bir parçası durumunda. Burada asıl üzerinde durmak istediğimiz, kapitalist üretimin geldiği yerin proletaryanın sınıf savaşına etkileridir.

Kapitalizmin tüm içsel çelişkileri, emperyalizm (tekeli kapitalizm) aşamasında daha bir gelişkin ve daha keskinleşmiş olarak ön plana çıkar. Üretimin (emeğin) dünya çapında toplumsal karakteriyle, bunun sonuçlarına el koymanın özel biçimi arasındaki çelişkinin derinleşmesi, proleter devrimlerin koşullarını yaratmıştır.

Sermayenin daha az sayıdaki uluslararası tekelle birikmesi sermaye üretiminin tarihsel eğilimidir. Sermayenin birikimi ve merkezleşmesi, işçilerin yalnızca tek tek ülkelerde bir araya gelmesini, topluluşmasını sağlamamakla kalmıyor, birden fazla ülkede ya da bir grup ülkede, birçok geniş emekçi kitleleri bir araya getiriyor. Uluslararası tekellerin bir grup ülkede varlığını sürdürmesi, aynı tekeli birliklerin sömürdüğü ücretli emekçilerin ortak davranışının zeminlerini yaratıyor. İşçilerin birçok ülkede ortak başkaldırıların zeminleri, uluslararası tekeller arasında gerçekleşen yeni birleşmelerle genişliyor.

“... kentlere göç, tüm dünya kentlerinde yaşam koşullarının denkleşmesi (eşitlenmesi) sermayenin uluslararasılaşması, büyük fabrikalarda kentli ve köylü nüfusunun yerli ve başka uluslardan nüfusun birbirleriyle karıştırılması.... işçi kitlelerinin varlığı uluslararasılaşıyor, sınıf karşıtlıkları keskinleşiyor; işveren birlikleri, işçi birlikleri üzerinde daha ağır baskılar uygulanıyor. Örneğin, kitlesel grevler gibi daha keskin daha sert mücadele biçimleri ortaya çıkıyor, geçim masrafları artıyor, mali sermayenin boyunduruğu dayanılmaz hale geliyor.” (Lenin)

Üretim araçlarından yoksun hale getirilen ve zincirlerinden başka bir şeyi olmayan emekçiler, sermaye niteliği kazanmış üretim araçlarının toplandığı yerlerde, fabrikalarda, madenlerde, atölyelerde vs. bir araya geliyor. Emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı derinleşiyor, kapitalistlerin işçiler üzerindeki baskıları dayanılmaz duruma geliyor. Sermayenin baskılarının boyunduruğunun dayanılmaz

**Tekeli kapitalizm, proleter devrimlerin öngünüdür. Savaş bu süreci hızlandırdı. Devrim için nesnel koşulları oluşturdu. Lenin'in Şubat 1917 sonrası söylediği “Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi” başlayan yeni döneme ve Avrupa'da bir grup ülkede başlamakta olan sosyalist devrime, dünya devrimine işaret eder. Ekim 1917, proleter devrimler çağının başlangıcı ve önsözüdür.**

hale gelmesi, emekle sermaye arasında sert sınıf çatışmalarına yol açıyor kaçınılmaz olarak.

Üretim araçlarının ve ücretli emekçilerin sermayenin elinde topluluşması, bir arada oluş, aynı zamanda sermayeye dayalı üretimin, kapitalist toplumun dağılışı koşulları haline geliyor. Toplumsal üretim araçları kendi kapitalist niteliğine başkaldırıyor. Burada büyük bir çatışma büyük bir kriz ortaya çıkar. Bu kriz, ekonomik bir krize indirgenemez. Bu ekonomik krizleri de içinde taşıyan, daha kapsamlı, daha büyük bir krizdir; bu bir sistem krizidir. Üretimin yeni bir temelde yeniden örgütlenmesini zorunlu duruma getiren bir krizdir bu. Emekle sermaye arasında meydana gelen bütün sınıf çatışmaları, emeğin kapitalist düzene büyük bir başkaldırı ve toplumsal devrim, bu temelde ve bu çerçevede anlaşılabilir.

Kapitalist üretim, ülkeleri dünya pazarına bağladı. Ülkelerin karşılıklı ilişkisi, karşılıklı bağımlılığı getirdi. Kapitalist gelişme, kozmopolitik (uluslararası) karakterdedir. Kapitalizm, emek sermaye-ilişkisi tüm kapitalist ülkelerde aynılaştı. Bu üretim biçimi kendi dağılışı öğelerini kendi içinde taşıyor. Sermaye üretimi ilerledikçe, bu öğeler de olgunlaşır ve eski toplumsal örgütlenmenin dağılışı hızlandırır. Sistemin iç çelişkileri keskinleşir ve bu durumun olduğu ülkede, devrimin koşulları da oluşur.

Bu dağılışı, tek tek ülkelerle sınırlı değildir; bu bir toplumsal sistemin dağılışıdır.

Burjuvazinin, kapitalizme başkaldıran emekçilerin ayaklanmasını bastırmak için, burjuva iç savaşa başvurması, eski toplumun dağılışı derinleştirmek ve çabuklaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz. Kuşkusuz devrimci kitleler, burjuva toplumun dağılışı ve çözülmesiyle doğan yeni olanakları devrime dönüştürürler.

Emekçilerin üretim araçlarıyla kapitalist biçim içinde bir araya gelişi (bir arada oluşu ve dağılışı) diyalektiktir. Karşıtların çelişkinin birliğinin, çelişkilerinin keskinleşmesi ve devrime yol açması yoluyla dağılışıdır. Toplumsal devrim yalnızca eski topluma son vermekle kalmaz; yeni bir toplumun doğumunu da gerçekleştirir.

Komünal (komünist) toplumsallaşma, kapitalist toplumsallaşmanın yerini alarak, onu tarihsel olarak eleştirmiş ve yadsımış olur. Kapitalist toplumsallaşma, yabancılaşmaya dayalıdır. Üreticiler arasındaki ilişkiler, şeyler -metaller- arası ilişki biçimini alır. Bu, meta fetişizmidir. İnsanlar arasındaki ilişkiler, meta ilişkileri aracılığıyla dolaylanmıştır. Daha yüksek bir üretim biçimine, komünal toplumsallaşmaya (komünist toplumsallaşma) geçilerek, bireyler arasındaki ilişkiler, nesnel aracılığıyla dolaylanmıştır. İnsanlar arasındaki ilişkiler, meta ilişkileri aracılığıyla dolaylanmıştır. Daha yüksek bir üretim biçimine, komünal toplumsallaşmaya (komünist toplumsallaşma) geçilerek, bireylerin emeği toplumsal emeğin doğrudan bir parçası olur. Dolayısıyla her birey, toplumun bir üyesi olarak hareket ederler.

Bir kapitalist ülkede toplumsal devrimi zorunlu yapan koşullar, dünya devriminin de koşullarıdır. Her devrimi hazırlayan esas olarak iç koşulların gelişimidir... Ama bir devrimin başarıya ulaşmasında devrimin dış koşullarının elverişli olmasının rolü var. Kapitalist temeller üzerinde devrimin iç koşulları, o ülkenin kendi tarihsel özelliklerinin etkisi olsa da, bunlar ikincildir. Devrimi hazırlayan asıl öğeler, kapitalist üretim biçiminin evrensel öğeleridir. Her üretim biçimi, kendini ortadan kaldıracak öğeleri, kendi içinde taşır.

Bir şeyin koşulları o şeyin kendisinden önce oluşur. Büyük tarihsel olayların -ki devrim büyük bir tarihsel olaydır- koşulları da önceden oluşur. Ancak koşulların büyük olaya dönüşmesi için halk eylemi gerekiyor.

Avrupa'da ülkelerin kapitalist ilişkiler temelinde bir arada oluşu, kapitalizmin bu ülkelerde birbirine yakın düzeyde gelişmesi; tüm bu tarihsel gelişme 1848 Devrimi'ni gündeme getirdi. 1848 devrimleri rekabetçi kapitalizm çağının devrimleridir. Kapitalist tarzda bir arada oluş, devrimin bir grup ülkede aynı sırada patlak vermesini getirdi.

Paris'te 1848 Haziran'ında kurulan işçi barikatları, 1848'in bir daha tekrarlanamayacağı gösterdi. Proletarya Haziran Ayaklanmasıyla tarih sahnesine çıktı. İşçi sınıfı, maddi koşullar, işçilerin kendilerini kurtaracak denli henüz gelişmemiştir, bilinç ve örgütlenme durumları bunu sağlayacak düzeyde değildi; fakat gelişme proleter sınıfın zaferine doğrudur. 1871 Paris Komünü yeni bir geleceğin, proletaryanın kurtuluşunun, yeni bir çağın şağıdır.

Kapitalist toplum, proletaryayla kapitalistlerin uzlaşmaz çelişmesine ve karşıtlığına dayanıyor. Böylece bu bir araya gelişin koşulları, bu birliğin toplumun dağılışı, yıkılışının da koşullarıdır.

I.Emperyalist Paylaşım Savaşı, bir grup ülkede, burjuva toplumun dağılışı, yıkılışını hızlandırdı. Bu savaş tekeli kapitalizm (emperyalizm) çağında gerçekleşti. Savaş tüm Avrupa'da tüm bir yıkım getirdi. Ekonomik ve politik bir kriz oluştu. Savaşın patlak vermesinin üzerinden daha bir yıl geçmeden bütün Avrupa'da devrimci durum meydana geldi. Rusya'da Şubat 1917 Devrimi ve Ekim 1917 Sosyalist Devrimi, devrimci durum şartlarında gerçekleşen devrimlerdir. O sırada Devrimin objektif şartları dünyada oluşmuştu. 1918 Kasım Alman Devrimi

yine aynı sırada patlak verdi. İtalya işçi ayaklanmaları, Fransa'da enternasyonal işçi dayanışması, 1919 Macar Devrimi, Avrupa'da ortaya çıkan devrimci durumla bağlantılıdır.

Devrimci işçi ayaklanmaları aynı dönemde bir grup ülkede gerçekleşti. Savaş bu ülkeleri birbirine bağladı. Hepsinde derin bir yıkım getirdi. Ve hepsinde devrimci kriz doğdu. Bu maddi ve tarihsel koşullar devrimlerin birkaç ülkede, aynı sırada, arka arkaya patlak vermesine yol açtı.

Tekeli kapitalizm, proleter devrimlerin öngünüdür. Savaş bu süreci hızlandırdı. Devrim için nesnel koşulları oluşturdu. Lenin'in Şubat 1917 sonrası söylediği “Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi” başlayan yeni döneme ve Avrupa'da bir grup ülkede başlamakta olan sosyalist devrime, dünya devrimine işaret eder. Ekim 1917, proleter devrimler çağının başlangıcı ve önsözüdür.

Sosyalizmin, 1917'de tek ülkede gerçekleşmesi 40'lı yılların ortalarına kadar sürdü. 40'lı yıllarda, Doğu Avrupa'da ve Doğu ve Güney Asya'da gerçekleşen sosyal devrimlerle, sosyalizm bir sisteme dönüştü.

Doğu Avrupa'da devrim bir grup ülkede aynı tarihsel dönemde gerçekleşti. Bir grup ülkede aynı anda devrimin gerçekleşmesinde, İkinci Dünya Savaşının yarattığı ortamın büyük etkisi var. Savaş, yani dış koşullar zaten önceden oluşmuş olan devrimin iç koşullarıyla iç içe geçti ve iç çelişkileri keskinleştirdi. Çünkü savaş büyük bir yıkım getirdi. Yıkım ve çöküntü, içeride devrimi hızlandırdı. Doğu Avrupa ülkeleri, aynı süreçte, aynı tarihte, devrimi başarıya ulaştırdı. Halk demokrasileri yoluyla arka arkaya sosyalizme geçtiler. Aynı tarihsel dönemde Doğu ve Güneydoğu Asya'da bir grup ülke; Kore, Vietnam, Çin, halk demokrasisi ve sosyalizme geçti.

Doğu Avrupa'da ve Doğu, Güneydoğu Asya'da, aynı dönemde toplumsal devrimlerin gerçekleşmesinde bazı ayrıksın yönlerine karşın, aynı tarihsel koşulların buralarda oluşmasının etkisi var. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri savaşçı ve devrimci komünist partilerin önderliğinde oluşmuş olan tarihsel koşulları devrime çevirdi.

Küba'da devrim 1959'da zafere ulaştığında aynı dönemde, Latin Amerika'nın birçok ülkesinde gerilla savaşları ve kentlerde öğrenci ve halk ayaklanmaları başlıyor, grevler patlak veriyor. Kitlelerin ayaklanmaları, gerilla savaşları, iç savaşın tüm ülkelere doğru yayılması, tek bir ülkeyle sınırlı olmayıp, kıtasal bir özellik kazandı. Kıtanın emperyalizme tam bağımlı olması, içeride birbirine yakın koşulların oluşması; yan yana olan kıta ülkelerinde devrimci savaşları arka arkaya başlamasını getirdi. Sosyalizme, kıtada tek ülkede geçildi, fakat devrim mücadelesi aynı anda birden fazla ülkede başladı. 79'da Nikaragua'da devrim gerçekleşti. Gerilla savaşının ve devrimci halk ayaklanmasının ikinci zaferi oldu. Diğerlerinde ise '90 sonrası, barikatlarla sokak savaşları ve ayaklanmalarla halk iktidarları kuruldu. Burada asıl üzerinde durduğumuz, devrimci savaşların ve devrimci ayaklanmaların yan yana bulunması, birbirine yakın koşulların bir grup ülkede arka arkaya başlaması ve kıtasal bir karakter kazanmasıdır.

Devrimlerin birbirini etkileyerek zincirleme bir ilerleme göstermesi, Tunus ve Mısır Devrimleri sürecinde de görüldü. Bu etki Körfez ülkelerine kadar birçok ülkede kendini gösterdi. Bu ülkeler yan yana olan, birbirine yakın gelişme gösteren ve birbirine benzer iç koşullara sahip ülkelerdir. Bu nesnel, ekonomik ve tarihsel durumdan ötürü, birinde patlak veren ayaklanma tümüne yayıldı. Dış etki ve dış müdahale sadece koşulları ve iç dinamikleri hızlandırıcı ve bazı yerlerde ise yönlendirici bir rol oynadı.

Bugüne kadar gerçekleşen devrimler ya eş zamanlı ya da yakın zamanlı devrimlerdir.

Dünya devrimi kıtasal, bölgesel ve

## C.DAĞLI

dünya genelinde ortaya çıkan devrimci ayaklanmaların birbirini etkilemesi, tetiklemesi, ateşlemesiyle zincirleme olarak ilerliyor. Son yirmibeş yıl içinde tüm kapitalist ülkelerde çok yoğun, çok kitlesel, etkili, ilerici, devrimci ayaklanmalar ortaya çıktı. İşçi ayaklanmaları, kadın ayaklanmaları, gençlik ve halk ayaklanmaları hep dünya çapında meydana geldi. Avrupa ve Asya'da aynı zamanlı ayaklanmalar çok görüldü. Seattle (ABD), Yunanistan, İspanya, Portekiz, Fransa,

**Devrimin birçok ülkede başarıya ulaşması ve sosyalizmin kurulması dünya devrimini hızlandırdığı gibi, proletaryanın dünya çapında desteği ve dayanışması da sosyalizmin gerçekleştiği ülkelerde daha ileriye gitmesini sağlar.**

**Tarih artık kısa tarihtir. Daha uzun zamanda meydana gelen gelişmeler şimdi daha kısa bir zamanda gerçekleşiyor. Tarihsel gelişme, kendi içinde sıçramaları, patlamaları toplumsal dönüşümleri taşıyor.**

İtalya, İngiltere, Almanya ve diğerlerinde dünya çapında anti-kapitalist başkaldırıları yaşandı. Bunlar ya ortak gerçekleşti ya da birbirini etkileyerek dünyaya yayıldı. Bunların hepsi kapitalist dünyayı sarsan eylemlerdir.

Yeni bir toplumsal devrimler çağı bu şekilde başladı. Birçok ülkede devrimlerin patlak vermesiyle ilerleyecektir.

Maddi koşulların tüm kapitalist ülkelerde, bir bütün olarak sosyalizme geçiş için olgunlaşması, kapitalizmin bir sistem olarak derin bir kriz içinde olması, uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesi, bu ülkelerde yıllardır süren devrimci sınıf savaşımı, devrimci durumun ortaya çıkması, toplumsal devrimi güncel duruma getirdi.

Bu koşullarda bir ülkede görülen bir devrimci ayaklanma, tüm kapitalist dünyayı tutuşturan bir kıvılcım rolü oynayabilir. Ayaklanmaların devrime dönüşmesi, her ülkede proletaryanın ve proleter devrimci partinin ciddi hamlesi ve mücadele yeteneğine bağlıdır.

Nesnel toplumsal durumun devrimci karakteri, kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyindeki ilerleme ve devrimci savaş yeteneği, birçok ülkede ve dünyada işçi ve halk ayaklanmalarının ortaya çıkışının güvencesidir.

Devrimin birçok ülkede başarıya ulaşması ve sosyalizmin kurulması dünya devrimini hızlandırdığı gibi, proletaryanın dünya çapında desteği ve dayanışması da sosyalizmin gerçekleştiği ülkelerde daha ileriye gitmesini sağlar.

Tarih artık kısa tarihtir. Daha uzun zamanda meydana gelen gelişmeler şimdi daha kısa bir zamanda gerçekleşiyor. Tarihsel gelişme, kendi içinde sıçramaları, patlamaları toplumsal dönüşümleri taşıyor.

“Toplumun maddi üretici güçleri, gelişmelerin belli bir aşamasında, o zamana değin hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle ya da mülkiyet ilişkileriyle -ki bu üretim ilişkilerinin hukuki ifadesinden başka bir şey değildir- çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler, üretici güçlerin gelişme biçimleri olmaktan çıkıp, üretici güçlerin ayakbağı haline dönüşürler: Bu durumda toplumsal devrim çağı başlar. Ekonomik temel değişmesiyle, muazzam üst yapının tamamı yavaş veya hızlı bir şekilde alt üst olur.” (Marx)

Böyle bir toplumsal devrim çağı başladı mı? Evet, başladı. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle, böyle bir çağ başladı. Bir yüzyıl boyunca sürdü. Günümüzdeki toplumsal devrimler de yeni bir atak içinde. Toplumsal devrimler çağı daha kısa süre içinde daha büyük mesafe alarak ilerliyor. Günümüzde her şey karşıtına gebe...

## Editör

## SAVAŞ VE AYAKLANMA

## Baş tarafı 1. sayfada...

Oysa dinci faşist iktidar ve faşist devlet her gün atıkları adımlarla ayaklanmayı besleyen yeni yeni damarlar açıyor; taze güçlerin ayaklanma saflarına katılmasına zemin hazırlıyorlar. Son bir kaç haftada Kürdistan'da izlediği şiddet politikası buna bir örnektir. Son işkence, katliam ve terör dalgasından sonra Kürdistan'da parayla satın alınmış aşiret liderleri dışında faşist devleti destekleyen bir kişi bile bulunamaz artık. Kürt halkının ezici çoğunluğu birleşik devrimin yanında.

Birleşik devrimin toplumsal güçlerine sürekli yeni, taze güçler katılıyor. Başta üniversiteler olmak üzere, devletin hemen bütün kurumlarından tasfiye edilerek açlık ve yoksulluğa itilen on binlerce kişi, yakınlarıyla birlikte birleşik devrimin saflarına kayıyor. Küçük esnaf ve yoksul köylü, ekonomik krizin ağır yıkımı altında dinci faşist iktidara karşı birleşik devrimin yanına kayıyor ya da tarafsız kalıyor.

Aleviler, dinci faşist iktidarın katliam yapmasından büyük endişe duyan bu ezilen kesim geçmiştin beri çoğunlukla birleşik devrimden yana olmakla birlikte son yıllarda dinci faşist iktidarın dinci katil sürülerini himayesine alarak her türlü desteği vermesi nedeniyle şimdi birleşik devrimin saflarında kitlesel ve sağlam biçimde yer almaktadır. Aleviler, dinci faşist katil sürülerinin devlet güçleriyle birlikte yapacakları kitlesel

katliam girişimlerinden duydukları endişeyle, birleşik devrimin saflarına akın etmekle kalmıyor ama aynı zamanda ciddi biçimde silahlanyorlar da..

Dinci faşist iktidarın, korku salmak amacıyla, yandaşlarını silahlandırıp, örneğin "Halk Özel Harekat" adı altında alenen sokağa salması Alevilerle birlikte oldukça geniş bir kitlenin devrim saflarına akmasına neden oluyor. Dinci faşist iktidarın silahlı ters tepiyor.

Şimdi birleşik devrim kanallarını besleyen "yeni" bir kaynak ortaya çıkıyor. Bu, Suriye ile girişilecek topyekün bir savaştır. "Yeni" dememizin nedenini okur hemen anlayacaktır. Gerçekte Türkiye uzun yıllardır Suriye ile ilan edilmemiş bir savaş içindeydi. Türkiye bu savaşı bugüne kadar dinci faşist katil sürülerini üzerinden, yer yer kendi resmi silahlı unsurlarını da katarak yürüttü. Ancak El Bab'ın işgaliyle bu durum değişmeye ve süreç doğrudan iki devletin karşılıklı topyekün savaşına evrilmeye başladı.

Bu gelişmeye önceki makalemizde işaret etmiştik. Tespitimizde yanıldığımızı gösterecek bir gelişme, işaret yok. Aksine, IŞİD'in El Bab'tan çıkarılmasıyla, son haftada "işte hendek işte deve" diyebileceğimiz noktaya gelindi. Türkiye şimdi ya Rusya'ya verdiği sözü tutarak geri çekilecek ya da orada işgalci olarak kalıcı olmaya; yani birileri onu o topraklardan çıkarana

kadar kalmaya devam edecek. Birinci şık yönünde hiç bir işaret yok. Ama aksi yönü gösteren sayısız işaret var.

Arap basını da artık iki devlet arasında savaşın kaçınılmazlığından söz etmeye başladı. "El Bab'tan sonra hedef Menbiç/Rakka" diyenlerin kendiliğinden El Bab'tan çekileceğini düşünmek safdillik olur. Rusya, çeşitli nedenlerle bu güne kadar Suriye-Türkiye savaşını önlemeye çalıştı. Pek çok cephede dinci faşist çetelere karşı yıllardır kanlı bir savaş yürüten Suriye de anlaşılabilir nedenlerle Türkiye ile savaştan uzak durmaya çalıştı.

Ama bu durum Suriye'nin kendini savaşa çıkartmaya hazır olmadığına şüpheyle bakılabilir. O noktadan sonrası, muhtemelen Hatay'da bitecek bir savaştır. İlk işaretler gelmeye başladı bile. Faşizmin saldırgan doğasına uygun olan da budur.

Söylemeye gerek yok, savaş halk kitleleri üzerinde her anlamda ve her bakımdan büyük bir yıkım anlamına gelir. Ama benzer bir yıkım faşist devlet üzerine de kaçınılmaz biçimde çökecektir. Böyle bir savaşın ortaya çıkaracağı koşullar barış özlemi içindeki halk kitlelerinin bunu kendilerine vadedecek birleşik devrim saflarına kitleler halinde katılmasına neden olacak. Savaşın ilk işaretlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte halk kitlelerinin, yoksulların bu yöndeki taleplerinin işaretleri de gelmeye başladı. Şimdi en çok

sorulan soru, "ne işimiz var oralarda" sorusudur. Geçerken söyleyelim, Leninistler, böylesi muhtemel bir savaşta "kendi hükümetleri"nin yanında değil karşısında yer alacak ve işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına, Alevilere savaşın yaratacağı ortamdan birleşik devrim için, iktidarın ele geçirilmesi için yararlanma çağrısı yapacak.

Toplumun ezici bir kesimi çok açık biçimde ayaklanmadan, birleşik devrimden yana. Faşist devlet ve dinci faşist iktidar bu durumu, faşist milis güçleri örgütleyerek, terörle yıldırıcı bir hava yaratarak, korku salarak değiştirilmeye çalışıyor. "HÖH" denen çetelerin arabalarla sokaklarda tur atmalarını, belediye zabıtarlarının özel hareketçilerden, katillerden, dinci faşistlerden seçilerek milis gücüne dönüştürülmeleri, silahlı resimlerin aleni biçimde yayınlanması, saldırganların açıkça korunup kollanması vb böyle anlaşılmalıdır.

Dinci faşist iktidar, parayla, salam-sucuk-öğle yemeği kumanyasıyla ayarttığı toplumun tortu kesimine üniforma giydirip silahlandırarak, mafyaya yol vererek, ihale ve ulufe dağıtarak karşı devrime silahlı sivil ordu yaratmaya çalışıyor.

Ama bu adımların her biri toplumun diri kesimlerinin artan sayıda, kararlılıkla devrim saflarına kaymasına yol açıyor.

## Newroz: "Mutlaka Kazanacağız"

HDP ve DBP, 2017 Newroz'u için takvimlerini açıkladı. 17-21 tarihleri arasında "Mutlaka Kazanacağız" sloganı ile gerçekleştirilecek Newroz kutlamalarının takvimi şöyle:

17 Mart Cuma: Nusaybin

18 Mart Cumartesi: İzmir, Bursa, Adana, Dersin, Antep, Mardin, Malatya, Bingöl, Doğubayazıt, Manisa, Kocaeli, Siirt.

19 Mart Pazar: İstanbul, Mersin, Antalya, Urfa, Yüksekova, Batman, Konya, Kırşehir, Kars, Hatay, Kızıltepe.

20 Mart Pazartesi: Muş, Cizre, Adıyaman, Iğdır, Bitlis, Hakkari, Ağrı, Bingöl.

21 Mart Salı: Amed ve Van.

Tüm işçi ve emekçi halklarımızı, gençleri, kadınları, Alevi halkını Kürt halkının yanında olmak için davet ediyoruz



## "Bu Saldırı 73 Fermanın Devamıdır"

KDP güçlerinin 2 Mart günü Şengal'e saldırıya geçmesinin ardından bugün (4 Mart) YBŞ ve YJŞ bir açıklama yayınladı.

"2 Mart'ta 'roj peşmergeleri' olarak adlandırılan ve ENKS'ye bağlı olan bir grup çete, Sihelan ve Duhok'tan Şengal'e doğru yol çıktı. Bu çete grupları saat 13.30'da da Xanesor'a geldiler. Güçlerimiz, onların buraya geliş sebebini öğrenmek için bu grupla konuştu. Yapılan görüşmede anlaşıldı ki, bu grup Şengal'i işgal etmek ve güçlerimizin elinde bulunan öteki bölgeleri kontrol altına almak istiyorlar" diyerek çocuk, kadın, yaşlı herkesin buna karşı olduklarını ve tedbir aldıklarını söyledi.

"Tüm çabalarımıza rağmen 3 Mart sabahı bu çete grupları birçok taraftan eş zamanlı bir şekilde, 30 Hammer ve zirhl araçlarla ve tüm silah çeşitleriyle güçlerimize karşı saldırıya geçtiler. Bu nedenle güçlerimiz savunma çerçevesinde saldırılara cevap verdi ve çatışma başladı.

Çatışma yaklaşık olarak 3 saat sürdü, bu çatışmada 7 yoldaşımız şehadete ulaştı ve 20 yoldaşımız da ya-



ralandı. Şehit düşen yoldaşlarımızdan 2'si HPG savaşçısıdır. Bu yoldaşlarımız da araya girmek ve savaşın çıkmasını istemediklerinden dolayı şehit düşürüldüler" diyerek çatışmayı anlatan YBŞ ve YJŞ, bu saldırının Ankara görüşmelerinden sonra yapılmış olmasının çok tuhaf ve anlamlı olduğunu da söyledi.

"Bu çeteler arasında, Şengal ferman sürecinde DAİŞ çeteleri yanında halkımıza saldıran Sünni Müslüman grupları da yer alıyor.

Êzidi halkımız bu tür bir grubu kendi topraklarında bulunmasını hiçbir şekilde kabul etmiyor ve işgalci güçler olarak görüyor.

Biz Kürdistan bölgesinin peşmerge gruplarının Şengal'e girmesine karşı değiliz. Zaten Şengal'de

peşmerge grupları vardır.

Bu çete grupları şu anda tüm Şengal'de güçlerimize karşı yeni bir saldırının hazırlığını yapmaktadırlar. Böylesi bir durum olduğu sürece gerginliklere zemin olacaktır. Her koşul ve imkanda biz bölgenin savunmasını yapacağız. Toprağımızı üzerinde gerçekleştiren her saldırıya cevap verme gücümüz vardır. İki buçuk yıldır bunun için çok bedel verdik" diyen YBŞ ve YJŞ açıklamasını aşağıdaki çağrı ile bitiriyor:

"Başta Êzidi halkı, tüm Kürdistan halklarına çağrı yapıyoruz; bu vahşi saldırılara karşı sessiz kalmayın, milli ve birlik ruhuyla tavrınızı gösterin. Bu saldırı 73 fermanın devamıdır; bu yüzden Êzidi halkı bu bilinçle yaklaşmalı ve mücadelesini Kürdistan ve yurt dışında da sürdürmelidir.

KDP'ye bağlı Êzidi olan peşmerge güçlerine sesleniyoruz; bu oyunlara gelmeyin. Bu çete grupları tüm Êzidi ve Kürdistan değerlerine karşıdır."

## Kürt Köylerinde Yıkım Ve Katliam Sürüyor



Kürdistan'da köyler yakılıp yıkılıyor... Sokağa çıkma yasağı ilan edilen, giriş çıkışları kapatılan köyler, gözetim altına alınmış işkence edilen köylüler... Kürt halkına katliam dayatılmaya devam ediyor...

Son haftalarda Xerabe Bava'da yaşanan katliam, işkenceler, bire bir yaşayan köylülerin ağzından dile getirildi. Köyün sınırlarını kapatan, insanları evlerine hapseden, her tür iletişimi kesen, insanları, hayvanları bir yudum suya muhtaç bırakan faşist devlet; köye ulaşmak isteyen heyetleri de günler boyu yolda bekletti. Gözetim altına alınan 23 kişi ise 24

Şubat'ta serbest bırakıldı, 10 kişi hala gözaltında. Ve ablukadan dolayı köylerine dönemeyen köylüler, tanık oldukları vahşeti anlattı kamuoyuna.

Hemen ardından sıra Talatê (Doğanlı) ve Cibilgirav (Kuyular) köyüne geldi. Köyler önce ablukaya alındı, 24 Şubat günü de Talatê köyüne giren iş makineleri evleri yıkmaya başladı, sürekli silah sesleri gelmeye başladı. İletişim imkanı olan köylüler bu görüntüleri kayıt altına aldı. DİHA'nın ulaştığı köylüler telefonla yaşadıklarını anlattılar.

Tanıklar, silah seslerinin yükseldiğini, yıkımın sürdüğünü, gözetim ve kayıpların olduğunu söylüyor. 3 kepeçenin evleri yıktığını ve şu ana kadar 3-4 evin yıkıldığını gördüklerini anlatan köylü, sadece ahıra inerek hayvanlarına yem vermek için evlerinden çıkmalarına izin verildiğini söylüyor ve yıkımın olduğu köyün aşağısındakilere ulaşamadıklarını anlatıyor.

Öte yandan köyde gözetim altına alındığı belirtilen Şahap Yalçın'ın Nusaybin İlçe Jandarma Komutanlığı'nda götürüldüğü öğrenilirken, Necat Yıldız, Abdurrahman Öker ve Mecit Gündüz'ün nereye götürüldükleri ise bilinmiyor. Bunların durumunu soran avukatlara "Gözetim altında yoklar" yanıtı veriliyor.

25 Şubat günü de Amed'in Licê, Silvan ve Kulp ilçelerinin köylerinde, "kırsalda operasyon yapılacağı" gerekçesi ile sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Operasyonun ardından Licê'nin Herag köyünde askerler açtığı ateş sonucu Celal Gözen yaşamını yitirdi.

**Almanya'da yayınlanan Taz.Die Tageszeitung gazetesi, bu sayılarında "Journalism No Crime, Gazetecilik Suç Değildir" başlığını manşete taşıyarak Türkiye'de tutsak gazetecilerin sesini duyurdu. 150 gazetecinin arasında Y.E.Mücadele Birliği yazı işleri müdürü Sami Tunca da var...**

## Tutuklamalar Sürüyor

Devletin Kürt halkına saldırılarını her yönden devam ediyor. Köyleri ablukaya alınan, her gün evleri basılan Kürt halkının temsilcilerine de saldırılar sürüyor. 21 Şubat günü, yine milletvekilleri tutuklandı, ceza aldı, milletvekillikleri düşürüldü.

Diyarbakır 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ne ifade veren HDP Diyarbakır Milletvekili İdris Baluken tutuklandı.

Selahattin Demirtaş hakkında "Türk milletini, Türkiye Cumhuriyeti devletini aşağıladığı" iddiasıyla 5 ay hapis cezası verildi.

HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ'ın milletvekilliğinin düşürüldüğü mecliste açıklandı. Bunun üzerine HDP milletvekili Sibel Yiğitalp TBMM'de kürsü işgal eylemi başlattı.



Gece yarısı da HDP İzmir İl Eş Başkanı Mahfuz Güleriyüz ve İl Yöneticisi Reyhan Kumru'nun evlerine baskın gerçekleştirildi.

Daha önce tahliye edilmiş olan milletvekili Ferhat Encü de iki gün sonra yeniden tutuklanmıştır.

Nasıl ki katliamlar Kürt halkını yıldırmasın, baskılar, gözetimler ve tutuklamalar da Kürt halkını özgürlük mücadelesinden vazgeçiremeyecek

## HER ŞEY AYAKLANMANIN KAÇINILMAZLIĞINA İŞARET EDİYOR

### Taylan Işık

Referandumda "hayır" sonucu çıkması durumunda iç savaşa hazırlık çağrısı yapan AKP'nin Manisa İl Başkan Yardımcısı Tosuncuğun sözleri henüz kulaklardayken benzer bir çağrı, Avrupa'da yaşayan başka bir AKP'li Tosuncuktan geldi. Avusturya'da yaşayan dinci faşist, "evet" sonucu çıkmaz ise yandaşlarına iç savaşa hazır olmaları çağrısında bulunmuş.

AKP'den alınmış bir talimatın sonucu bu çağrılar yapıldığı çok açık. Bu çağrılara, Ankara Belediyesi Başkanından Emniyet Müdürüne, RTE'nin başkanışmanından Vali ve kaymakamlara kadar devletin çeşitli kurumlarından dinci faşist kitleye yapılan "silahlanma" çağrılarını; eski özel harekatçı, özel timci, emekli polis, emekli astsubay gibi unsurların zabıta kılığında belediyeler tarafından silahlandırılması; "Erdoğan'ın Milisleri" olarak adlandırılan silahlı yapılanmayı ekleyen tablonun ana çizgileri az-çok ortaya çıkmış olur.

Nedir bu tablo? Özetle: Dinci faşist iktidar ve onun başı, referandumun sonucu, her türlü hileye-hurdaya rağmen yine de "hayır" biçiminde çıkarsa sonucu tanımayacaklar. Nasıl yapacakları henüz belli değil ama böyle yapacakları kesin. Nitekim, bu yönde ayuka kadar çıkan söylenilere, haberlere rağmen ne dinci faşist iktidarın başı, ne de başbakanı aksi yönde bir taahhüt ya da beyanda bulunmuş değildir.

Karşı-devrim cephesinin bu hazırlıklarına karşılık, emekçi sınıfların, ezilen halkların, işçi sınıfının, Alevilerin nabzını elinde tutan hemen şunu farkedecek: Halkların ezici bir çoğunluğu büyük bir öfke ve kızgınlık içinde adeta burunlarından soluyorlar.

Sosyal medyada, televizyonlarda, toplu taşıma araçlarında yapılan tartışmalarda, fabrika ve işyerlerindeki sohbet ve konuşmalarda, kısacası her yerde bu yıkıcı öfkeye, kızgınlığa tanık olmak mümkün.

Genel kanı şöyle: "Halk ağzına kadar dolmuş, burnundan soluyor." Politik dilde buna ayaklanma havası denir. Haziran Halk Ayaklanması öncesi gibidir durum. Bu kabaca bir benzetmedir, gerçeği tam yansıtmaz. Tablonun tümüne ulaşmak için bunlara, Haziran Halk Ayaklanması öncesinde olmayan iş'ten atmaları, Üniversitedeki tasfiyeleri, esnafı yıkan ekonomik krizi, Kürdistan katliamlarını, polisin açık infazlarını, dinci faşistlerin sokaktaki insan üzerindeki terörünü vb eklemek gerek.

Somut durumun temel çizgileri böyle. Peki, emekçi sınıflara ve Kürt halkına "Hayır"ın bir kurtuluş yolu olduğunu vaaz edenler tablonun yukarıda işaret ettiğimiz çizgileri, yani dinci faşist iktidarın ve devletin "hayır" sonucunu tanımayacağı konusunda kitlelere ne diyorlar? Biz söyleyelim: Kocaman bir hiç!

Dinci faşist iktidarın ayuka çıkmış hazırlıkları karşısında kitleleri uyaracaklarına ve bir ayaklanmaya hazırlayacaklarına; en azından ayaklanmanın kaçınılmazlığı üzerine açıkça konuşup bilinçlendireceklerine sanki bu hazırlıkların hiç biri yokmuş gibi üç maymunu oynuyorlar. Neden? Bunun yanıtı basit: Çünkü bunlar düzenle, devletle, sermaye sınıfıyla bağları kesmek, köprüleri atmamak istemiyorlar; hepsi bu!

Ama sınıf savaşını kendi yolunda yürüyecek. Zamanı gelmiş Haziran Halk Ayaklanması nasıl onları beklemediyse ayak sesleri gün geçtikçe daha net duyulan gelmekte olan halk ayaklanması da onları beklemeyecek. Bu halk bu kadar zulme sessizce katlanacak bir halk değil. Şüphesi olan, yakın geçmişe baksın.

Elbette biz, CHP'nin kuyruğundan ayrılmayan sosyal reformistlerden ve oportünist hareketlerden iki ülkenin halklarını ayaklanmaya hazırlamalarını, en azından ayaklanmanın kaçınılmazlığı konusunda uyarlamalarını beklemiyoruz. Ölü eşekten medet ummak akıl işi değil. Yine de emekçi sınıfların, Kürt halkının, özellikle de öğrenci ve işçi gençliğin onara şunu ısrarla sormaları gerekir: Sahi, dinci faşist partinin, faşist devletin referandum sonrası için hazırlıkları hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu konuda bize ne yapmamızı tavsiye ediyorsunuz? Zurnanın zurt dediği yer işte burasıdır.

Ayaklanma tek başına çok şey ifade etmez. Önemli olan ayaklanmacılara gösterilecek politik hedef ve programdır. Belirleyici olacak etkenlerin başında bu geliyor. Bu yüzden Leninistler, öncelikle politik hedef ve program konusunda kitleleri aydınlatma işine ağırlık vermeliler. Bunların ne olduğu Haziran Halk Ayaklanması sırasında ortaya konmuştu. İki ülkenin halklarına bıkmadan usanmadan bu politik hedef ve kısa program anlatılmalı.

Birincisi bu. İkincisi, yaklaşan ayaklanma Haziran Halk Ayaklanmasıyla bazı yönlerden benzer çizgiler gösterse de, onun bir tekrarı olmayacak. Haziran Ayaklanmasına sadece devrimci güçler değil ama sermaye sınıfı ve faşist devlet de hazırlıksız yakalandı. Bu sefer durum farklı. Sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidar kendilerini bekleyen ayaklanmayı ezmek için şimdiden hazırlıklara başladılar bile. Başkaları bir yana, Leninistler, Haziran Halk Ayaklanmasında düşünülen, yapılan hataları tekrar etmemek üzere gereken dersleri çıkarmalıdır.

Her Leninist, ezilen halkların, emekçi sınıfların, gençliğin ne istediğini, beklentilerini, özlendilerini bilmeli ve ayaklanma sırasında sermaye sınıfına, dinci faşist iktidara karşı bunları birer talep olarak öne sürmeyi bilmelidir. Örneğin, dün Suriye ile doğrudan "savaş", Suriye'nin işgali söz konusu değildi; ama bu gün var ve emekçi sınıfların, ezilen halkların "Türk ordusunun Suriye'den çekilmesi" talebi canalıcı bir istem haline gelmiş bulunuyor.

Sayırsız örnek vermek mümkün. Burada temel ilke ezilen halkların, emekçi sınıfların, gençliğin nabzının elde tutulması; canalıcı sorunlarını, özlendilerini, istemlerini doğru tespit edip bunları ayaklanmanın bayrağına yazmaktır. Bu zor görevi başarıyla yerine getirebilmenin tek yolu devrimin bu toplumsal güçleriyle yakın ve sıkı bir ilişki içinde olmaktır.

Varsın sosyal reformistler, oportünistler, sermaye sınıfı ve devletle köprüleri atmamak için birleşik devrimden, ayaklanmadan, devrimci programdan tek kelimeyle söz etmesinler. Leninistler, emekçi sınıflara ve ezilen halklara tek kurtuluş yolunun sermaye sınıfının egemenliğini dinci faşist iktidarla birlikte yıkmaktan geçtiğini ısrarla anlatmaya devam edecekler.

Çekilen büyük acıları ancak bir devrim dindirebilir. Ve bu, geçmişte hiç olmadığı kadar yakınımızda.

## Gazi Mahallesi'nde 8 Mart Etkinliği

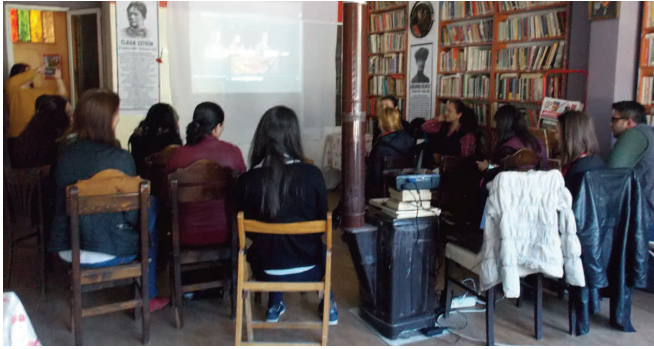


İstanbul'da Emekçi Kadınlar (EKA) Gazi Mahallesi'nde 8 Mart etkinliği düzenledi. 5 Mart Pazar günü 14.00'de Gazi Mahallesi'ndeki Ayışığı Ekin Sanat Halk Kütüphanesi önündeki parkta bir araya gelen Emekçi Kadınlar, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartı astı, EKA flamaları ve 8 Mart dövizleri taşıdı.

Park çevresinde bulunan kadınları da etkinliğe davet eden Emekçi Kadınlar'ın mahalle içinde yaptıkları bu etkinliği parkın önünde iki panzer ve çok sayıda sivil polisin beklemesi dikkat çekti. Gazi Mahallesi'nin girişinde de özel timler de araçları çevirip arama yapıyordu.

Emekçi Kadınlar, parkta önce erbane ritimleri ve ezgiler eşliğinde halay çekti, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın İsyan Devrim", "Harekete Geç İsyan Et Yıkana Kadar", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Kadın Devrim Özgürlük" sloganları attı.

Ardından EKA adına basın açıklaması yapan Aygül Turan "Bugün, dünyanın her yerindeki kadınlar grev çağrılarını yaparken gerek-



mizde 8 Mart yürüyüşleri yasaklanıyor. Sanıyorlar ki 8 Mart ruhunu ve onu yaratan Emekçi Kadınları durdurabilecekler.

Yaşadığımız her günümüz yokluk ve sefalet içerisinde geçerken, hergün açlıkla sına-

nırken sessiz kalacağımızı sanıyorlar" dedi.

Kadınlar olarak yarınlarından emin olamadıklarını, çocuklarından, yakınlarından endişe duyduklarını ifade eden Turan, "Hergün kadın cinayetlerinin yaşandığı bir dönemdeyiz. Kadın olarak tacize, tecavüze, şiddete maruz kalıyoruz.

Sadece biz kadınlar değil, çocuklarımız da; okullarda, sokaklarda tacize, istismara uğruyor.

Bize, çocuklarımıza reva görülen bu yaşama artık yeter demeyecek miyiz? Emekçi mahallelerinde oturduğumuz için potansiyel suçlu görülmeyle sessiz mi kalacağız?" diye sordu.

İşsizliğin pençesinde kıvrılarak, üç kuruşa acımasızca çalıştırılmaya ve işten atılmaya, açlıkla terbiye etmelerine daha fazla katlanmak istemediklerini belirten Turan, 8 Mart 1857'de Amerikalı dokuma işçisi kadınların, ağır bedeller ödeyerek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün mimarı olduklarını hatırlattı.

"Bizler de kendi geleceğimizi kendi ellerimize alacağız. Yaşam hakkımızın güvencede olduğu, yarınlarımızın olduğu bir dünya istiyoruz. Çocuklarımızın yarınlarını istiyoruz. İşgününün yedi saat olmasını, hangi gerekçeyle olursa olsun, işçi ücretlerinde kesinti yapılmamasını, çalırken çocuklarımızın güvende olmasını, sağlığa aykırı işlerde çalıştırılmanın yasak olmasını istiyoruz.

Bize dayatılan bu sisteme mecbur değiliz" diyen Turan, geçmişten bugüne yol gösteren, toplumsal özgürlükleri için mücadele eden işçi, emekçi, komünist kadınlardan güç aldıklarını söyleyerek, "1917'de Rusya'da ekmeğe isteyen kadınlardan, Ekim Devriminin kadınlarından alıyoruz. 8 Mart'ı yaratan kadınlardan alıyoruz. Özgürlükleri için mücadele eden kadınlara bin selam olsun" dedi.

"Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar

### Sarıgazi'de Kadınlar 8 Mart için Eylemde



"Dağılmazsanız müdahale edip gözaltı yapacağız" diyen katil polisleri dinlemeyen kadınlar, zılgıtlarıyla karşılık verdi, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadınlar Sokağa Özgürleşmeye" sloganları atıldı.

Daha sonra da basın açıklaması okundu. Ardından kadınlar, sloganlar atarak dağıldılar.

### "Özgürlük Çığlığımız Dünyayı Sarıyor"

Baş tarafı 1. Sayfada...

Tarih bize dayatılanlara karşı kadınların şanlı mücadeleleriyle doludur. Bizim mücadelelerimizle doludur. Nasıl ki, bundan yüz yıl önce Şubat Devrimi'nde ekmeğe isteyen kadınların isyanı yeni bir yaşam yarattıysa, bizlerin isyanı da yeni bir toplumun, güzel gününlerin habercisidir.

Katliamların, işkencelerin, tecavüzlerin, kadın cinayetlerinin olmadığı bir dünya istiyoruz. Ekmeğe istiyoruz, gül de... Başka bir dünya istiyoruz. İnsanca yaşayabileceğimiz, çocuklarımızın yanaklarının kırmızı elmalar

gibi olduğu, ağız dolusu kahkahalarla gülebildiğimiz bir dünya istiyoruz. Özgürlüğümüze istiyoruz.

Zorbalığı, baskıyı, zulmü, işsizliği, açlığı istemiyoruz. Yok, sayılmak istemiyoruz.

Bu yaşamda bizler de varız. Bizler her toplumda, her zamanda var olduk. Katliamlar yaşadık, ama var olmaya devam ettik. İsyân ettik, başkaldırdık ve isyanımızın izlerini bıraktık.

Bütün güzellikleri yaratan ve üretenleriz. Yüzyıllardır yaşadığımız acılar, öfkemizi biletti. Gücümüze güç kattı.

Şu iyi bilinmeli ki, biz kadınlar özgür olmadan toplumun hiçbir kesimi özgür olamaz. Ve özgürlüğümüz kendi ellerimizdedir.

Gücümüzü geçmişten bugüne bize yol gösteren, toplumsal özgürlükleri için müca-

de eden işçi, emekçi, komünist kadınlardan alıyoruz.

1917'de Rusya'da Ekmeğe İsteyen kadınlardan, Ekim Devriminin kadınlarından alıyoruz. Claralardan, Rosalardan, Sibellerden, Aysunlardan... Kollontaylardan, 8 Martları yaratan kadınlardan...

Özgürlükleri için mücadele eden kadınlara bin selam olsun.

Yeni bir yaşam bizlerin mücadeleleriyle doğuyor.

**YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!**

**ŞAN OLSUN 8 MARTLARI YARATANLARA VE YAŞATANLARA! KADIN, DEVRİM, ÖZGÜRLÜK!**

**Emekçi Kadınlar-EKA**



Sonra 8 Mart'ın tarihçesi üzerine ve kadın eylemlerine ilişkin slayt gösterimi yapılarak 8 Mart üzerine sohbet edildi.

Gazi Mahallesi'nde yaşayan emekçi kadınlar, sorunlarını ortaya koyarak, çözüm ve mücadele biçimleri üretmek için konuşuldu, deneyimler paylaşıldı. Gerek aile bağları, gerekse çalışma yaşamına ilişkin sorunlarını konuşular. Kadınlar, "Buraya gelmeden önce bilmeyordum, eşit olduğumuzu öğrendim. Ben de çalışıyorum, o da, ben bir de evde çalışıyorum..." "Ben buraya geldikten sonra patrona sesimi yükseltmeye başladım...", "Erkek çocuklarımızı da böyle eğitmeliyiz", "Kız çocuğum da emekçi bir kadın olacak, şimdiden 'bu haksızlık' demeye başladım", "kadınlar çocukluktan beri susturulmuşlar, yoksa tüm kadınlarda biraz anarşistlik var", "işyerimizde, her yerde baskılara karşı bir araya gelelim"... Kadınlar artık susmuyorlar, yıllardır biriktirdiklerini söylüyorlar.

Mücadele biçimleri üzerine sohbetle etkinliği sürdüren kadınlar 8 Mart sonrasında da belirli aralıklarla mücadeleyi büyütmek için örgütlenmeler oluşturmak üzere bir araya gelme kararıyla etkinliği sonlandırdılar.

# Katliam Sürüyor

10 Şubat'tan bu yana asker ve polislin ablukasında olan ve yakılıp yıkılan Xerabe Bava köyü'nden gelen her yeni haber tüyler ürpertmeye devam ediyor. Ve katliam burada durmuyor. 22 Şubat günü Talate köyü de ablukaya alınıyor. Giriş ve çıkışların yasak olduğu Xerabe Bava köyünde önce ambulanslarla hastaneye kaldırılan 3 kadının anlattıkları, sonra birkaç gün önce gözaltına alınıp bırakılan A.E.'nin anlattıkları yaşanan vahşeti anlatıyor.



Yasağın dördüncü gününde misafir olduğu evin askerler tarafından basıldığı anlatıyor A.E., "Bulduğum evde iki çocuk, anne baba, yaşlı bir kadın vardı. Evde arama yaptıktan sonra beni yanlarına aldılar ve köyde beni de kendileriyle birlikte gezdirdiler. Beni kendileriyle gezdirirken, evlerin kapılarını kırıp ilk önce beni içeri atıyorlardı. İçerde birilerinin olup ateş açacağını düşünerek beni kalkan olarak kullanıyorlardı. Bir şey olursa ilk önce bana olması için bunu yapıyorlardı. Daha sonra ben yine misafir olduğum eve geri döndüm. Bu dört gün boyunca bir kere büyük bir patlama sesi duydum. Daha sonra evleri onlara göstermem için zırhlı araca bindirildim. Zırhlı aracın kamerasından birkaç askerin Abdi Aykut'un bahçesinde bir şey yaptıklarını gördüm. Hepsini başında duruyordu ve tahmin ettiğim kadarıyla yakılan bir insan cenazesiydi. Çarşafı bir kadının üstünü aramak isterken, kadının karşı çıkmasına karşılık onu da dövüyor ve zorla çarşafını kaldırıp çıplak arama yapıyorlardı."

Yasağın 5'inci gününde misafir bulunduğu eve yakın bir evde askerler tarafından gözaltına alınmaya çalışılan bir kadının Türkçe bilmediği için askerlere kendi ismini verdiğini söyleyen A.E., "Kadın yardımcı olmam için askerlere benim ismini vermiş. Askerler gelip beni evden alarak oraya götürdü. Kadını gözaltına aldıktan sonra beni de gözaltına aldılar. Gözaltına aldıkları yerde beni dövmeye başladılar. Yaklaşık 10 dakika uzaklıkta olan başka bir evin ahır olarak kullandığı mağaraya götürdüler. 10 dakika boyunca bana işkence ediyorlardı. Ahıra götürüldüklerinde 5 asker tekmelerle kafama, karnuma ve ayağıma vurdu. Bunu 20 dakika boyunca sürdürdüler. Tekmelerden sonra ahırda bulunan sopalarla ayaklarını vurdular. Ahırın üstünde bulunan evin balkonuna götürdüler. Üstümdeki elbiseleri çıkarıp o şekilde yaklaşık iki saat beklettiler. Daha sonra o evin içinde bulunan bir odaya aldılar, yaklaşık 20 askerin içinde buldum kendimi. Bu askerler yarım saatten fazla tekmelerle yumruklarla bana işkence ettiler. Gece geç saatlerde bulunduğum odanın kapısına bir nöbetçi bırakarak gittiler" diyor ve askerlerin birçok evi de yağmalamaya başladıklarını, köylülerin evlerindeki kullanılmamış battaniyelerini, elektrikli sobalarını ve televizyon gibi eşyalarını çaldıklarını anlatıyor.

O gün akşamda doğru askerlerin "Komutanım" dediği birinin yanına götürüldüğünü söyle-

yen A.E., tüm askerlerin yüzünün kapalı olduğunu söyleyerek, yalnızca komutan ve yardımcısının yüzlerinin açık olduğuna dikkat çekti, "Şu an bile yüzlerini görsem tanırım. Komutanın bulunduğu odaya girdiğimde, odayı kendine göre düzenlemiş, minderlerin üzerinde oturuyordu. Komutan odaya ilk girdiğimde (PKK'lileri kast ederek) 'Yerlerini söyle' dedi. Bilmiyorum deyince boğazımı tutup boğmak istedi. Daha sonra hakaret ederek sadece tişörtle olduğum halde gecenin soğusunda yaklaşık iki saat beni dışarda beklettiler. Lavaboya gitmek istediğimde de izin vermediler. İki saat beklettikten sonra yine ahır olarak kullanılan mağaraya götürdüler. Burada da beni sırt üstü yatırarak, yaklaşık 20 asker karnıma tekmeler vurdu" dedi.

17 Şubat günü öğlene doğru köyün çevresinde bulunan arazi ve dağlık alanda gezdirildiğini söyleyen A.E., askerlerin kendisinden köyün girişinde bulunan 3 tane mağaraya girmesini istediklerini aktardı. "Önce mağaraya gönderiyorlardı, sonra da mağarada bulunan taşları kaldırmamı istiyorlardı. Her üç mağarada da hiçbir şey yoktu. Daha sonra köyde bulunan tek ilkökulu yanındaki tahminen 5-6 metre yükseklikte olan kayalıkta beni iterek attılar. Yere düşünce sersemleştim. Yanıma gelip silahın namlusunu ağzıma koyarak, 'Yerlerini söyle, yoksa seni öldürürüz' diye tehdit ettiler. Bilmiyorum dedikten sonra kendileri yine kayalığın üstüne çıkarak, benden koşup kendilerinden uzaklaşmamı istediler. Yalnız ben sersemleştığım için koşmadım. Yaklaşık 5 metre gittikten sonra sırtım onlara dönük yere çömeldim. Yine uzaktan bağırarak 'Yerlerini söyle yoksa seni öldürürüz' diye tehdit ettiler. Tekrardan bilmiyorum deyince ateş açtılar. Bana yakın mesafe nişan alarak, 4-5 el ateş ettiler. Daha sonra beni köyün bağ ve bahçelerinde gezdirdiler. Akşama doğru tekrar beni iki gece kaldığım ahırın üstündeki odaya götürdüler. Belli bir süre sonra telsizle komutanları olduğu tahmin ettiğim biriyle konuşarak, 'Bu kadar dövmemeye rağmen bir şey bilmediğimi söylüyor. Bunu sevki edelim' dediler" Üç gün boyunca aç ve susuz bırakıldığını dile getiren A.E., "Sonra bulunduğum evden tahminen 250 metre uzaklıkta bulunan Kobra'nın yanına götürüldüm. O kadar işkence etmişlerdi ki 7 senedir tanıdığım Abdi amca tanınmaz haldeydi. Beni içeriye alan asker 'Bunu tanıdın mı? Bak bu Abdi' deyince onu tanıdım." Kobra'da bulunan Abdi Aykut'un elini tutarak şişmiş olan karnının sol tarafına götürdüğünü söyleyen A.E., 'M16 namlusuyla karnıma vurdular' dedi. Bunun dışında korkudan birbirimizle konuşamadık. Daha sonra yanımıza Sabri Bayhan'ı getirdiler. Yüzünden askerlerden çok korktuğu belli ohuyordu. Üçümüzü kobrayla köyün içinde gezdiriyorlardı" dedi.

Taziye evine götürüldüklerini söyleyen A.E., "Kobra'nın kamerasından köydeki bütün insanların oraya topladıklarını gördük. Belli bir süre bizi gezdirdikten sonra üst rütbeli bir komutan olduğunu düşündüğüm biri eldivenlerini takarak, Abdi amcaya o haldeyken yumruk attı. Kobra'nın içinde Abdi amcaya tekrar döveceklerini söylediklerini duydum. Daha sonra Abdi amcaya ve Sabri abiye çıkararak karargah olarak kullandıkları bir eve götürüldüler. Ben tek başıma yaklaşık 10 dakika kaldıktan sonra ikisini de tekrar getirdiler. Sabri

geçen 10 dakika içinde dayaktan yüzünün rengi değişmişti. Abdi amcaya ise kendinden geçmiş bir vaziyette getirdiler. Abdi amca 'Hastaneye gitmeyim' diye sayıyordu. Yaklaşık bir buçuk saat yine karargah olarak kullandıkları başka bir evde bizi beklettikten sonra Nusaybin İlçe Jandarma Karakolu'na götürüldük."

Daha sonra hastaneye götürüldükleri halde doktora işkence gördüğünü söyleyemediğini, doktorun da bir şeyi yok dediğini anlatan A.E., 5 gün boyunca karakolda kaldığını ve bu esnada köyde çekilen fotoğrafları kendisine gösterildiğini anlattı. İfadesi alındıktan sonra da serbest bırakıldığını söyledi.

## Bir Köy Katlediliyor

90'lardaki köy yakmaları yaşayan Kürt halkı, bunun o dönemi aşan uygulamalar olduğunu anlatıyor. Ve 13. gün, Xerabê Bava köyüne zırhlı kepçe, ambulans ve çöp kamyonetleri girdi. . . Bu, Cizre'de, Sur'da yaşanan yıkımı getiriyor akıllara. . .



Katliamlar üzerine açıklama yapan KONGRA-GEL Eşbaşkanlığı, Türk devletinin abluka ve saldırıları altındaki köyleri yalnız bırakmama çağrısında bulundu. Günlerdir Xerabe Bava köyüne gidebilmek için heyetler çaba sarfediyor ve her sefer yolda durduruluyorlar.

DBP MYK üyeleri de köylerde ilan edilen "sokağa çıkma yasağı" ile birlikte devam eden abluka ve kuşatmaya ilişkin Amed'deki Genel Merkez Danışma Bürosu'nda basın toplantısı düzenledi. Barış Bloğu üyeleri, Amed, Mardin TTB, Mardin KESK bileşenleri ve Tüm Bel Sen Eş Başkanı'ndan oluşan heyet Xerabê Bava köyüne doğru yola çıktı. Yola çıkmadan önce KESK Mardin şubesinde bir açıklama yaptı. Zırhlı araçlarla heyetin önünü kesen askerler ile görüşen Bahadır Altay ve Mehmet Ali Aslan, köyde yaşananları incelemek için bölgeye gitmek istediklerini ifade etti. Heyet yol ayrımında oturma eylemi başlattı.

## Yeniden Saldırı Ve Abluka

Nusaybin'in abluka altına alınan ve Xerabe Bava ile aynı bölgede olan Cibilgirave ve Talate köyleri de abluka altına alındı. Akşam saatlerinde de Talate Köyü'ne yönelik saldırı başladı.

Talate köyünden bir köylü, "Sabah başlayan abluka ardından akşamüstü hareket geçen devlet güçleri evleri top atışları ile yıktı, şu anda çok büyük patlama sesleri var. Birçok evden dumanlar çıkıyor. İçeriden çıkmadığımız için tam olarak neler olup bittiğini bilemiyoruz" diyor ve 4 kişinin gözaltına alındığını bildiriyor.

Paletli kepeçlerle evlerin her yıkılıp sonra da yakıldığını anlatan köylü, şu ana kadar iki evin yıkıldığını ve köydeki mezarlığın yukarıda bulunan evlerin yıkılmasına başlandığını söylüyor.

Köylülerin başlarını pencereden çıkaramadığını belirten köylü, telefonların da çok az çektiğini söylüyor.

## KCK Basın Davası Haziran'a Ertelendi

2011'in Aralık ayında DİHA, Özgür Gündem, Azadiya Welat, Demokratik Modernite ve Fırat Dağıtım gibi Kürt basın kurumlarına yapılan operasyonlarda gözaltına alınan 46 basınının yargılandığı "KCK Basın Davası", 28 Şubat günü İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmaya tutuksuz yargılanan bazı gazeteciler ve avukatları katıldı.

Duruşmada ilk olarak söz alan avukat Özcan Kılıç, hukuken sıkışık bir dosya olduğunu ifade ederek, "AİHM'in istediği cevaplara hükümet yanıt vermiyor" dedi.

Avukat Sinan Zincir ise, Gülen Cemaati'ne yönelik yapılan operasyonlarda gözaltına alınan ve tutuklanan davanın hâkim ve savcılara atıfta bulunarak, "Dosyadaki hukuksuzluklar ortaya çıkarılmadan savcının mütalaa sunmaya çalışması kabul edilir değildir. Bu dava bizim için daha yeni başlıyor" dedi.

Avukat Kadir Tunç, "Bütün davaların kumpas olduğu öne sürüldü. Tüm davaların kumpas olduğu bir yerde Kürtlerin yargılandığı davalar neden kumpas olamıyor. Burada bir eşitlik olmalı. Eşitlik talebinde bulunuyoruz" derken, tutuksuz yargılanan gazeteci Çağdaş Kaplan da, "O dönem 10 binlerce kişi cezaevine atıldı. Biz gazetecilerin payına da düşen bu. Nasıl bir yargılama olduğunu anladık. Bu hukuksuzluk karşısında savunma yapamayacağımızı, hukukun olmadığını söyledik. Bu operasyonun Kürt basınına imha etmeye yönelik olduğunu söyledik. Daha önce var olan savcı ve hâkimlerin topladığı delillerle yargılama yapılması zor. Kaçarken yakalanan davanın yürütücüleri bu davaları kendilerini kurtarmaya çalışıyor. Bu halıyla bu davanın devam etmesini anlaya-

mayoruz" dedi.

Gazeteci Kenan Kırkaya ise savunmasında, "Bugün 28 Şubat ve biz burada yargılanıyoruz. Süreklileşen bir darbe sürecinde gazetecilerin nasıl yargılandığını çok iyi biliyoruz. Şu anda cezaevlerinde onlarca meslektaşımız var. Bunlardan bir kısmı biz tutuklandığımız zaman alkış tutuuların bir kısmı da bizim gibi yazarlar. Bu soruşturmanın özneleri bizleriz. Bizim savunma yapmamız bile engellendi, mahkeme salonlarından atıldık. Bunun bir hukuki yargılama olmadığını söyledik. Biz ilk söylediğimizde dikkate alınsa idi 15 Temmuz darbe girişimi olmazdı. Biz bir kumpasın olduğunu söyledik. Bunların bizim ile ilgili topladığı deliller nasıl geçerli olacak. Siz bunların hazırladığı iddianame üzerinden nasıl bizi yargılayabilirsiniz. Bir 'terör örgütünün' hazırladığı bir iddianame üzerinden nasıl bizi yargılayabilirsiniz. Bizim hakkımızda dosya hazırlayanlar bugün 'terör örgütü' üyesi olarak yargılanıyor. Bu işin sonu kötüye gidecek dedik. Biz haklıyız. Bu davayı sürdürmek ahlaki ve vicdani de değildir. Anayasa Mahkemesi (AYM) de bu yargılamanın hukuksuz olduğunu biliyor ve topu taca atıyor. Sayın savcı neyin üzerinden mütalaa hazırlayacaksınız. Avukatlarımızın konuşulmadı, biz konuşulmadık. Sanki ortada hukuki bir yargılama varmış" dedi.

Kırkaya'nın savunmasını yarıda kesen mahkeme başkanı, "Savcı mütalaa vereceğini söyledi. Nasıl bir mütalaa vereceğini bilmiyoruz. Belki de sizin lehinize bir mütalaa verir. Yargılamanın artık bitmesini istiyoruz. Siz de böyle istemiyor musunuz?" diye sordu. Kırkaya, "Bizim derdimiz erken ya da geç bitmesi değil. Bizim isteğimiz adil bir yargılama yapılmasıdır" diye konuştu.

Mahkeme heyeti, duruşmayı 20 Haziran gününe erteledi.

# BIÇAK KEMİKTE

## Ali Varol Günel

Dağılan egemenlik aygıtını toplayabilmek için faşizm, "topyekün saldırı" içinde. "Yurtta Savaş, Dünyada Savaş" anlayışı kapsamında züccaciye dükkânına dalmış fil misali sağı solu kırıp dökerek kendine soluklanacak bir alan açmaya çalışıyor; ama gelin görün ki, boynundaki kement, her geçen gün onu daha çok boğuyor.

İçeride iç savaşı kazanabilmek için paramiliter grupları silahlandırıyor ve silahlı eğitimden geçiriyor; aynı zamanda halkın elinde bulunan silahları da topluyor ki, yarın bir gün ciddi bir karşı koyuşla karşılaşsın. Durum tam da bir halk deyiminde söylendiği gibi, "taşları bağlamışlar, itleri salmışlar" halini yansıtıyor. Açık ki, faşist devlet çok daha şiddetli bir iç savaşın hazırlıklarını yapıyor. Bugün Nusaybin'de yaşananlar, dervişin fikrini göstermeye yetiyor.

Böylesi bir iç savaş hazırlığı içinde olan devletin aynı zamanda bir dış savaşa tutuşamayacağına dair öngörüler gerçekliği yansıtmıyor. Tam tersine TC devleti, bir dış savaş için ihtiyaç duyacağı sovenizm propagandasını iç savaş koşullarında daha iyi yapacağını düşünüyor. En önemlisi de artık kendisi için bir varlık yokluk sorunu halini almış olan bu iç savaşı kazanmadan devrim belasından kurtulamayacağını görüyor. Zorunlu olaylar zincirinin zorunlu bir sonucu olarak da dış savaşa sürükleniyor. Sıradan bir şahsın ardında herkesin menemen bardağı gibi dizilmiş olmasının başka bir izahatı görünmüyor. Sermaye sınıfı, her şeyi kaybetmekle, hiç değilse elinde olanı tutmak arasında "başkanlık sistemi"ne onay vermiş görünüyor.

Tarihi hızla yaklaşan ama henüz yapılabilecek yapılamayacağı belli olmayan referandum etrafında "boş hayaller" yaratılmasının nedeni de budur. Sandık bu kez "sokakları temizlemek" için değil, sokakları karşı-devrimin merkezi haline getirmek için kurgulanıyor. Dolayısıyla Engels'in nerdeyse yüzelliyle önce söylediği "genel oyun kitlelerin olgunluk düzeyini ölçtüğü"ne dair belirlemenin bugün artık bir geçerliliği kalmadığı görülüyor. Faşist devlet aygıtının bu kadar güçlendiği bir dönemde seçimlerin insanların özgür iradesini yansıtmadığını görmek için müneccim olmaya gerek yoktur.

Önümüzdeki referandumdan "Hayır" çıkarsa, bunun AKP'yi gerileteceğine ve hatta yeniden bir müzakere sürecinin başlayacağına dair düşünceler eğer naiflik değilse düpedüz ayamazlıktır. Böyle düşünenler, "hayır" çıkmasının ardından tüm barajların yıkılacağını, sonrasında belki erken genel seçime gidilebileceğini ve yeni bir hükümet kurulabileceğini, TC devletinin makas değiştirebileceğini vb sayıyorlar. Hiç değilse "domuzdan bir kıl koparmış olmak" istiyorlar. "Direniş" anlayışının gelip gelebileceği son nokta budur. Halbuki, siyasi iktidar daha şimdiden göstermiş olduğu yönelimiyle seçimlerin sonucunun kendisini hiçbir şekilde bağlamayacağına ortaya koymuş bulunuyor. Yürünmüş yolları tekrar tekrar yürümekten bıkmayanlar, hala bundan bir ders almış değiller. Karşı-devrim cephesi, bıçağı kemiğe dayamış kanıtıyor, bunlar hala cellatlarından "aman" diliyorlar! Ortalama sol bugüne kadar devrim konusunda sahip olmadığı iyimserliğin onlarca kat fazlasını faşizmin yumuşayacağına, geri adım atacağına dair taşıyor. Devrim konusunda "sürekli karamsar" olanlar, bu konuda sürekli iyimserler...

Öyle ki, Barzani'nin Türkiye'ye ziyareti sırasında havaalanına Kürdistan bayrağının asılmasından, Barzani'nin Selahattin Demirtaş ve diğer milletvekillerinin serbest bırakılması çağrısından bile olumlu sinyaller çıkarmaya çalışanlar oldu. Hiç değilse bunun MHP ile AKP'nin arasını bozacağına ve bunun MHP'nin referandumdaki tavrına etki edileceğine dair düşünceler havada uçuştı. Oysa aynı günlerde KDP, Şengal'de YPG güçlerine karşı saldırı hazırlıkları yapıyordu ve Barzani, Türkiye'ye muhtemel ki bu operasyonun detaylarını konuşmak için gelmişti.

Ortalama sol anlayış, öylesine sirazeyi dağıtmış durumda ki, neredeyse "AKP'nin geriletilmesi için" ABD ve AB'den medet umar hale gelmiş durumda. Kendi gücüne güvenen yitiminin varacağı nokta durumun başkası olamazdı. Karşı-devrimin harıl harıl iç savaşı boyutlandırmaya hazırlandığı bu koşullarda burjuva iç savaşa devrimci bir iç savaşla karşılık vermeyi değil de "toplumsal barışın korunması" teranesiyle oyalanmayı sürdürmeyi kendilerine politika olarak belirlemiş olanlar, devrimden umudu kesmiş olmanın bedelini ağır ödeyecekler kuşkusuz. Yaptığımız uyarılar, onlarda karşılığını bulacak mı bilmiyoruz. En azından bu hareketlerin politik etkisi altında bulunan devrimlerin çağrılarımıza kulak vereceklerini ve yüzlerini gücrimden yana çevireceklerini umut ediyoruz.

Bugün devrimci olan tek politika, "bıçak kemikte" diyen yığınların önüne devrimci hükümet için mücadele etmek gerektiğini koyan leninist politikadır. Bugün sandığa kilitlenmiş olanların, sandığın ötesini göremeyenlerin yığınlarına devrimci olarak sunacağı bir şey kalmamıştır. "Devrim mi? Nereden ve nasıl?" diyenlere ise leninist politikalar etrafında örgütlenmeleri ve mücadele etmeleri gerektiğini söyleyeceğiz. Artık somut olan her şey pratik olandır. Devrimin pratik olarak örgütlenmesi için üzerimize düşenleri layıkıyla yaptığımızda yol açılacaktır.



**Taksim'e Cami projesinin referandum ve iki seçim propagandasında kullanıldıktan sonra iptal edileceği öğrenildi. Resmi Gaste**



**Bilal Erdoğan: "Bu gidişle kardeş katli gelir. Ben hayır diyorum..." Resmi Gaste**

# KAHİNCE SÖZLER

Şükür, şu günlerde kimse mucizelere inanmıyor. Mucizeli kahinlik bir malsaldır. Ama bilimsel kahinlik bir olgudur. Ve çevremizdeki utanç verici kederler ve hatta umutsuzluklarla pek sık karşı karşıya geldiğimiz şu günlerde doğru çıkan bilimsel bir kehaneti anımsamakta yarar vardır.

Friedrich Engels, 1887'de, Sigismund Borkheim'in 180-1807 Alman Baş Yurtseverlerinin Anısına (Zur Erinnerung für die deutschen Mordpatrioten 1806-1807) adlı kitapçığına önsözünde, gelmekte olan dünya savaşından sözetme fırsatı bulmuştu. (Bu kitapçık 1888'de Göttingen Zurich'te yayınlanan Sosyal-Demokrat Kitaplığın XXIV. Numarasını taşıyor.)

Otuz yıl önce geleceğin dünya savaşı konusunda Friedrich Engels şöyle söylüyor:

"... Prusya-Almanya için, bir dünya savaşından, bugüne kadar boyutları ve şiddeti yönünden hayal edilmemiş olan bir dünya savaşından başka bir savaşın artık olasılığı yoktur. Sekiz-on milyon asker birbirlerini boğazlayacak ve o güne kadar bir çekişme sürüşünün yapıldığından çok daha fazlasıyla Avrupa'ya baştan başa soyup soğana çevirene kadar yiyip bitirecektir. Üç ya da dört yıl içinde sıkıştırılmış ve bütün kataya yayılmış Otuz Yıl Savaşının yıkımı; açlık, veba, ağır sıkıntılar ordular ve halk yığınları üzerinde yarattığı genel moral bozukluğu; ticaret, sanayi ve kredi üzerindeki yapay mekanizmanın genel bir iflasla sona ermesinin getirdiği umutsuz karışıklık; eski devletlerin ve bunların geleneksel devlet anlayışının düzenlerce tacın kaldırımlara yuvarlanacağı ve bunları yerden toplayacak kimsenin bulunamayacağı ölçüde çöküşü; nasıl sona ereceğinin, mücadeleden kimin muzaffer olarak çıkacağı önceden kestirilmemiş mutlak olanaksızlığı; bir tek sonuç kesinlikle bellidir: genel bitkinlik ve çalışan sınıfın nihai zaferinin koşullarının hazırlanması.

"Son sınıra ulaşmış karşılıklı silahlı bir yarış sisteminin önünde sonunda kazanılmaz olarak beklenen meyveleri bunlardır. Beylerim, prenslerim ve devlet adamlarım, aklınızla yaşlı Avrupa'ya getirmiş olduğumuz yer burasıdır. Ve en son büyük savaş dansını başlatmadan başka yapacak bir şey kalmadığı zaman - bu bizim işimize gelecek (uns kann es recht sein). Savaş belki de geçici olarak bizi geriye itebilir, kazandığımız birçok mevzileri bizden koparıp alabilir. Ama o zaman yeniden denetim altına alamayacağınız kuvvetlerin başını boş bıraktığımızda her şey kendi istediğine göre hareket edebilir; trajedinin sonunda sizler mahvolmuş olacaksınız ve proletarya, ya zaferini gerçekleştirmiş olacak ya da herhalde (doch) zafer kaçınılmaz olacaktır.

Londra, 15 Aralık 1887 Friedrich Engels"

Bu kehanette ne büyük bir deha görülmektedir! Bu doğru, açık, kısa ve bilimsel sınıf tahlilinin her tümcesi fikir yönünden ne de çok zengin! Eğer ... eğer burjuvazi karşısında yerlere kadar eğilmeye alışmış ya da kendilerini bunun korkusuna kapmış olanlar, biraz düşünelibilselerdi, düşünme yeteneğinde olsalardı, şu sırada utanç verici bir biçimde inançsızlık, üzüntü ve mutsuzluk karşısında yenik duruma düşenlerin öğrenebilecekleri ne de çok şey vardır!

Engels'in öngörülerinin bazıları başka türlü oldu; ama emperyalizmin bu otuz yılda gösterdiği çılgınca gelişme sırasında dünyanın ve kapitalizmin değişmeden kalacağını kimse bekleyemezdi. Ama en şaşırtıcı olan Engels'in pek çok öngörülerinin "harfi harfine" doğru çıkmasıdır. Çünkü, Engels kusursuz bir sınıf tahlili vermiştir, ve sınıflar ve bunlar arasındaki ilişkiler değişmeden kalmıştır.

"... Savaş belki de bizi geriye itebilir. ... Gelişmeler tam da bu doğrultularda ilerlemiştir, ama daha da ileri ve hatta daha da kötüye gitmiştir: "geriye itilmiş" olan sosyal-şovenlerin bazıları ve bunların omurgasız "yarı-karşıtları", kautskiciler, kendi geri hareketlerini göklere çıkarmaya başladılar ve sosyalizmin doğrudan hainleri ve alçakları haline geldiler.

"... Savaş belki de kazanmış olduğumuz mevzilerin pek çoğunu bizden koparıp alabilir. ... Bir dizi "yasal" mevzi, çalışan sınıfın ellerinden koparılıp alınmıştır. Ama öte yandan da bu deneyimlerle çelikleşmiştir ve illegal örgütlenme içerisinde, illegal mücadele içerisinde ve devrimci bir saldırı için kuvvetlerini hazırlama içinde sert ama yararlı dersler olmaktadır.

"... düzenlerle taçlar yuvarlanacaktır. ... Pek çok taç yuvarlanmış bulunmaktadır. Ve bunlardan bir tanesi -tüm Rusya'nın zorbasının, Nikola Romanov'un tacı- öteki düzenlere bedeldir.

"... Nasıl son bulacağını önceden

görmenin mutlak olanaksızlığı. ..." Dört yıllık savaşın sonra bu mutlak olanaksızlık, denenebilir ki, daha da çok mutlak hale geldi.

"... ticarete, sanayide ve kredideki yapay mekanizmanın getirdiği karışıklığın umutsuzluğu. ..." savaşın dördüncü yılının sonunda, bu, kapitalistler tarafından savaşa sokulan en büyük, en geri ülkelerden birinin -Rusya'nın- durumu ile tümüyle doğrulanmıştır. Ama Almanya'da ve Avusturya'da giderek büyüyen açık, giyecek ve hammadde sıkıntısı ve üretim araçlarının eskimesi öteki ülkelerde de aynı durumun çok hızlı bir biçimde gerçekleştiğini göstermiştir mu?

Engels yalnızca "dış" savaşın ortaya koyacağı sonuçları anlatıyor; onuz tarihin hiç bir büyük devriminin olamayacağı ve onuz, tek bir ciddi marksist kapitalizmden sosyalizme geçişin mümkün olacağını düşünmediği iç, yani iç savaş ele almıyor. Oysa, kapitalizmin "yapay mekanizmasında" "umutsuz bir karışıklığa" yolaçmaksızın bir dış savaş belli bir süre için sürebildiği halde, bir iç savaşın böyle bir sonuç doğurmayacağı pek düşünülmemeyeceği besbellidir.

Bizim Novoya Jizn grubu, menşevikler, sağ sosyalist-devrimciler vb. gibi kendilerine "sosyalist" adı vermeyi sürdürürlerken, bu "umutsuz karışıklığın" belirtilerine kasıtlı olarak işaret eden her şeyin suçunu proletaryaya, sovyet iktidarına, sosyalizme geçiş "hayaline" yükleyenlerin ortaya koydukları - burjuvazinin hizmetinde parayla tutulmuş olduklarını söyleyemelim- ne aptallıktır, ne omurgasızlıktır. "Karışıklık" ya da pek güzel Rusça sözcüğünü kullanarak razrukha, savaş tarafından ortaya çıkarılmıştır. Düzensizlik getirmeyen hiç bir şiddetli savaş yoktur. Düzensizlik getirmeyen -sosyalist devrim kaçınılmaz koşulu ve ayrılmaz parçasıdır bu- iç savaş olamaz. Düzensizlik "görüştü" devrimi ve sosyalizmi reddetmek, olsa olsa bir kimsenin ilke yoksunluğunu ve pratikte burjuvaziye teslimiyetini gösterir.

"... Açlık, veba, had safhaya varan

**Bırakın sümüklü "sosyalistler" gaklayıp dursunlar, bırakın burjuvazi kudursun ve köpürsün, salt görmemek için gözlerini kapayanlar, salt duymamak için kulaklarını tıkayanlar, sosyalizme gebe olan eski kapitalist toplumun doğum sancılarının bütün dünyada başlamış olduğuna dikkat edemezler. Olayların gelişmesiyle sosyalist devrimin ileri karakollarına doğru geçici olarak götürülen ülkemiz, doğumun ilk döneminin kendine has şiddetli acılarından geçiyor. Geleceğe tam bir güvenceyle ve kesin bir inançla bakmamız için her türlü neden var, çünkü bize yeni müttefikler ve bir sürü daha gelişmiş ülkede sosyalist devrimin yeni zaferlerini hazırlıyor. Yeryuvarlığının bir bölümünde, dünyayı kana bulayan, insanlığı açlığa ve moral bozukluğuna sürükleyen ve ölüm karşısındaki çılgınlığı ne denli korkunç ve vahşi olursa olsun, kısa zamanda hiç kuşkusuz mahvolacak olan bu vahşi canavarı, kapitalizmi ilk yere vurmak bizim kismetimize düştüğü için gurur duyma ve kendimizi şanslı sayma hakkına sahibiz.**

sıkıntının orduda ve halk yığınlarında yarattığı genel moral bozukluğu. ..."

Uzun yıllar süren şiddetli ve acı verici savaşın nesnel sonuçları üzerinde birazcık düşünebilen bir kimseye açık olması gereken bu tartışma götürmez sonucu, Engels nasıl da yalın ve açık bir biçimde çıkarmaktadır. Ve bu en yalın düşüncüyü anlamayacak olan ya da anlamayan şu sayısız "sosyal-demokratlar" ve sahte sosyalistler nasıl da şaşkınlık verici bir aptallık içindedirler.

Ordunun ve halk yığınlarının moralleri bozulmadan savaşın uzun yıllar sürebileceği düşünülebilir mi? Kuşkusuz hayır. Uzun bir savaşın böylesine bir sonucu, bir kuşağı olmasa bile, birçok yılları içine alan bir dönem boyunca kesenkes kaçınılmazdır. Ve bizim "keçe içindeki insanlarımız" kendilerine "sosyal-demokrat" ve "sosyalist" diyen sümüklü burjuva entelektüelleri, moral bozukluğunun belirtileri için ya da -bu moral bozukluğunun emperyalist savaş tarafından yaratıldığı ve hiç bir devrimin uzun bir mücadele olmadan ye bir dizi sert baskı önlemleri alınmaksızın savaşın böylesine sonuçlarından kendini kurtarmayacağı gün gibi açık olmasına karşın- özellikle moral bozukluğunun şiddetli durumlarına karşı mücadele için alınan önlemlerin kaçınılmaz sertliğinden ötürü devrimcileri suçlamada burjuvazinin peşini izlemekte idirler.

Novoya Jizn, Vperyod ya da Dyelo Naroda'daki şirin yazarlarımız, proletaryanın ve öteki ezilen sınıfların bir devrimini, "teorik olarak" kabul etmeye hazırdırlar, ancak şu kayıtlı ki, devrimin emperyalistlerin dört yıllık halkları boğazlamasının kanları ile sulanan toprakta milyonlarca ve milyonlarca insanın bu kasaplıkla bitkinleştirilmesi, acı içine sokulması ve morallerinin bozulması ile büyüyüp beslenmesini değil, onun gökten düşmesini bekliyorlar.

Devrimin çocuk doğumuna benzetilmesi gerektiğini duymuşlar ve "teoride" bunu kabul etmişlerdi; ama iş gelip çatınca, rezilce bir korkuya kapılıyorlardı ve korku dolu hüçürükleri proleter ayaklanmasına karşı burjuvazinin kötü niyetli öfkesini yansıtyordu. Edebiyatta yazarın, doğumun şiddetinin, acısının ve dehşetinin gerçek bir anlatımını amaçladığında, örneğin Emile Zola'nın La Joie de vivre'inde ("Hayatın Zevki") ya da Veresayev'in Doktorun Notları'nda olduğu gibi, çocuk doğumunun betimlemelerini ele alm. Çocuk doğurmak kadını, neredeyse cansız, istrap ve acı ile kıvranan, kana belenmiş bir et yığına dönüştürür. Aşta ve onun sonrasında, kadının bir anaya dönüşmesinde yalnızca bunu gören bir "bireye" insan gözü ile bakılabilir mi? Bu nedenden ötürü aşkı ve üremeyi kim reddedecektir?

Doğum hafif ya da şiddetli olabilir. Marx ve Engels, bilimsel sosyalizmin kurucuları, her zaman, kapitalizmden sosyalizme geçişin kaçınılmaz olarak kendisiyle birlikte uzun doğum sancılarını da getireceğini söylemişlerdir. Ve bir dünya savaşının sonuçlarını tahlil ederken Engels, savaşı izleyen ve onunla bağlantılı olan bir devrimin (ve dahası

-kendimiz de ekleyelim- bir savaş sırasında patlak veren ve bir dünya savaşının içinde gelişmek ve varlığını korumak zorunda olan bir devrimin), çocuk doğumunun özel olarak şiddetli bir hali olduğu tartışma götürmez ve apaçık olgusunu yalın ve açık bir biçimde belirtiyor.

Bunu açıkça kavrayan Engels, bir dünya savaşında yokolmakta olan kapitalist bir toplumun doğuracağı sosyalizmden büyük bir dikkatle sözediyor. "Yalnızca [bir dünya savaşının] bir sonucu", diyor, "kesinlikle kesindir: genel tükeniş ve çalışan sınıfın nihai zaferi için koşulların hazırlanması."

Bu düşünce incelemekte olduğumuz önsözün sonunda daha da açık bir biçimde ifade edilmiştir.

"... Trajedinin sonunda siz (kapitalistler ve toprak sahipleri, burjuvazinin kralları ve devlet adamları) mahvolacaksınız ve proletaryanın zaferi ya gerçekleşmiş olacak ya da herhalde kaçınılmaz olacaktır."

Şiddetli doğum, tehlikeli hastalık ya da ölüm tehlikesini büyük ölçüde artırır. Ama çocuk doğurma sırasında bireyler ölebildiği halde, yeni toplumu doğuracak olan eski düzen ölmez; olsa olsa doğum daha acılı, daha uzun ve büyüme ve gelişme daha yavaş olabilir.

Savaş daha son bulmadı. Genel tükeniş daha şimdiden başladı. Engels'in öngördüğü savaşın iki doğrudan sonucu açısından, bu iki koşul açısından (ya çalışan sınıfın zaferi şimdiden gerçekleşmesine ya da bütün güçlüklerle karşın bunu kaçınılmaz hale getirecek koşulların hazırlanmasına) bağlı olarak, şimdi, 1918'in ortasında, her ikisinin de tanıtımlarını görüyoruz.

Kapitalist ülkelerin birinde, en az gelişeninde, çalışan sınıfın zaferi gerçekleşmiş bulunuyor. Ötekilerinde ise eşi görülmedik bir acı ve çaba ile, bu zaferi "herhalde kaçınılmaz" kılacak koşullar hazırlanmaktadır.

Bırakın sümüklü "sosyalistler" gaklayıp dursunlar, bırakın burjuvazi kudursun ve köpürsün, salt görmemek için gözlerini kapayanlar, salt duymamak için kulaklarını tıkayanlar, sosyalizme gebe olan eski kapitalist toplumun doğum sancılarının bütün dünyada başlamış olduğuna dikkat edemezler. Olayların gelişmesiyle sosyalist devrimin ileri karakollarına doğru geçici olarak götürülen ülkemiz, doğumun ilk döneminin kendine has şiddetli acılarından geçiyor. Geleceğe tam bir güvenceyle ve kesin bir inançla bakmamız için her türlü neden var, çünkü bize yeni müttefikler ve bir sürü daha gelişmiş ülkede sosyalist devrimin yeni zaferlerini hazırlıyor. Yeryuvarlığının bir bölümünde, dünyayı kana bulayan, insanlığı açlığa ve moral bozukluğuna sürükleyen ve ölüm karşısındaki çılgınlığı ne denli korkunç ve vahşi olursa olsun, kısa zamanda hiç kuşkusuz mahvolacak olan bu vahşi canavarı, kapitalizmi ilk yere vurmak bizim kismetimize düştüğü için gurur duyma ve kendimizi şanslı sayma hakkına sahibiz.

29 Haziran 1918.

Lenin

## Gençliğin Faşizme Karşı Mücadelesi

Gençlik devrim mücadelesinin kopmaz parçası ve şüphesiz dinamiği. Liselerde, üniversitelerde, yaşam alanlarında büyük çoğunluğu oluşturan toplumun bir parçası. Bizim faşizme ve kapitalizme karşı gösterdiğimiz her reaksiyonun, toplumda bir yansıması kuşkusuz oluyor.

Örneklerimiz bunun için bolca mevcut. 68 ve 78 devrimci hareketinin temelini oluşturan etkenlerden biri de gençlikti. Denizler, Mahirler, İbrahimler gençliğin içinden öne çıkan birer devrimci ama toplumunda devrimci mücadelesinin öncüleri olmayı başaran fidandılar.

Günümüzde devrimci faaliyet içinde bu öncülere ihtiyaç duyduğunu belirten halk, onlara özlendükleri

duyarken, bizlerinde bu boşluğu doldurmaya aday genç devrimciler olarak önümüzde ideolojik ve pratik bazı sorunlar çıkıyor. Bu sorunları faşist devlet çok usta bir şekilde önümüze sunuyor. Her yıl olduğu gibi önümüze sandığı koyarak "demokrasi oyunu" oynuyor. Gençliği kampüs ve okul içindeki sorunlarla hapsediyor. Bilinçsiz, daha taze beyinlere ümmetçi ve ırkçı politikaları aşıyor. Yani bilinçli veya bilinçsiz gençliğin her kesimini etkisi altına almaya çalışıyor.

Faşizm şu sıralar bizleri referandum aldatmacası ve KHK'lar ve üniversitelere saldırılar ile meşgul ederken, kendine bağlı gençliği ise bir iç savaşa hazırlıyor. Bakınız AKP gençlik kolları başkanının sözlerine "Referandumda başarısız olursak iç savaş



hazırlanmış." Tüm bu laflar boşuna değil bir savaşın çıkacağını çok iyi biliyorlar. Halkın artık can damarına bastıklarını ve bunun bir silahlı halk ayaklanmasına dönüşmesinden korkuyorlar. Bunun içindir ki 15 Temmuzdan sonra kendi yandaşlarını silahlandırmaktan hiç çekinmiyorlar.

Bizlerin ise muhalif tutumdan öteye gitmeyen değerli fakat yetmeyen yasal eylemsellik dışına çıkarak öne atılmamızın zamanı. Her an gerçekleşebilecek

bir halk ayaklanmasına teoride ve pratikte hazırlanmamız gerek. Bu söylemlerin havada kalmaması için önce teoride hazırlanmak gerek. Lenin yoldaşın öğütlerine başvuracak olursak "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz." Önce akademi dışına çıkarak emekçi halk ile bağlarımızı güçlendirmek ile başlayabiliriz.

Denizlerin halkın öncüsü olmasının altında yatan en büyük neden akademi dışında emekçi halkın sorunlarını gençliğin sorunlarıyla bir tutması diyebiliriz. Pratik olarak ise üniversiteleri savunma dışına çıkıp boykotlar örgütlemek, işgallere başvurmak, silahlanan dinci faşistlere, ak faşistlere karşı zoru kullanmak zorundayız artık.

Günler artık devrime doğru geri sayarak ilerliyor. Saatlerimizi devrime ayarlayıp, bağcıklarımızı sıkı bağlayıp devrime koşar adımla ilerleme vakti. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok fakat kazanacağımız bir dünya mevcut.

## Erdoğan 'Hayır'cılara yüklendi: "Yahu halk belki diktatörlük istiyor size ne ya?" Resmi Gaste



## Mart Ayı Takvimi Değil Kavgayı Belirler

Mart ayı isyanın, zulme karşı başkaldırının sınıfın ve emekçilerin belleğindeki adıdır.

Türkiye ve Kürdistan halkları ve dünya devrimci hareketi açısından birçok katliam, zafer ve başkaldırıyla dolu olan Mart ayı, halkları dolu dizgin devrime çağırıyor.

8 Mart'ta Dünya işçi ve emekçi kadınlarının yaşamp kızıllaştıran mücadelesi tüm dünyada emperyalist-kapitalist iktidarlari korkutuyor.

Topraklarımızın emekçi halkları açısından ise başkaldırının adı 12 Mart Gazi Ayaklanması. Bir çok kez burjuvaziyle göğüs göğüse çarpışmaya giren Gazi emekçi halkının zulme karşı gösterdiği cesaretin tarihi...

Türkiye proletaryasının üç yiğit önderi, üç komünist savaşçı Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun yoldaşlarımızın 12 Eylül 1980 faşist cuntasına karşı başkaldırarak, faşizmin mahkemelerinde



boyun eğmeyerek darağacına korkusuzca gitmeleridir, 13 Mart.

16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarıdır. Topraklarımızı ayaklanma nüvelerinin tohumlarını eken ve can suyunu veren THKO ve THKP-C önderlerinin 30 Mart 1972'de Kızılder'e gösterdiği devrimci dayanışma ve mücadele azminin adıdır Mart.

Kürt halkının ise baharın gelişle ayaklanmayı yeşertmesidir Newroz bayramı. Tüm bu katliam ve başkaldırı ile dolu bir ayı mücadeleye azminin arttığı, ayaklanmaların başladığı, nihai zaferimiz sosyalizme doğru açılan bir yol olarak görüyoruz.

Bugün Kürdistan'da süren katliam ve işkencelere karşı işçi ve emekçi kadınların sürdürdüğü mücadele, Türkiye işçi ve emekçi kadınlarına da örnek olmaktadır. Eşleri ve çocukları işkencelerden geçen analar ve kadınlar bugün Xerabe Bava özelinde Kürdistan'ın emekçi kadın mücadelesini temsil ediyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ise tüm işçi ve emekçi kadınların mücadelelerini büyüme günüdür. Bu günde, tüm genç kadın işçileri ve emekçileri Genç Emekçiler Birliği ile işyeri komitelerimizde mücadeleye çağırıyoruz.

## Yıldız Teknik Üniversitesi Öğrencileri Hocalarını Uğurladı



7 Şubat'ta yayımlanan 686 nolu KHK ile ihraç edilen akademisyenler için, 22 Şubat sabahı ihraç edilen akademisyenler ve öğrenciler Yıldız Teknik Üniversitesi Kampüsü'nde

toplandı.

Eşyalarını toplayan akademisyenler, öğrenciler ile buluşarak Yabancı Diller Fakültesi'nden ihraç edilen 2 akademisyen için fakülte önüne yürümek istedi. Polis kitlenin önüne geçerek yürüyemeyeceklerini söyledi, görüşme sonucu yürüyüş devam etti ve Yabancı Diller Fakültesi'nden ihraç edilen akademisyenler de alınarak ana kapı önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Yapılacak olan basın açıklaması bahanesiyle okul içinde ve okul çıkışında özel güvenlik birimi ve polis yığınağı yapılmıştı. Okula gelen öğrenciler otobüslerden indirilerek üst araması ve kimlik kontrolü sonrası okula alındılar.

Okul içinde yapılan açıklama sonucu ana kapıya doğru yürüyüş geçen kitle, akademisyenlere desteğe gelenlerle buluştu. Burada söz alan akademisyenler, demokratik özgür üniversite geleneğinden geldiklerini ve bu geleneğe her daim sahip çıkarak mücadeleyi büyüteceklerini, her yerin birer dayanışma alanı olduğunu, akademinin özgür olduğunu ve özgür kalacağını dile getirdiler.

Henüz ihraç edilmeyen akademisyenler ise, arkadaşlarının elbet geri döneceklerini ve bu adaletsizliğin bir gün mutlaka son bulacağını söylediler.

"Cübbe İliklenmez, Akademi Biat Etmez" pankartını taşıyan Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri ve mezunları, ihraç edilen tüm hocaların eğitim öğretim hayatları boyunca tüm öğrencilerine eşit davrandıklarını, öğretmeye çalıştıkları gerçek bilgilerin bugün başlarına gelenlere sebep olduğunu belirterek, "Nasıl iyi bir akademisyen olabilirim diye düşünenler, ihraç edilen hocalarımızı örnek alabilirler" diyerek, ülkenin bütün kesimlerini bu adaletsizliğe karşı ortak mücadeleye davet ettiler.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Akademi Biat Etmedi, Etmeyecek!", "Kahrolsun İstibdat, Yaşasın Hürriyet", "Asla Yalnız Yürü-meyeceksiniz", "Üniversiteler Bizimidir, Bizimle Özgürleşecek" sloganları atıldı.

Yapılan konuşmaların ardından, Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nden ihraç edilen Mimarlık Fakültesi'ndeki akademisyenler için ertesi gün saat 12.30'da yapılacak olan basın açıklamasına çağrı yapıldı.

## İspanyolca'yı Kürtçe Zanneden Polis Etkinliğe Müdahale Etti



Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde, İLEF öğrencilerinin her yıl düzenlediği etkinliğe polis müdahale etti.

Bu yıl ihraçları protesto

etmek için erken tarihe alınarak 22 Şubat günü gerçekleştirilmek istenen "panHayır" etkinliği, polisin İspanyolca müzikleri Kürtçe zannetmesi nedeniyle saldırıya maruz kaldı.

Etkinlikte çalınan İspanyolca, Latin Amerika ezgilerini, Kürtçe zanneden polisler, kampüse TOMA ve çok sayıda çevik kuvvet ekipleriyle girerek etkinliği engelledi.

Polis saldırısı üzerine etkinlik İLEF kantininde devam etti.

## Fatih Tıraş İçin Çukurova'da Anma

28 Şubat günü Adana Çukurova Üniversitesinde, "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisine imza attığı için sözleşmesi yenilenmeyen ve hiçbir kuruma alınmayan, bu nedenle 25 Şubat günü yaşamına son veren akademisyen Mehmet Fatih Tıraş için İİBF önünde anma yapıldı.

Anmaya ailesi, yakın arkadaşları, akademisyenler, siyasi kurumlar ve öğrenciler katıldı. Açıklamada arkadaşlarının konuşmalarına yer verildi. Yapılan konuşmalarda bunun politik bir cinayet olduğu söylenerek hocaların mücadelesini ileriye götürüleceğine dair söz verildi.

Açıklama sonlandırılırken ÖGB'yle yürüyen faşistler toplanan kitleye karşı slogan atmaya başladı. Polisin araya girmesiyle kitle dağıldı.

Adana Devrimci Öğrenci Birliği



## Beyazıt'ta Çatışmalar

Özellikle son birkaç yıldır İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt'taki fakültelerinde ÖGB, polis ve sivil faşistlerin baskıları giderek artıyor. 27 Şubat günü "Hocalı Katliamı" için Laleli tramvay durağında toplanıp yürüyüş yapmak isteyen sivil-faşist grup okul içinde üniversite öğrencilerine saldırdı.

Öğle saatlerinde Edebiyat Fakültesi orta bahçesinde toplanıp slogan atan faşistlere karşı okul içinde devrimci, ilerici öğrenciler toplanmaya başladı. Öğrencilerin toplanmasını fırsat bilen faşist ÖGB de "koridorlarda sigara içmek yasak" bahanesini ileri sürerek saldırmaya, öğrencileri tartaklamaya başladı.

Buna karşı koyan öğrencileri darp eden, tekmeleyen ÖGB aralarında bir DÖB'lü öğrencinin de olduğu iki kişiyi yerde tekmeleyip, alıkoyma ve polise haber verip gözaltına alınmasını istedi. Alıkonulan DÖB'lü öğrencinin "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak" sloganını atmasını tahammül edemeyen ÖGB, DÖB'lünün ağzını kapamayı da ihmal etmedi.

Öğrencilerin alıkonulmasının ardından arbede kısa süre devam etti ve ÖGB öğrencilere tehditler savurarak koridordan ayrıldı. Alıkonulan öğrenciler ise kısa bir süre sonra salıverildi. Edebiyat Fakültesi'nde ÖGB ile arbede yaşanırken, Merkez kampüste ise faşistler "Hocalı Katliamı" anmasını bahane ederek öğrencilere saldırdı.

Saldırıya karşılık veren devrimci, demokrat öğrenciler okul içinde belli bir süre nöbet tuttuktan sonra ise tolu çıkış yaptı. Kocaeli'nde ise faşistler aynı bahaneyle öğrencilere saldırdı, bunu fırsat bilen polis onlarca öğrenciyi gözaltına aldı.

İstanbul Üniversitesi DÖB

## İstanbul Üniversitesi'nde Yine Polis Saldırısı

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'te bir gün önce yaşanan faşist saldırının ardından 28 Şubat günü de faşistler üniversiteye girmeye çalıştı. Öğrenciler, faşistlerin üniversiteye girmesine tepki gösterdi.

Özel Güvenlik Görevlileri ise üniversiteye girerek provokasyon yaratmaya çalışan faşistlere değil öğrencilere saldırdı. Polis de öğrencileri hedef alarak saldırdı ve darp ederek 21 öğrenciyi gözaltına aldı.



## GENÇLİK BİR ADIM ÖNE

Umut Güneş

Olağanüstü zamanlardan geçiyoruz. Dünya genelinde kapitalizmin çelişkileri olağanüstü keskinleşti ve birikti.

Fransa'da halk kitleleri ve gençlik savaşın ön saflarında yerini alıyor. Ortadoğu halkları emperyalizme-kapitalizme karşı savaş bayrağını yükseltirken, sermaye sınıfı ve faşist ve gerici rejimler Ortadoğu'da gitgide bölgeye yayılabilecek bir savaşı büyütmeye peşinde koşuyor. Türkiye ve Kürdistan'da ise birleşik devrim yoluna devam ediyor.

Dinci-faşist iktidar toplumun tüm gözeneklerine sızmış, tüm toplumu esir alma gayretinde.

Akademi cephesinde ise KHK üstüne KHK ile akademiden ilerici unsurlar tasfiye ediliyor. Üniversitelerde öğrenci gençlik üzerine sivil faşistler-polis-ÖGB ile baskı ve saldırılar son hız devam etmekte.

Çelişkilerin ve çatışmaların bu kadar yoğunlaştığı, devrimci durumun bu kadar güncel olduğu bu topraklarda öğrenci gençlik ne yazık ki sürece cevap olabilecek bir mücadele hattını örmekten uzak. Hala akademizm denizinde yüzen söylem ve pratiklerden ibaret. Örneğin senelerdir süregelen "faşizme teslim olmadık" söylemleri, "faşistlere üniversitelerde geçit vermeyeceğiz" söylemlerini, faşistlere karşı etkin olmayan, militanlıkta uzak, kof pratikler takip ediyor. Geçtiğimiz günlerde yaşanan saldırılar, uzun süredir akademi üzerinde devam eden baskılar, ilerici akademisyenlerin topluca mesleklerinden ihraç edilmesi, eğitimde gerilemenin had safhaya ulaşması öğrenci gençlik mücadelesinde var olan eksikleri daha hızlı bir şekilde gidermemiz ve öğrenci gençliğin işçi sınıfı ve halk yığınlarının devrim mücadelesinde yerini alması gerektiğini ortaya koyuyor.

Türkiye ve Kürdistan'daki birleşik devrim mücadelesinin ön saflarından birinde yer alan gençlik saldırılarının sarmalında birleşik devrimdeki yerini alma konusunda bazı sıkıntıları aşmamız gerek. Savaş tamamlanmanın ve postalların sokaklarda duyulduğu şu günlerde sokağa egemen olanın savaş kazanabileceği aşikar. Sokağa egemen olmanın, sadece 'Hayır' söylemleri ile karşı konulamayacağını net olduğu şu günlerde bizler ne yapacağız? Mücadeledeki tkamıklığı nasıl açacağız, geniş gençlik kesimleri ile daha sıkı bağları nasıl geliştireceğiz?

İşte şu anda çözmemiz gereken temel sorun! Öğrenci gençliğe götürdüğümüz politik talepler toplumsal mücadeleden soyutlanmaz sadece üniversite duvarları içine sıkışmış bir mücadele mi olacak? Her saldırıdan sonra açıklama yapıp, beklemeye mi geçeceğiz yoksa artık yeni saldırıları göğüslemek için gerektiği gibi hazırlık mı yapacağız?

Faşizme karşı olan geniş gençlik kesimleriyle bu düzene karşı düzenin içinden akademik-demokratik talepler ile karşı konulamayacağını bıkmadan usanmadan anlatmamız gerekmektedir.

Çoğu gençlik örgütü bugün sadece referandum için "Hayır" kampanyaları yürütürken ve hatta bazılarının "Hayır de, gerisine karışma" gibi, gerçeklikle alay eden söylemlere sahip. Oysa durum ciddi. Çatışma sert. Kurtuluş sanıldığı gibi kaf dağının ardında değil, yanı başımızda. Devrimci taleplerimize ulaşmak için savaş birliklerinin gençlik olduğunu ortaya koyan söylemleri yaygınlaştırmalıyız ve öğrenci gençlik içerisinde komiteleşme, meclisler kurma, konseyler gibi bağımsız örgütlülükler oluşturmaya hiç vakit kaybetmeden girişmeliyiz.

Üniversitelerde, liselerde anti-faşist, demokrat, ilerici gençleri Leninist politikalar eşliğinde yan yana getirebilir ve getirmelidir. Günümüzün sol hareketlerinin en büyük sıkıntılarından biri olan "Ne kadar örgütlü insanın varsa, ne kadar fazla kadron varsa o kadar güçlüsün" hastalığının saflarımıza bulaşmasına izin vermememiz gerekmektedir.

Bir devrimci hareketin gücü devrimci politikalarının emekçiler arasında ne kadar nüfuz edebildiği, onlar tarafından ne kadar savunulduğuna göre değerlendirilmelidir. Bıkmadan, usanmadan gençlik içinde devrimci hükümet şiarlarını, ajitasyon ve propagandalarını yoğunlaştırmalıyız.

Sadece bu çalışmalar için ajitasyon grupları kurulabilir, buna dair kitlenin bilincini artıracak eylemler örgütlenebilir. Hareketli olmak, canlı bir kitle çalışması yürütmek gençlik içerisinde yeni bağlar kurmamızı ve güvenilir bir odak olmamızı sağlayabilir.

Faşistlere karşı etkin bir mücadele için ise kitle içinde, kitleye rağmen değil, kitleyle birlikte etkin bir karşı konuş gerçekleştirebiliriz. Yol, yöntem tartışmalarını temas halinde olduğumuz insanlarla birlikte tartışalım ve birlikte harekete geçelim. Fakat hiçbir şekilde faşistlere karşı devrimci yöntemleri kullanmaktan, kitlesel, örgütlü, devrimci şiddet kullanmaktan çekinmeyelim.

Beklediğimiz sürece geriliyoruz, yürümek için şimdi inisiyatif alıp öne atılma zamanı. Bunun için gençlik bir adım daha öne!

## HAZIRLIKLAR REFERANDUM SONRASI İÇİN YAPILMALI

### Özgür Güven

Birleşik Devrim, toplumsal çelişkilerin olgunlaşması, çatışmaların sertleşmesi temelinde yükseldi. Kürt sorununu, faşizmi, bu kadar baskı ve sömürüyü toplum sırtında daha fazla taşıyamaz noktaya geldi. Tekelci sermaye bu kadar beladan kurtuluşu, baskıyı daha da merkezileştirip, bütün yetkiyi tek bir adamın elinde toplayarak faşizmi daha da güçlendirip, topyekun faşizmle devrimi ezme; kendisini iyice dayatan toplumsal çelişkilerin çözümünü ötelemeyi istiyor.

Proletarya ve halklar, bugüne kadar yaşadıklarından öğrenerek ilerledi. Şimdi de devrimin zaferine doğru ilerlemeye devam ediyor. Politik ve ekonomik iktidarın tek elci sermayenin elinde mi kalacağı, yoksa proletarya ve halkların kendi iktidarlarını mı kuracağı sorusunun cevabı aranıyor.

Küçük burjuva hareket bu güncel ve keskin sorunun cevabından kaçmak için yine bir uzlaşma yolu arıyor. Proletarya ve halkların devrim ve zafer yürüyüşünün devam etmesi için çaba gösterip, referandum sürecinde ayaklanmayı örgütlemeye yerine, tüm ilerici, demokratik güçleri, proletarya ve halkları bir çatı altında toplanarak 'Hayır' demeye çağırıyor ve orada duruyor. Bunun bir tek gerçek anlamı var: Bu, dinci faşist partiye ve tek elci sermaye sınıfına karşı büyük bir kin ve öfkeyle dolu olan işçi sınıfını ve ezilen halkları sömürü düzeni altında tutma çabasıdır. Proletarya ve halklar bir kez daha bu tuzağa düşmemeli, devrim yolunda ilerlemeyi sürdürerek kendi iktidarlarını kurtulmalıdır. Sorunun kalıcı ve gerçek çözümü budur.

Bu gerçek çözüme ulaşmak için devrimci güçler bir süre önce Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ni kurdular. Birleşik Devrim için, halkların mücadele birliği için, faşizmin maddi temelleriyle birlikte ortadan kaldırılması için kuruldu bu birlik. Bu birlik, politik bir birliktir, politik amaçları vardır. Bu birlik, proletarya ve halkların iktidarını kurmak; ulusal sorun başta olmak üzere halkların hayatı sorunlarını çözmek için kurulan bir savaş örgütüdür. Bu örgütte, proletarya ve halkların en ileri temsilcileri yer alıyor. Yani proletaryanın yanında küçük burjuvazinin politik temsilcileri yer alıyor. UKH de yer alıyor. Ama UKH ve diğer küçük burjuva örgütler, bir başka platformda, Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin politik amaçlarını bir kenara koyarak hareket ediyorlar.

Tekelci sermayenin parlamentoda bulunan dincisi, ulusalcısı, milliyetçisiyle çeşitli faşist partileri rejim değişikliği mi, sistem değişikliği mi gibi fındık kabuğunu dolduramaz bir tartışma üzerinden sanki iki karşıt güç gibi davranıyorlar. Bu yüzden salt bir "evet-hayır" karşıtlığı emekçi kitleleri düzen içinde tutmaktan başka bir işe yaramaz.

Gerçekte bu referandumda emekçi sınıfların, ezilen halkların, çok geniş bir devrimci/demokratik kitlenin dilindeki "hayır" dinci faşist iktidar ve onun başındaki adam şahsında düzene bir meydan okuma, bir devrim isteği olarak anlaşılmalıdır. Çünkü devrimin toplumsal ordusu olan bu güçler, küçük burjuva sosyalistlerden, liberal kesimden vb farklı olarak, "hayır" derken devrimci içgüdülerini dile getirmiş oluyorlar.

Bu toplumsal güçler, ne anayasa değişikliklerinin içeriği ile ne de Meclis vs. geleceği ile ilgileniyorlar. Onlar, "Hayır" ile dinci faşist iktidardan, onun başındaki adamdan ve onunla cisimleşmiş, özdeşleşmiş ne varsa ondan kurtulabileceklerini düşünüyorlar. Elbette bu bir yanılsamadır ve onların bu yanılsamadan kurtulmalarına yardımcı olmak gerek.

Zorlayarak kitlelerin düşüncelerini değiştirmeye çalışmak idam sehpasındaki birinin ayaklarına asılmak ya da altındaki tabureyi tekmelemek gibi bir "yardım" olur. Gerçekleri sabırla göstermek, yaşamın kendisinden öğrenmeleri için onlara zaman tanımak; bu anlamda "hayır"ın tek başına bir şey değiştiremeyeceğini, asloanın bir ayaklanmaya, birleşik devrime hazırlanmak olduğunu; dinci faşist iktidardan, sömürü düzeninden ne "hayır"la ne de herhangi bir seçim yoluyla kurtulmanın mümkün olmadığını anlatmaktır.

Çünkü sorun eski anayasa mı yeni anayasa mı sorunu değil. Asıl sorun tekelci burjuva sınıfın iktidarı mı, proletarya ve halkların, yani emeğin iktidarı mı sorunudur.

İç savaş kesin sonuca doğru ilerliyor. Büyük ve kanlı bir ayaklanma yaklaşıyor. Proletarya ve halklar, emekçi kitleler amansız bir kapışmaya göğüs göğüse çarpışmalara hazırlanmalıdır. Proletarya ve halkların şiarı 'direniş' ya da savunma değil, saldırı olmalıdır. Herkes safını buna göre belirlemeli.

### "Örgütlü Mücadeleniz Engellenemez"

Adana Eğitim Sen Şubesi, 22 Şubat Çarşamba günü 18.00'da, yönetici ve üyelere verilen ceza ve sürgünleri protesto etmek için bir basın açıklaması düzenledi.

Eğitim Sen, yaptığı basın açıklamasında "KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin 29 Aralık 2015'te Türkiye genelinde 'Savaş Yaşamı Savunacağız' sloganıyla gittikleri bir günlük iş bırakma eyleminde, 10 üye ve yönetici 3 yıl kademe ilerlemesinin durdurulma cezası almış ve Feke-Yumurtalık gibi çok uzak ilçelere sürgün edilerek cezalandırılmıştır.

Aynı gerekçelerle Karataş Eğitim-Sen temsilciliğindeki üye ve yöneticilere 1/3 oranında aylıktan kesme cezası verilmiştir" denildi.

Açıklama, bu saldırılarla sendikaların hedef alınarak örgütlü mücadelenin engellenmek istendiği, bu kararların alınması ve uygulanmasında rol alanların bir gün hesap verecekleri söyleyerek sona erdi.

## Krizler Devrimci Kitleleri Yaratır

Devrimci Emekçi Komiteleri, 25 Şubat günü Eğitim-Sen 5 Nolu Şube'de "Ekonomik Kriz Ve Güncel Gelişmeler" konulu panel düzenledi. Panelde Konuşmacılar Gaye Yılmaz İle Süleyman Acar oldu.

Panelde Boğaziçi Üniversitesi Akademisyeni Gaye Yılmaz, ekonomik krizin nedenleri ve tarihteki ekonomik krizleri anlattı. Büyük Buhran denilen 1929 krizi ve sonraki süreçlerde yaşanan büyük krizleri, 1970, 2001, 2008 kriz dönemlerinde kapitalistlerin, ekonomistlerin ve devletlerin bu süreçlerdeki değerlendirmeleri ve uyguladıkları politikalara değindi.

Kriz dönemlerindeki siyasal ve toplumsal hareketlere de değinen Gaye Yılmaz günümüzdeki ekonomik krizin de nedenlerini ve gelişimini, toplumsal hareketlerini de anlattı.

Kriz dönemlerinin devrimci duruma yol açtığını ifade eden Gaye Yılmaz, çok ağır bir kriz sürecine girilmekte olduğunu ve proletaryanın tavrının bu krizin sonucunu değiştirecek tek güç olduğunu ifade etti.

Süleyman ACAR ise ekonomik kriz dönemlerinde Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçi hareketleri üzerinde durdu.

Yaklaşmakta olan ekonomik krizin, bir siyasal krizle birlikte emekçiler ve ezilen halklar için "Ya Yok Oluş Ya Kurtuluş" denebilecek bir dönemi açtığını ifade etti.

Ekonomistler ve siyasetçilerin dile getirdiği bu krizin emekçilerin de farkında olduğunu



ve siyasal baskıların da çok ağır olması nedeniyle büyük bir tepki ve öfke birikimi olduğunu belirten Acar, Kürt halkı ve emekçi kitlelerin varolan düzenin değişmesine yönelik tepkilerinin kriz süreciyle birlikte bir patlamaya ve ayaklanmaya dönüşebileceğine vurgu yaptı.

Kriz dönemlerinin büyük ayaklanmalara, devrimci süreçlere yol açtığını değinen Acar ta-

rihsel örneklere değindi.

Yaklaşmakta olan büyük kriz ve gündemdeki OHAL, KHK uygulamalarının yaşanmakta olduğunu ve bu süreçte emekçilerin mücadele biçimlerinin, örgütlülüklerinin önemli olduğunu fakat emekçilerin yeterince güçlü bir örgütlenmeye ve siyasi bilinçe sahip olmadığına işaret etti.

Devrimci Emekçi Komitelerinin çalışma alanlarından biri olan KESK ve ihraç edilen üyelerinin göreve iadesi konusundaki mücadele biçimi üzerinden ele alınan işçi ve emekçilerin sendikalarda meslek örgütlerinde örgütlenme faaliyetlerinin yeterli olmadığı ve emekçilere siyasal bilinç taşıyamadığı için yaşanan ekonomik ve siyasi baskılara karşı da ciddi bir karşı koyuşta bulunamadığını belirtti.

Varolan devrimci durumun yaşanacak krizle birlikte ayaklanmalara gebe olduğunu ve bu sürecin nasıl sonuçlanacağına ise emekçilerin örgütlülüklerinin ve siyasal bilinçlenmesinin önemli olduğunu belirtti.

Emekçilerin iktidarın değişmesi hedefini de içeren bir örgütlenme anlayışıyla, işyerlerinde, sendikalarda, meslek örgütlerinde, mahallerde örgütlenmeleri gerektiğini ifade eden Acar, "Krizin sonucunda çıkabilecek bir ayaklanmada asıl sonuca belirleyecek olan işçi ve emekçilerin güçlü örgütlülükleri" olacağını ve bu potansiyele sahip olduğunu söyledi.

Panel izleyenlerin soruları ve değerlendirmeleriyle sona erdi.

### "Migros'tan Alma Emegi Çalma"



Çayırova Migros deposunda Usgrup adlı taşeron firma işçisi olan Migros işçileri, 13 Şubat itibarıyla işyeri önünde direnişe başladı.

DGG-SEN üyesi işçiler, ilerleyen günlerde Migros Genel Müdürlüğü ve Ataşehir, Kadıköy, Moda mağazaları önünü eylem alanına dönüştürdüler.

Migros Ataşehir mağazası önünde 18 Şubat günü saat 12.00'de "İşimizi Geri İstiyoruz Taşeron Düzenini Yıkacağız" pankartı açan DGG-SEN üyesi Migros depo işçileri, depodaki çalışma ortamını yansıtan çöp ve pislik içindeki ürünlerin resimlerini ve bölüm şeflerinin kadın işçilere attığı hakaret ve taciz içeren mesajların bulunduğu dövizler taşıdı.

İşçiler eylemde sık sık "Taşeron Varsa Direniş Var", "Migros İşçisi Köle Değildir", "Direne Direne Kazanacağız", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Migros'ta Direniş Kazanacak" sloganları attı.

DGD-SEN Başkanı Murat Bostancı, yıllardır Migros depolarında örgütlenme faaliyeti yürüttüklerini, Migros yönetiminin mağazalarda sendikal örgütlenmesi kabul ederken, depolarda ise tam bir sendika düşmanlığı uyguladığını belirtti.

Migros yönetiminin depolarda farklı taşeron şirketlerle çalıştığını, işçi ücretlerinde farklı uygulamalar yapılarak rekabet ortamı yaratarak işçilerin birbirine tepki duymasını sağlamaya çalıştığını aktaran Bostancı, Çayırova Migros deposunda Usgrup adlı taşeron firmada çalışmakta olan işçilerin ağır koşullarda çalıştığını, uzun mesai saatlerinin dayatıldığını belirtti.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin hiçbirinin bulunmadığını, depolarda market ürünlerinin pislik içinde olduğunu söyleyen Bostancı, "Bu pis ortamda çalışıyoruz, hem kendi sağlığımız hem ürünü alacak olanların sağlığı tehlikede. Biz daha sağlıklı, insanca koşullarda çalışmak istedik ve sendikalı olduk. Fakat sendikalı olan arkadaşlarımız işten atıldı" dedi.

Migros depolarında müdür ve şeflerin işçiler üzerindeki baskılara da değinen Bostancı, hakaret ve küfürlerin olağanlaştırılmaya çalışıldığını kadın işçilerin hakaret ve tacizlerine maruz kaldıklarını belirtti.

İşten atılan Migros işçisi Hülya Baş ise kadın işçilere yönelik baskı, hakaret ve tacizlerin dayanılmaz olduğunu aktardı. Bölüm şefi K.Ş. tarafından hastaneye gitmesinin ardından telefonda yazdığı mesajları da teşhir eden Hülya Baş, "Bizler daha iyi, insanca koşullarda çalışmak için sendikalı olduk. Hırsızlık, haksızlık yapmadık, anayasal hakkımızı kullandık ve sendikalı olduk. Migros'ta çalışan arkadaşlarımızın bize destek olmalarını istiyoruz" dedi.

Migros depo işçileri Migros Genel Müdürlüğü önünde de basın açıklaması yaparak Kadıköy'e geçti.

Migros Depo işçileri Migros'tan Kadıköy ve Moda mağazaları önüne de yürüyüş düzenleyerek Migros ve Usgrup adlı taşeron firmanın işçi-sendika düşmanlığını teşhir etti. Mağazalardan müşterileri ve çevre sakinlerinden Migros mağazalarını boykot ederek alışveriş yapmamaları, işçilerin işe geri alınması talebini Migros yönetimine işletmelerini istedi.

Migros depo işçileri Çayırova depo önünde direniş sürdürürken bundan sonra da mağazalar önünü eylem alanına dönüştürmeye devam edeceklerini belirtti.

### Orkide Yağ İşçileri İşlerini Geri İstiyor

Türkiye'nin bilinen yağ üreticilerinden Orkide yağları, sendikalı işçi istemiyor. Orkide Yağ Bornova fabrikasında daha iyi çalışma koşulları nedeniyle Öz Gıda İş Sendikası'na üye olarak sendikal faaliyet yürüten 11 işçi "şirketin küçülmeye gittiği" gerekçe gösterilerek işten atıldı.

17 Şubat akşamı işten atılan işçiler 20 Şubat sabahından itibaren Bornova'daki fabrika önünde eyleme başladı.

Orkide Küçükbay Yağ ve Deterjan A.Ş., Tekirdağ Muratlı'da 2, Çiğli ve Bornova'da birer fabrikası ve İzmir Kemalpaşa'da deposu bulunan ve bir süre önce de FETÖ soruşturması nedeniyle TMSF'ye devredilmişti.

Orkide Yağ'ın Bornova'da bulunan fabrikasında 360 işçi çalışıyor. İşçiler kölece çalışma koşullarının düzeltilmesi için Öz Gıda İş Sendikası'na üye oldular. Fakat sendikal çalışmaya başlamalarının ardından işçiler üzerindeki baskılar daha da arttı.

Öz Gıda İş Sendikası, örgütlenme faaliyetine başladığında, işyerindeki işçilerin farklı iş kollarındaki firmaların işçileri olarak gösterildikleri ortaya çıktı. Sendika işyerindeki işçilerin sendikal olabilmeleri önündeki engelin kaldırılması amacıyla işkolu tespiti davası açtı ve dava işyerinin gıda iş koluna girdiği yönünde sonuçlandı.



Öz Gıda İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengün, Orkide Yağ'ın 11 sendikalı işçinin işten atılmasının tamamen sendikal nedenlerle olduğunu ifade etti; "Biz altı ay kadar önce örgütlenme faaliyetine başladık. Fakat gördük ki, işçi arkadaşlarımız farklı iş kollarındaki firmalarda çalışıyor görünmekte. Sendikal faaliyetimizi yürütebilmemiz ve çoğunluğu sağlayabilmemiz için iş kolu tespiti davası açtık. Davayı kazanmamızın ve 17 Şubat 2017 günü bunun resmi gazetede yayınlanmasının ardından sendikal 11 işçi arkadaşımız akşam saatlerinde 'daralmaya gidildiği' gerekçesiyle işten atıldı. Buradan anlıyoruz ki, TMSF tarafından kayyum olarak atanan İzmir Defterdarı Tamer Utkucu'nun kişisel tasarrufu ve sendikal mücadeleyi sonlandırma çabası vardı" dedi.

Orkide Yağ'ın Bornova fabrikasındaki işçilerin 13 saat saat çalıştığını, fazla mesaiye kaldığını da aktaran Şengün, "tüm bunları değerlendirirken 2,5 ay önce yaşadığımız olay da Orkide Yağ'da bir sendika düşmanlığının olduğunu açık olarak ortaya koyuyor. Bizim örgütlenme faaliyetimiz devam ederken, sendikal olduklarını tespit ettikleri 24 arkadaşımız çeşitli ikna yöntemleri ve tehditlerin ardından notere götürüldü. Burada sendikadan istifa ettiklerine ilişkin beyanları alıyoruz. Noter de, işçilere sendikadan istifa için noter işlemine gerek olmadığını belirtmeye gerek duymadan arkadaşlarımızdan 160 TL masrafi tahsil ederek sendikamıza ihtarnameleri gönderiyor. Tüm bu yaşananlar Orkide Yağ'da sendikal örgütlenme faaliyetinin sonlandırılmak istendiğinin kanıtıdır" dedi.

Bir patron tutumuyla Anayasa'da güvence altına alınan sendikal örgütlenme özgürlüğünün hiçe sayıldığını ifade eden Göksel Şengün fabrika yönetimine TMSF tarafından atanan kayyumun tavrının mücadelenin tavrına da belirleyeceğini söyledi.

İşçiler, 20 Şubat sabahı itibarıyla her gün 08.00-17.30 saatleri arasında Bornova'daki fabrika önünde olacaklarını ve işlerine dönünceye kadar mücadeleye devam edeceklerini belirterek, emek dostlarının desteğini bekliyor.



## KESK'li Emekçiler KHK'lere Karşı Meydanlarda...

KESK İstanbul Şubeler Platformu, KHK'larla kamu emekçilerinin ihraç edilmesine karşı başlattığı eylemleri sürdürüyor. KESK üyeleri 27 Şubat günü yine Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altiyol'da oturma eylemlerine devam etti.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "Haksız Hukuksuz İhraçlara Hayır! İşimizi Geri Alacağız!" pankartı açan emekçiler, "Hukuksuz İhraçlara Hayır İşimizi Geri Alacağız" yazılı pankart açarak oturma eylemi yaptı. KESK'li emekçiler eylemde "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "KHK Zulumu Son", "Öğretmenim, Öğrencilerimi Geri İstiyorum" ve "İşimize Geri Döneceğiz" dövizleri de açtı.

Çevrede bulunan halka yönelik konuşma ajitasyon konuşmaları da yapan KESK üyeleri, laik, bilimsel, parasız eğitim talep ettikleri ve sendikali oldukları için 7 Şubat gecesi çıkarılan KHK ile ihraç edildiklerini anlattı.

Kamu emekçileri konuşmalarında sık sık "Bizler sendikali olduğumuz için ihraç edildik, demokratik bir cumhuriyet olmalı dediğimiz için ihraç edildik", "Bizler parasız, bilimsel, anadilde eğitim istediğimiz için, parasız nitelikli sağlık hizmeti verilsin dediğimiz için ihraç edildik", "Bizler taşeron, güvencesiz çalışmaya



## Erdal Güzel: "Faşizme ve Karanlığa Teslim Olmayacağız!"

İktidarın OHAL uygulamaları kapsamındaki KHK ile ihraçları son hız devam ediyor. Her yeni güne KHK ile ihraç edilen emekçilerin haberleri eklenmeye devam ediyor. KESK ve Eğitim Sen üyeleri KHK ile görevden uzaklaştırma ve ihraçlara karşı bir çok yerde basın açıklamaları, yürüyüş ve oturma eylemleri yapıyor.

KESK'e bağlı Eğitim Sen İstanbul 4 Nolu Şube üyeleri 20 Şubat günü İstanbul, Sultangazi İlçesi Gazi Mahallesi'nde bulunan Atatürk Çiftliği İlköğretim Okulu öğretmenlerinden Erdal Güzel'in KHK ile görevden ihraç edilmesini protesto ederek görevine iadesini istedi.

"Haksız Hukuksuz İhraçlara Son, İşimizi İstiyoruz" pankartı açarak okulun öğrencileri ve velileri ile birlikte okul önünde saat 12.30'da toplanan Eğitim Sen İstanbul 4 Nolu Şube yöneticileri ve üyeleri basın açıklaması sırasında sık sık "Çalmadık Çırpmadık Kandırılmadık", "Ne Darbe Ne OHAL Demokratik Türkiye", "Erdal Öğretmen Yalnız Değildir", "KHK'ler, İhraçlar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attı.

İlk konuşmayı Eğitim-Sen İstanbul 4 Nolu Şube Başkanı İzzet İldeş yaptı, "Arkadaşlarımız ihraç edilmelerinin nedenlerini dahi öğrenemedi. İhraç edilenler hakkında bir soruşturma bir tutanak yok. Haklarında dava açılarsa bu davaların tümünden beraat ettiler. Bizler iktidarın 'kandırılık' söylemlerine kanmadık. Yapılan ihraçların, görevden uzaklaştırmaların Eğitim-Sen üyelerinin laik, bilimsel, demokratik eğitim mücadelesine yönelik olduğunun farkındayız" dedi. İktidarın OHAL gerekçesi ve KHK ile binlerce emek-

karşı mücadele ettiğimiz için ihraç edildik" diyerek halka seslendi.

"Bizim alınımız ak, başımız dik, sesimiz gür" diyen emekçiler, emek hırsızlığının ve ekmele, ayla oynamanın büyük bir acizlik olduğunu belirten KESK üyeleri, "Bugün bu zulmü kamu emekçilerine reva görenlerin de elbet günleri sona erecek. Ne olursa olsun biz işimize geri döneceğiz" diyerek verdikleri mücadelede kararlı olduklarını ifade ettiler.

"Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" ve "Ne Darbe Ne OHAL Demokratik Türkiye", "İşimizi geri istiyoruz" sloganlarını atan KESK üyeleri, ihraç edilen emekçilerin işlerine geri dönmeleri talebiyle imza topladı ve kitap okuyarak oturma eylemlerini sürdüren KESK üyeleri, oturma eylemini saat 18:00'de bir basın metni de okuyarak sonlandırdı.

KESK'liler Kadıköy Altiyol'da yaptıkları oturma eylemi ile de halka seslenerek haksız ve hukuksuz ihraçların nedenlerine değindiler. Altiyol'da oturma eylemi yapan kamu emekçileri alandaki bir ağacı "dilek ağacı" haline getirdi. Üzerine çeşitli renkte kağıtlara dileklerini yazarak astılar. Çevreden geçenlerle de OHAL ve KHK uygulamalarına karşı konuşan ve ihraçlar konusunda bilgi veren KESK üyeleri verdikleri mücadeleye destek istediler. KESK üyeleri, 17.00'da basın açıklamasıyla da taleplerini dile getirerek eylemi sonlandırdılar.

çiye görevinden uzaklaştırdığı ve ihraç ettiğini hatırlatan İldeş, Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçilerine yönelik baskıları gözaltı ve tutuklamalara da değindi. İktidarın tüm saldırılarına



karşı laik, bilimsel, demokratik bir eğitim ve çocuklara güzel bir gelecek bırakma mücadelesinden vazgeçmeyeceklerini belirterek sözü ihraç edilen eğitim emekçisi Erdal Güzel'e bıraktı.

Erdal Güzel, "Birçok şube yöneticilerimiz ve üyelerimiz de dahil sendikamız genelinde 611, İstanbul'da 100'e yakın, şubemizde ise 9 arkadaşımız haksız ve hukuksuz şekilde ihraç edilmişlerdir. Örgütlü mücadelemizi sindirmeye yönelik özel bir girişim ile karşı karşıya oldukumuz kesindir. ... Siyasi iktidarın yıllardır eğitimini dünselleştirilmesine ve ticarileştirilmesine karşı direnen, laik, bilimsel eğitimi savunan, barış ve demokrasi mücadelesi yürüten eğitim ve bilin emekçilerinin intikam alınmasına hareket etmesi kabul edilemez" dedi.

Siyasal kimliklere göre yapılan fişlemeler, asılsız ihbarlarla, sendikal husumet üzerinden yürütülen çalış-

malarla eğitim ve bilim emekçilerinin örgütlü mücadelesinin hedef alındığını vurgulayan Güzel, "Bizleri ihraçlar, baskı ve tehditlerle susturabileceklerini sananların büyük bir yanlışlığı içine düştükleri açıktır. Eğitim emekçilerinin yüz yılı aşan örgütlenme ve mücadele geleneğinin temsilcisi olan Eğitim-Sen hiç bir döneminde iktidarlar önünde diz çekmemiş, egemenlerden aman dilememiştir. Eğitimin iktidarın dünya görüşü doğrultusunda biçimlendirilmesine, okullarımızın ve üniversitelerimizin iktidarın arka bahçesi haline getirilmesine asla izin vermeyeceğiz, mücadeleye bulduğumuz her alanda devam edeceğiz" dedi.

Erdal Güzel sözlerini "Nereden ya da kimden gelirse gelsin örgütlü mücadelemizi hedef alan her türlü yasa dışı girişim ve saldırıya rağmen hukuksal ve örgütlü mücadeleden vazgeçtim geçmeyeceğimize bilinmelidir. Gerçek anlamda laik ve bilimsel eğitim için, demokratik bir ülke için yürüttüğümüz mücadeleyi güçlendirerek hepimizin boyununun borcudur.

Tüm halkımızı, öğrencilerimizi, velilerimizi her türlü baskı, tehdit ve yıldırma girişimine rağmen iktidara değil halka hizmet veren eğitim ve bilim emekçilerine destek vermeye ve birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz. Bu ülkenin aydınlık yüzü olan eğitim ve bilim emekçileri faşizme ve karanlığa asla teslim olmayacak" diyerek tamamladı.

Eğitim emekçileri "Biz Çocuklarımızı Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız", "Erdal Güzel Yalnız Değildir", "KHK'ler İhraçlar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla eylemi sonlandırdı.

## BARUT KOKULU SANDIKLAR

### Umut Çakır

Galay Esenyurt Belediyesi yaptı. Zabıtalara otomatik MP-5 ile silahlandırma kararı aldı. Ankara Büyükşehir gizli denetim yapıyor. Şimdi resmîleşti ve dinci-faşist belediyelerin aynı örneği izlememesi için neden kalmadı. Özellikle 15 Temmuz'dan sonra pek çok küçük esnafın silahlı eğitim kamplarından geçirildiği biliniyordu. Altı yaşında bir çocuk bile tüm bunların anlamını bilir. Hala anlayamamış olanlara bir AKP yöneticisi yardımcı oldu: "Referandumda hayır çıkarsa, iç savaşa hazır olun!" Eksik söylemiş. Evet sonucu çıkarsa ne olur peki? Onu da dinci-faşist basından öğreniyoruz: "Bize karşı kim varsa kaçacak delik arayacaklar!"

Nihayet bezdirici bir tiyatronun final sahnesine geliyoruz. Burjuva toplumu parçalayan ve korkunç bir sona mahkum eden ne kadar çelişki varsa, üzerini örten tüm kabuklarından katman katman kurtuluyor ve meselenin özü, iktidar sorunu, tıpkı soğanın küçüğü gibi açığa çıkıyor. Ve tarih her zaman olduğu gibi keskin hükmünü en ham kafalara bile kabul ettiriyor: Köklü sorunlar ancak zor yoluyla çözülür.

Reformistler ve kuyruklarından ayrılmayan oportünizm, tam da referandumda, evetçilerin azınlıkta olduğu zamanda iç savaş sopolasının sallanmasını manidar bulurlar. Ne de olsa 1 Kasım öncesi dinci-faşist parti aynı yöntemi uygulamış, halkı "bombalarla" yıldırılmıştı. Bu hamhalat kafanın akına nedense, seçimlerde yapılan milyon türlü hileyi gündeme taşımak gelmiyordu. Bir taşla iki kuş: Hem "bombalardan sinmiş halk" görüntüsü, hem de genel oyun halen her şeyi değiştirdiği yanlışması, uzlaşmacı manevralar için gerekli olanı sağlıyordu. Oysa şimdi kaçış yok. "Hayır" olursa MP-5'ler çalışacak, "Evet" çıkarsa kaçacak delik aranacak!

Tekelci sermaye iç savaşta kendi egemenliğini parlamenter tiyatroya kadar güvenceye hissetmez. Ne de olsa ikincisinde denetim sermayenin elindedir. Paranın ve devlet örgütünün gücüyle emekçileri manipüle etmek, rüşvetle satın almak, olmadı türlü çeşit dalaverelerle oy çalmak dururken, iç savaş gibi sonucu belirsiz bir maceraya atılmak, yapacağı en son tercihtir. Burada mücadelenin sonucunu belirleyen, kargı kargıya gelen sınıfların azmi, kararlılığı, cesaret ve örgütlenme yeteneğidir. Tam da bu konularda Türkiye ve Kürdistan halklarının taşıdığı yıkıcı potansiyeli iyi bilen tekeli burjuvazi, uzun iç savaşta toplumun önemli bir kesimini parlamenter hayallerle oyalama taktiğinden hiç vazgeçmez. Fakat artık gelinen aşamada bu taktik hiçbir işe yaramıyor, kurulan her sandık devrim ile karşı devrim arasında bölünen kalabalıkları daha da kutuplaştırıyor ve son hükmün verileceği anı hazırlıyor.

Devrimci sınıfların resmi devlet kurumlarıyla giriştiği çatışmalardan farklı olarak, toplumun kutuplaşması iki kesiminin göğüs göğüse çarpışması biçiminde gelişen topyekun iç savaşlarında, tekeli sermayenin, özellikle profesyonel birliklerden oluşmayan bir düzenli orduya tam anlamıyla güvenmesi mümkün değil. Dünya tarihinin uzak ve yakın pek çok deneyimi bunu kanıtlar. Üstelik 15 Temmuz, farklı nedenlerle de olsa, ordu içinde böylesi bir bölünmeye imkan sunacak bir hiyerarşik bozunmanın var olduğunu ortaya serdi. Darbe sonrası başlatılan geniş tasfiyeler dur durak bilmiyor ve bozunmayı dağıtma noktasına taşıyor. Başbakanlık bünyesindeki bir soruşturma kurulu raporuna göre, düzenli ordu içinde yeni tehlike, teğmen, yüzbaşı gibi alt düzey komutanlarda beliyor. Bunun ordu içinde yeni bir darbe girişimi yanı sıra asıl olarak bir isyan girişimi tehlikesine işaret ettiğinin altını çizelim. Her zaman şüphilip övülen o "TSK'nın tam disiplinli emir komuta hiyerarşisi" tekeli sermayenin egemenlik güvencesindeydi. Ve şimdi hiyerarşik zincir sallanıyor. Sermaye adına dinci-faşist güruhların hızla silahlanmasını, birde bu gözle okumakta yarar var.

Faşist kurumsal niteliği tartışılmaz bir ordu için yaptığımız yorumlar kimilerine şaşırtıcı görünebilir. Hatırlatmak gerek: Avrupa'nın ortasında en uzun süreli faşizme, yani Portekiz faşizmine son veren kendi askerleriydi. Kuşkusuz, arada önemli farklar var. Portekiz faşizminin ordusu binlerce kilometre uzakta, sömürgelerde yıpratıcı bir savaş sonucu hiyerarşik bozunma yaşamıştı. Burada ise iç savaş on yıllardır yanı başımızda. Bu nedenle, TSK içinde mayalanan ve alt düzey subayları kaynaşma ve hoşnutsuzluğa sürükleyen isyan havasının, Portekiz gibi bir sonuca ulaşacağına iddia edemeyiz. Ancak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bugün için düzenli ordu, özellikle dinci-faşist iktidarın güvencesi olmaktan çıkmıştır. Gezi benzeri topyekun bir ayaklanmayı bastırmak adına, böyle bir orduyu kışladan çıkarıp meydanlara sokmak, sermaye yönünden gerçek bir risktir. Hiyerarşik, emir komuta zinciri, otoriteye tam saygısı darmadağın bir ordunun, halk denizi içinde kaldığı zaman, nasıl saf değiştirebileceği, tarihsel deneyimlerle sabittir. Akli başında hiçbir devrimci, böylesi saf değiştirmeler adına garantili konuşamaz. Ancak bunun ihtimali bile, tekeli sermayeyi, korkunç sonuna dair kabuslara boğmaya yeter.

Burada giriştiğimiz analizin kilit taşı, nirengi noktası, Gezi'nin yeniden gündemde olmasıdır. Çünkü böyle bir gerçeklik hesaba katılmazsa, ne düzenli ordunun emir komuta zincirini tehdit eden karmaşa burjuvazi için yaşamsal bir güvensizlik kaynağı haline gelirdi, ne de karşı-devrim kitle tabanını topyekun bir savaşa hazırlama gereği duyardı. Şimdi bizzat referandum sürecinde bu olasılık görünmez dip akıntısı olmaktan çıkıyor.

Kürt halkını saran şiddetli tutumun son tarifi, bu tutuma itfaiyecilik yapmakla övünen Ertuğrul Kürkçü'den geldi: Kürkçü'ye göre, Kürt halkı tam anlayışla "Lanet olsun" noktasındaydı ve genel oyun bir şeyleri değiştirebileceğine dair gram inançları kalmamıştı. Bu kaçamak ifadenin eksik bıraktığını yani onun kaçınılmaz mantığı hükmünü biz tamamlayalım. Kürt halkı çıplak zor dışında başka bir yol kalmadığına kesin kanaat getirmiştir. Eğer referandumda bir tutum belirtmek zorunda hissediyorsa kendini, halk olarak birliğini test etmek, yeniden birleşik bir ordu gibi hareket yeteneğine sahip olabildiğini göstermek içindir. Benzer bir ruh halinin Türkiyeli emekçilerde de hakim hale geldiğini görmek zor değil.

Referandum burjuvaziye, bir kutsal ineğe bir de günah keçisine mal olacak. Kutsal inek, hep söylüyoruz, genel oy ve seçimlere dair boş inançtı ve reformizmin "Tek oy her şeyi değiştirir" kampanyasıyla emekçi sınıflarda bir süre için yeniden canlanmıştı. Günah keçisi ise terör demagojisidir. Sermaye sınıfının sonunu hazırlayan ne kadar çelişki ve sorun varsa, terör demagojisini kullanarak nasıl üstünü örttüğünü iyi biliyoruz. Fakat Gezi'den bu yana giderek düşen bir etkiye sahipti. Olağanüstü devlet terörü, çok fazla sivil kayıplara yol açan kör intikam eylemine karşı yönelen tepkiyi bile önemsiz hale getirdi. Ve en sonunda, dinci-faşist iktidar, evet demeyenleri topyekun terörist ilan ederken, bu işe yaramaz demagojinin üstündeki son incir yaprağını da kaldırdı. Söz konusu olan tek başına emekçilerin terör demagojisinin hangi gerçekleri örttüğünü görmesi değil. Bu da var ama daha ötesi, iktidarın bu söyleminin nasıl ciddi bir tehdit içerdiğini anlamalarıdır. Madem evet demiyorsunuz, öyleyse kentlerinizi, mahallelerinizi bombalamak, bodrumlarda yakılmak için lütfen sıranızı bekleyin, söylenen budur. Bu denli yaşamsal bir tehdit karşısında, devrimci yığınların elleri kolları bağlı oturacağını sanmak, son bir meydan muharebesine hazırlık yapacaklarını hesaba katmamak affedilmez bir gafflettir.

Proleter devrimcilerin "Mecbur değiliz" kampanyasının yarattığı etki ortada, buna ek olarak hayırcıların genel bir canlanma yarattığı görülüyor. Dikkat çekici olan şu: Halkın önemli bir kesimi, her tür hile ve baskıyla sonucu evet çıkaracağını düşünüyor. Kağıt üzerinde yenileceklerini bildikleri bir kavga ya geniş kesimlerin, gerek mecbur değiliz tutumuyla, gerekse hayır tutumuyla girişmesi bir başka beklentiyi açığa çıkartıyor. Tıpkı Kürt halkı gibi, Türkiye emekçiler de genel oyla bir şeyleri değiştirebileceklerini düşündükleri için değil, ama gücünü pekiştirip test etmek için referandum ortamından yararlanıyor. Ancak topyekun bir karşı saldırıya hazırlanan bir sınıf böyle hareket eder.

Burada açıkladığımız koşullar, referandum sonuçlarının ilan edildiği günlerin ne denli kritik olacağına işaret ediyor. Kürt halkının ve Türkiyeli emekçilerin mutlak bir gereklilik olduğuna inan-dıkları karşı saldırının, 17 Nisan günü mü, yoksa başka bir zaman mı gerçekleşeceğini bilmemize olanak yok. Ancak devrimci tutum, bu referandumun olgunlaştırdığı koşullardan devrimci bir cüret ve iddiayla yararlanmaktadır. Sonuç evet çıktığında kararlar bağlayanlara veya -hiç olmaz demeyelim- hayır çıkarsa davul zurna çalacak olanlara inat, devrimci sınıfların bekledikleri çağrı mutlaka yapılmalıdır; onlar bir örnek görmek isteyeceklerdir. Çünkü böyle kritik anlarda kaynaşan kalabalıklar, neler yapılması gerektiğine dair coşkulu açıklamaları böyle pratik örnekleri izlemeye eğilimli olurlar.

17 Nisan sabahı, Leninistler, bu duygu ve düşüncelerinde yalnız olacaklarını bilmeliler. Ne uzlaşmacılar, ne de oportünizm, bu cesur çıkışı üstlenmek istemeyecek. Devrimci proletaryanın cüretinin sımanacağı zamanlar, geldi çattı. Sandıklardan barut kokusu yükseliyor.

## Eğitim-Sen Üyesi

### Olma Ayrıcalığını Yaşadık"

KHK ile ihraç edilen Eğitim-Sen İstanbul 3 Nolu Şube üyesi öğretmenler Nursel Tanrıverdi ve Engin Demiröz için sendika üyeleri Kağıthane İHKİB, Meslek Teknik Anadolu Lisesi önünde ihraçları protesto etti.

2 Mart günü yapılan açıklamada Eğitim-Sen İstanbul 3 Nolu Şube Başkanı Hüseyin Tosu ihraçlara ilişkin konuşma yaptı, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İşimizi Geri Alacağız" sloganları atıldı.

Yüzbinlerce kamu emekçisinin KHK ile ihraç ettiğinin, ihraçlar nedeniyle intiharlar yaşandığını hatırlatan Hüseyin Tosu, ihraç edilen öğretmenler Nursel Tanrıverdi ve Engin Demiröz hakkında bir dava ve soruşturma bulunmadığına dikkat çekti. Eğitim-Sen Üyesi olmaları nedeniyle ihraç edildiklerini ifade etti.

İhraç edilen iki arkadaşları basın açıklamasına TOMA, zırhlı araç ve çok sayıda polis gönderilmesini ise iktidarın baskı ve yıldırma politikasının bir parçası olduğunu ve insan haklarına aykırı olduğunu belirtti.

İhraç edilen Nursel Tanrıverdi de 17 yıldır öğretmen-



lik yaptığını ve 5 yıldır da İHKİB, Meslek Teknik Anadolu Lisesi'nde görev yapmakta olduğunu belirtti, Kağıthane bölgesindeki okullarda ve görev yaptığı okulda iktidar yanlısı sendikaların örgütlü olduğunu bu nedenlerle Eğitim-Sen Üyesi bir kamu emekçisi için bu bölgede öğretmenlik yapmanın zor olduğunu söyledi.

Mücadeleye buldukları her alanda devam edeceklerini söyleyen Tanrıverdi, "Tüm halkımızı, öğrencilerimizi, velilerimizi her türlü baskı, tehdit ve yıldırma girişimine rağmen iktidara değil halka hizmet veren eğitim ve bilim emekçilerine destek vermeye ve birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz. Bu ülkenin aydınlık yüzü olan eğitim ve bilim emekçileri faşizme ve karanlığa asla teslim olmayacak" diyerek tamamladı konuşmasını.

# ÖYLE BİR UFKA VARDIK Kİ...

## Setenay Berdan

Lenin'e atfedilen bir sözü hatırlamanın tam zamanı: "Tanrı bizi dostlarımızdan korusun, düşmanlarımızdan korunmasını biz zaten biliyoruz."

Savaşın sıcak cephelerinde birlik oluşturan partilerin, sıra parlamenter yöntemlere gelince, birbirlerine 180 derece farklı tutum olmaları bizi şaşırtmıyor artık. Nedenini biliyoruz, iki farklı vechesi vardır bu çelişkin durumun. Özünde uzlaşmacı ve oportünist olan siyasetler devrimci sınıfların desteğini almadan, uzlaşmaya çabaladıkları burjuvazinin kendilerini ciddiye almayacağını bilirler. Hem savaşta hem parlamentoda bulunmak, "her tarakta bezimiz olsun" sağlığıyla pek alakalı değildir ez cümle. Çelişkin tutumun ikinci yüzünde, devrimin yarı aydınlanmış kesimlerinde hüküm süren parlamenter yollara duyulan o kör inanç bulunmaktadır. Dünyanın her köşesinde oportünizm, kendi ilkesiz politikasını, devrimin bu yarı aydınlanmış kesimleri üzerinden meşrulaştırır. Şimdi her iki açıdan da oportünizm çıkmazda. Ne egemen burjuvazi bir uzlaşma sinyali veriyor –tersine harıl harıl topyekun iç savaş hazırlığı yürütüyor- ne de devrimin yarı aydınlanmış kesimleri, o eski kör inançlarıyla davranıyor. O yüzden, iki sandalyede birden oturmaya hevesli dostlar, tarihlerinin en sıkıntılı parlamenter maceralarını yaşıyorlar.

Bu dostlardan birisi "Diktatör hileyle de olsa kazanır duygusunun yayılması"ndan söz ediyor. Ve "Eğer seçim sandıkları güçlü biçimde denetlenirse, bu hileleri önlemenin tümüyle olanaklı olduğu" güvencesini veriyor. Ne demek "tümüyle olanaklı"? Yani kesin, garanti. Bahsi edilen kör inancı yıkmak için sermaye elimize her Allahın günü tonlarca malzeme sunarken, bu inancı oportünizm nasıl da parlatma gayreti içinde! Öyle ki, o kadri mutlak partilerin bile veremeyeceği garantiler sunuyor. Bu kadar parlamenter budalalık muskasi yazıldıktan sonra "faşizmin yıkılması, tekçi devlet biçiminin yerle bir edilmesi" içi boş kabuklara dönüşüyor.

Haliyle insan merak ediyor: Diktatörler hileyle kazanır "duygusu"nun bir karamsarlık, çaresizlik ifadesi olduğu sonucuna nasıl varılabilir? "Duygu" lafıyla küçümsenen, hafifsenen o bilinç, gerçekte, burjuvazinin emekçileri denetlemekteki en güçlü araçlardan birinin, genel oyun, artık ömrünü tamamladığına dair kesin kanaat içeren yüksek devrimci bir bilinçtir. Ve elbette, hiçbir zaman unutmuyoruz; her düzeydeki devrimci bilinç gibi nihai sonucuna, yani devrimin en temel sorununa iktidar hedefine yönelik mücadele biçimleri ve araçlarıyla tamamlanmadıkça, zaman içinde çürüyerek bir umutsuzluk kaynağı olur. Oportünizm tam da bunu yapıyor. O yüksek bilinci daha ileri taşımak yerine, genel oya dair kör inançları parlatacak boş garantiler bağışlayarak, umutsuzluk kaynağı haline getiriyor. Boş bir çaba. Çünkü sağolsun, dinci-faşist iktidar her şeyi öylesine açıklan hoyratça yapıyor ki, bugünlerde altı yaşında bir çocuk bile bol keseden dağıtılan o garanti muskaların boşa çıkaracak bir dizi hileyi, hurdayı bir çırpıda sayıp dökebilir.

OHAL, propaganda yasakları, açık ölümcül tehditler ve kitlesel gözaltılar hepsini bir kenara koyalım, seçmen listelerini kimin hazırladığını anımsamak yeter: İçişleri Bakanlığı. Hoş, YSK hazırlasa ne olacak? Yani isterseniz her sandığın başına konabilecek onar tane denetmen bulun, çok farklı sandıklarda aynı kişinin, onlarca farklı seçmen kimliğiyle oy kullanmasını denetleyemezsiniz. Aynı adreste 50-60 seçmenin görüldüğü haberleri de mi bir şeyler anlatmıyor? Kaldı ki, çıkan bu haberler talihsiz kazalarla 'muhalif' adreslere kote edilenlere işaret ediyor. Bir de, dinci faşist iktidarın sadık tebaalarının kaç seçmene ev sahipliği yaptığını bir düşünün. Bugüne dek pek çok kez ayyuka çıkan, bilgisayar üzerinden yapılan milyonluk seçmen tahrifatlarını sanyamıyoruz bile. Oportünizm bir tavsiye: Siz, siz olun aman ha seçimler üzerine böyle garantili konuşmalar yapmayın. Uzlaşmaya çalıştığımız burjuvazinin sizi ciddiye alması epey zorlaşır.

Öte yandan, parlamenter kör inancı besleyen hayırcı propaganda bu koşullarda başka bir tehlikeyi daha barındırıyor: İki partili sisteme kan taşımak. YSK geçen hafta akla ziyan bir genelge çıkardı: Referandum propagandasını yalnızca partiler yapabilir deniyordu. Amaç çok açık: Hayırcıları CHP mitinglerine ve kampanyasına mahkum etmek. Böylece açık çatışmalar eşliğinde devrim ve karşı-devrim saflaşmasını son haddine taşıyacak bir süreci, başkanlık sistemlerinin tümünün olmazsa olmazı, "ikili parti" tiyatrosuna çevirmek! Tekelci sermaye bu tiyatronun gong zilini duymayı çok isterdi, bu oyuna kendi pembe-kızıl kostümleriyle katkı sunan oportünizm –küçümseme duygusunu bastırabilirse eğer- bir minnettarlık duyardı. Ama o cenahta da, hayaller Barcelona, gerçekler Yozgat. Çünkü gerçek sınıf mücadelesi ve karşılıklı ilişkileri, referandum sürecini ilerledikçe burjuva paniği artıracak ölçüde keskin.

Evet demeyenlere yönelik baskının kitlesel gözaltılara varması, hatta cezaevlerini adli mahkumlardan boşaltan düzenlemeyle, bu gözaltıların hangi ölçülere tirmanacağını işaretleri, hemen söyleyelim, sandıkta evet oylarının üstünlük sağlamasına yönelik değil. Köle ruhlu yandaş kalemlerle bile itiraf ediyorlar, bu türden açık tehdit yöntemleri, evet oylarının tabanını zayıflatıyor. Evet sonucu için bugüne dek işe yaradığı onlarca kez kanıtlanan hile-hurda yöntemleri yeterliydi, bu denli açık baskıya gerek yoktu. Ancak, referandum tartışmaları sırasında şu gerçek açığa çıktı. Toplumun ezici çoğunluğu "Bunlar seçimle gitmezler" kanaatine sahip. Bu yüzden, referandum sürecini devrimci sınıflar genel bir karşı saldırıyı örgütlemek için kullanıyor. Gerçek sınıf ilişkileri göz önüne alındığında, referandum sonucu ister evet çıksın, ister hayır, bunun genel bir isyan ateşleyeceği reddedilemez bir olgudur. Bunu ham halat kafalı dinci faşistler bile görebiliyor. Tüm o silahlı pozlar, bunun için verilmiyor mu?

Kürt halkının tutumu sözlerimizde kanıt. HDP'li vekiller defalarca ifade ettiler: Halk genel oy yöntemiyle hiçbir değişim olmayacağına kesin kanaat getirmiş durumda. Öyleyse bu aynı halk, Somer adlı araştırma merkezinin bulgularına göre, neden %90 oranında sandığa gideceğini ifade ediyor? Genel oy ve seçimlere güvensizlik bir veri ise, bu tutumun nedenini "boykot, evetin işine yarar" mantığıyla açıklamak mümkün olmaz. Ne de olsa Kürt halkı, ister evet isterse hayır çıksın, sonucun yalnızca dişe diş kavgayla alınacağını biliyor. Bu bizim iddiamız olsa, uzlaşmacılar kuşkuya düşebilirlerdi. Ama bizzat HDP yöneticilerinin söyledikleri bir kanıttır. Öyleyse Kürt halkının ezici bir oranda "Hayır"dan yana tavır koymasını, yüksek bir bilinç ve uyanıklığın sonucu olduğunu söylemeye hakkımız var. O da şudur: Ayaklanmanın suçunu karşı tarafa yüklemek.

"Bunu biz değil, siz kıskırttınız" diyebilmek, bir ayaklanmada çoğunluğu ve kararsızları kazanmanın temel taktiklerinden birisidir. Pek çok başarılı ayaklanmanın ardında, bu moral üstünlüğü, saldırı hakkını üstlenme becerisi yatar. Kitle halinde, bir ordu misali diyelim, hayır tutumuyla hileli sonuçlar üzerine bir isyan inşa etmek, Kürt halkına, Türkiyeli emekçilerle aynı zeminde buluşma imkanları sağlıyor. Son iki yılın büyük kahramanlıklar ve büyük acılarıyla dolu tecrübesi, yiğit Kürt halkında, birleşik devrimin, zaferi kazanmanın vazgeçilmez koşulu olduğunu öğretmişti.

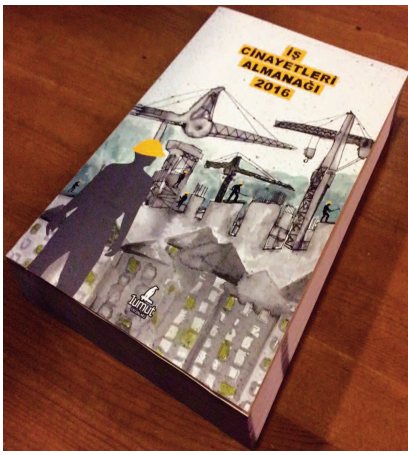
Benzer bir durumun, Türkiye'nin emekçileri arasında da hüküm sürdüğünü öne sürebiliriz. Çok geniş bir kesim, sonuç ne çıkarsa çıksın, hiçbir şeyin değişmeyeceğini bildiği halde, referandum üzerine hararetle tartışıyor, taktikler arasındaki farkı kavramaya çalışıyor. Yine aynı kesimler, hileli sonuçların galebe çalacağını bilmelerine rağmen bu süreci topyekun bir karşı hamlenin bahanesi olarak görüyorlar. Sonuç evet çıkarsa "Hırsız var" diyebilecekler, hayır çıkarsa, "Gücümüzden korkup hile yapamadılar, öyleyse hiçbir şeyin değişmeden kalmasına izin vermeyelim" diyecekler.

Peki devrimci öncü ne diyecek? Hileli sonuçların patlatacağı öfkeden nasıl yararlanacak? Bu durumda oportünizmin nasıl davranacağını biliyoruz. Çökmüş bir moralle, halkı savunma hattı kurup, mevzileri koruma kavgasına çağıracaklar. Hayır sonucu çıktığında ise "Oh, moralimiz yerine geldi hiç olmazsa" deyip kumdan kalelere hücum ettikleri çocuk oyununa devam edecekler.

Proletaryanın devrimci öncüsü, tek başına kalmanın cesaretini kirmasına asla izin vermemeli. Çünkü dostlarımız değil, ama devrimci kitleler bizi yalnız bırakmayacak. Korkunç acılarıyla boğuşan Kürt halkı sağanak gibi yağın ölüm tehditleri altındaki Alevi emekçiler, İŞİD kafasının kölesi haline gelmeyi reddeden kadınlar, işsizlik cehenneminde kavrulanlar, fabrika cehenneminde pişen işçiler...

"Öyle bir ufka vardık ki" diyordu şair "artık yalnız değiliz."

# "Bu Son Olsun" Umuduyla Hazırlanan Almanak



Çalışırken, işe giderken, işten dönerken... İnşaatta, madende, tarlada, yolda, büroda, evde... Her sabah olduğu gibi ailesi tarafından sabah evden uğurlanan, ama akşam evine dönemeyenler... Çoğunlukla 3. sayfa haberlerinde ya da ilk sayfaların bir köşesinde okuduğumuz ama sonra ne ismini ne de olayı hatırlamadığımız insanların öyküleri... Onların ardından yasını tutamayan, acısını yaşayamayan, adliye koridorları, olay yeri, arasında koşturarak adalet arayan anne-babaların, eşlerin, çocukların da öyküsü aynı zamanda...

"Kitabın iyisi kötüsü olmaz, en kötü kitap bile neyin olmaması gerektiğini gösterir/anlatır" derdim ama 5. incisini elime aldığım bir kitap var ki, ilk kitabı elime aldığımda "Bu kitap çıkmamalı" dedim daha ilk sayfalarında... Aslında kitabın ne sayfaları, ne yazarı, ne de hazırlayanlarıyla bir sorun yok.. Derdim içindekilerle... O kitabın içinde anlatılanlar yaşanmamalı.. Hatta o kitabın içindekilerin yaşanmasını önlemek hiç de zor değil. İş yerlerinde almamak birkaç küçük önlem bile binlercesinin yaşamını yitirmesini önleyebilecekken, önümde tam 511 sayfalık koca bir cilt duruyor şimdi... Oysa her seferinde benim gibi yüzlerce, binlerce insan bu kitabın çıkmasını hiç ama hiç istemiyor... Ama her seferinde daha da kalınlaşarak çıkıyor ve şimdi 5. kitap elimdeki... İş Cinayetleri Almanagi 2016...

Çalışırken, iş yerine giderken, iş yerinden dönerken yaşamını yitirenlerin, iş yerinde gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadığı için bir cinayete kurban gidenlerin öyküleri var kitapta.

Sermaye sahiplerinin, harcanırsa kardan gidecek birkaç kuruşun hesabını yaparak almadığı işçi sağlığı iş güvenliği tedbirleri nedeniyle yaşamını yitiren, daha doğrusu göz göre göre katledilen binlerce genç yaşlı, erkek, kadın, çocuk...

Onlar yaşamını yitiren ailelerin yürekleri onların acısıyla yanıyor... Her sabah olduğu gibi işe uğurladıkları yakınlarının acısına alışmaya, bu şekilde yaşamaya çalışıyorlar. Ama o da olmuyor aslında. Yakınlarının ne yasını tutabiliyorlar, ne acılarıyla bir süre de olsa baş başa kalabiliyorlar. Çünkü kendilerini, patronların olayı kapatmak için yaptıkları "kan parası" pazarlıkları, devlet daireleri, tazminat davaları, ceza davaları için adliye koridorları, mahkeme salonları, bilirkişi raporları mücadelesi içinde buluyorlar. Her evden çıkışlarında daha yorgun daha acılı dönüyorlar geriye... Çünkü failleri yargılamak, ceza aldırarak öyle zor ki, hele sorumlular devlet yetkilileri ya da büyük sermaye sahipleriye da-



## Bir Yılda 40 Bin Kadın İşsiz Bırakıldı

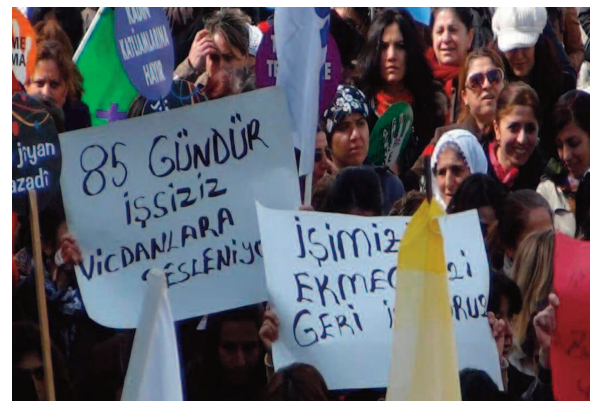
Tüm dünyada büyük bir ekonomik kriz beklenirken, hali hazırda Türkiye'deki ekonomik kriz kendini en çok istihdam alanında gösteriyor. İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir süreç yaşanırken, kadınlar ve gençler işsizlikten en çok etkilenen kesim oldu. Son bir yıl içerisinde sigortalı ücretli çalışan 40 bin kadın işini kaybetti. Türkiye'deki kayıtdışı çalışan kadınlar da göz önüne alındığında bu sayının yüz binleri bulduğu ortaya çıkıyor.

Türkiye'de son verilere göre 6,5 milyon işsiz bulunurken bu sayı her geçen gün hızla artıyor. Kasım 2016'da sigortalı ücretli işçi sayısı Kasım 2015 rakamlarına göre 140 bin azalma gösterdi.

Türkiye'de emekliler de büyük bir geçim sıkıntısı içinde yaşıyor. Emekli maaşı yetmediği için yüz binlerce emekçi, yaşlılık yıllarını da çalışarak geçiriyor. Türkiye'de bulunan 8 milyon 77 bin 152 emekliden, 1 milyon 801 bin 205'i çalışmaya devam ediyor. Yine emekli olmuş fakat geçinemediği için 301 bin 148 emekçi çalışabile-

ceği bir iş arıyor.

Türkiye'de çocuk işçilik de giderek artıyor ve çalışma koşulları ağırlaşıyor. Yaklaşık 1 milyon çocuk tarım ve sanayi alanında çok ağır koşullarda çalışmak zorunda kalıyor. Resim verilere göre 2016



yılı Ekim ayı itibarıyla 18 yaşın altında çalışan ve işletmelerde mesleki eğitim gören öğrencilerden bakmakla yükümlü olanlar hariç 94 bin 124 çocuk işçi bulunuyor.

TEPAV'ın İstihdam Bülteni'nde yer alan verilere göre kısa bir özet Türkiye'deki varolan ekonomik durumu ortaya koyacak rakamları veriyor:

\* Kasım 2016'da sigortalı ü-

vaların süresi 3 yıldan 5 yıla, 8 yıldan 10 yıla varıyor...

İş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin aileleri bu davalarla başa çıkamaz oluncu bir araya gelerek davaları birlikte takip etmeye başladılar. Kamuoyunun yaşanan iş cinayetleri ve meslek hastalıklarına dikkatini çekebilmek için Vicdan ve Adalet Nöbetlerine başladılar. Her ayın ilk Pazar günü Galatasaray Meydanı'nda sürdürdükleri eylemde iş cinayetlerini ve sürmekte olan davaları anlatıyor seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Adalet Arayan İşçi Aileleri ve Adalet Arayana Destek Grubu imkanları ölçüsünde iş cinayetlerinin yaşanmaması için kamuoyunda farkındalık yaratmaya çalışıyor.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin hazırladığı raporlarla ortaya çıkan –SGK'nın halen böyle ciddi bir çalışması yok!– iş cinayetlerini ele alarak her bir iş cinayetinde yaşamını yitiren işçinin kısa öyküsüne yer verilerek bir almanak çıkarma fikri ortaya çıkıyor.

Her yıl sonunda tüm yıl boyunca yaşanan iş cinayetleri ve meslek hastalıkları sonucunda yaşamını yitiren işçi ve emekçilerin kısa öyküleri, sürmekte olan davalar derlenerek İş Cinayetleri Almanagi olarak çıkarılıyor.

Her yıl "Bir sonraki sene çıkarmamak umuduyla" hazırlanan İş Cinayetleri Almanagi 2016, beşinci almanak. Bu yıl hazırlanan Almanak, Davutpaşa Patlamasında yaşamını yitiren işçilerin davalarını gönüllü olarak takip eden, 2009'da yaşamını yitiren Avukat Kamil Kirman ve Adalet Arayana Destek Grubu gönüllülerinden biri olan almanagin da tasarımı yapan ve 13 Aralık 2016'da tedavi gördüğü ilik kanseri nedeniyle yaşamını yitiren Mahir Sezer'e ithaf edildi.

Adalet Arayan İşçi Aileleri ve Adalet Arayana Destek Grubu, iş cinayetlerine karşı daha güçlü bir mücadele yürütebilmek için İş Cinayetleri Almanagi'nin mümkün olduğunca yayılmasını, incelenmesini sağlamak ve seslerini duyuran bir araç olması çabasında.

Her ayın ilk Pazar günü gerçekleştirdikleri Vicdan ve Adalet Nöbeti'nde "Bizler en çok canı yananlar, iş cinayetleri olmasın, sizler de bizim aramızda olmak zorunda kalmayın diye bu nöbete başladık sürdürüyoruz" diyen aileler İş Cinayetleri Almanagi 2016'nın son almanak olması umuduyla şöyle sesleniyor:

"Bizler, Adalet Arayana Destek Grubu olarak ailelerin sürdürdüğü mücadeleyi duyulur, görünür kalmak ve iş cinayetleri meselesini ülkenin en önemli gündemi haline çevirmek için İş Cinayetleri Almanagi çıkarıyoruz. Kitabımız işçi hayatının köşede kalmış soğuk bir haber ve istatistikten daha fazlası olduğunu vurgulamaya çalıştığımız aylık iş cinayetleri raporları; ailelerin adalet mücadelesinden kesitler; aramızdan yavaş yavaş sessizce ayrılan meslek hastalıkları mağdurlarının, işçi sağlığı ve iş güvenliği talepli direnen işçilerin ve Suriyeli mülteci işçilerin öyküleri; "iş kazası" ve meslek hastalıkları nedir; çocuk işçiliği ve çizgilerin diliyle iş cinayetleri dosyalarından oluşuyor. 9 Şubat'tan itibaren "İş Cinayetleri Almanagi 2016" tüm kitapçılardan temin edilebilir. Dileyen olursa PDF olarak ulaştırılabilir. Adalet Arayana Destek Grubu"

retli çalışan sayısı Kasım 2015'e göre yüzde 1'lik azalışla 13 milyon 900 bine geriledi.

\*Kasım 2016'da Kasım 2015'e göre KOBİ sigortalı ücretli çalışan sayısı en fazla azalan sektör 45 bin azalışla bina ve çevre düzenleme faaliyetleri sektörü oldu. Bu sektörü; 24 bin azalışla kara taşımacılığı ve boru hattı taşımacılığı, 20 bin azalışla ormancılık ve tomrukçuluk, 19 bin azalışla konaklama ve 17 bin azalışla bina inşaatı sektörleri takip etti.

\* Kasım 2016'da imalat sanayide sigortalı ücretli çalışan sayısında Kasım 2015'e göre 58 binlik (yüzde 1.6), mevsimsellikten arındırılmış değerlere bakıldığında Ekim 2016'ya göre imalat sanayisinde sigortalı ücretli çalışan sayısında 7 binlik azalış oldu.

\* Kasım 2016'da sigortalı ücretli kadın istihdamında Kasım 2015'e göre 40 bin azalış (yüzde 1) gerçekleşirken, mevsimsellikten arındırılmış Ekim 2016'ya göre 6 bin azalış yaşandı.

\* Esnaf sayısı Kasım 2015'e göre 44 bin azaldı.

# 7 Bölgeden 7 Annemizin Suskun Çığlığı "O'nsuz"

"Yürekten geliyorsa konuşmak gerekmesinden kaynaklanıyorsa insan sesini kimse susturamaz. Ağız bulamazsa eller ve gözlerle gözenerlerle ne bulursa onunla konuşur. Çünkü her birimizin ötekine söyleyecek bir şeylerimiz vardır. Başkalarının kutlanması ya da başışlanması gereken bir şeyler"

Yönetmenliğini Ufuk Erden'in üstlendiği "O'nsuz" belgeselini duymamış olabilirsiniz, çünkü çok yoğun bir sansürle karşı karşıya. Dolaylı ya da doğrudan devlet terörüyle çocukları öldürülen anaların bir günlük sessiz çığlıklarına şahit olduğumuz belgeselde, 7 coğrafi bölgeden yedi anne seçen yönetmenimiz, kültürü ne olursa olsun, dünyanın neresinde olursa olsun acının evrenselliğini anlatımın evrenselliğine yansıtıyor Ufuk Erden. Film kitalar ötesinde izlendiğinde bir geri dönüş alıyor yazar. Burada acılı bir anne vardı hiç susmadan ağlıyordu. Belgesel izlerken gözyaşları dindi ve belgesel bittiğinde uzun süre oturduğu yerden kalkamadı... Belgesel izledikten sonra ben de uzun süre konuşmadım kalkamadım diğer tüm izleyenler gibi. Belgeseldeki analarımızın ortak yanı çocuklarını kapitalizme kurban vermeleri diğer bir yanı mücadele içerisinde olmalarıdır.

Yönetmen yedi bölgeden yedi anne seçmiş kimi bu annelerimiz?

Belgeselimiz 'Güney Doğu Ana-

dolu' dan Leyla Encü annemizle başlıyor. Roboski'de çoğu çocuk 34 kişi TSK tarafından F16'larla bombalanarak katledildi. Mayınlı arazilerden geçecek iki ülkenin askeri tarafından öldürülmeye göze alarak eve getireceği 60 tli için katırlarla yola çıkan 34 kişi... Hani daha sonrasında devlet yetkililerinden ilk resmi açıklama gelmişti "Katırlara üzüldüm"... Leyla annenin oğlu Şervan'ı 19 yaşındayken katlettiler. Annemiz yıllardır katliamda öldürülen oğlu ve akrabaları için mücadele ediyor. Roboski Müzesi yapılması için aktif mücadele etmişti.

Gülsüm Çolak annemiz dünyanın 301 kadın kazaları tarihine geçen 301 kişinin katledildiği Soma'dan duyurdu sessiz çığlıklarını. 26 yaşındaydı oğlu Uğur. İki oğlu vardı biri 1,5 yaşında diğeri 5,5 aylık. Gülsüm annemiz sadece kendi torunları için değil, 430 yetim çocuk için de mücadele veriyor.

Anı Balıkcı annemiz İstanbul'dan ses oluyor bizlere. Oğlu Sevag Şahin Balıkcı, Batman Kozluk'ta askerliğinin bitmesine 23 gün kala, Ermeni Soykırım Anma Günü olarak bilinen 24 Nisan'da vuruldu. Önce şakalaşırken, sonra kazıyla vurulduğuna ilişkin çelişkili ifadeler ve silahın emniyetinin açık olması gibi



deliller sonucu aile olay yerine gidiyor ve bunun bir kaza olmadığını, katili gördüklerinde anlıyorlar. Ermeni öğretmen Ani anne, "Başka Sevaglar ölmesin" diye mücadele etmeye devam ediyor.

Emel Korkmaz annemizi duymayan yoktur sanırım. Eskişehir'de İngilizce Öğretmenliği 1. sınıf öğrencisi, 19 yaşındaki oğlu Ali İsmail Korkmaz, Gezi Ayaklanması'nda polis ve sivil faşistlerin pusuya düşürmesi sonucu feci şekilde

darp edilmiş, gittiği hastanede ilgilenilmeyip eve gönderilmişti (Doktoru, Hipokrat'ın Müslüman olmadığını, o yüzden de ona verdiği sözü tutmak zorunda olmadığını söylemişti) Evde Fenalaşan Ali İsmail, 38 gün komada kalarak yaşam mücadelesi verdi. Katillerden ikisine 10'ar yıl, üçüne ise 3'er yıl ceza verildi. Annemiz toplumun geleceği için kavgaya atılan oğlu adına kurulan AİKEV'de diğer evlatlarının arasında kendini daha iyi hissediyor.

Dilşah Özgen annemiz Diyarbakır. Bir oğlunu dağda, bir oğlunu yaralı getirildiği hastanede işkence sonucu kaybediyor. Ardından 73 yaşındaki astım hastası eşini beyaz toroslarla kaçırıyor faşist devlet jitem eliyle. Evi üç kez yakıldı, bombalandı. Kapan tek oğlu yıllarca cezaevinde yatı. Dilşah ana her çıkan toplu mezarda belki sevdiğimizin kemiklerine ulaşırım diye bekliyor, bir yandan da Barış Annelerinde mücadele yürütüyor.

Yeter Sivri annemiz, 2 Temmuz 1993'te faşist devletin, dinci faşistler eliyle organize ettiği Madımak katliamında iki kızını yitiriyor. Asuman ve Yasemin... Aileler yıllarca süren davaların fiili tacizleriyle yıpratılmaya çalışılmış. Sanık avukatları iktidar partisinde milletvekili olmuş. Yeter anne 2 katilin isminin

de bulunduğu Bilim kültür merkezi isminin değiştirilip Utanç Müzesi olması için mücadele veriyor.

Hüsnüye Koyuncu annemiz Sanatçı oğlu Kazım Koyuncu'yu Çernobil katliamı (1986) sonucu yayılan radyasyonla Karadeniz'de yoğun olan kanserden kaybediyor. Kazım Koyuncu öldüğünde 33 yaşındaydı. Hüsnüye anne, Hopa'ya Onkoloji hastanesi açılması için ve Karadeniz'de Nükleer Santral yapımına karşı aktif mücadele yürütüyor.

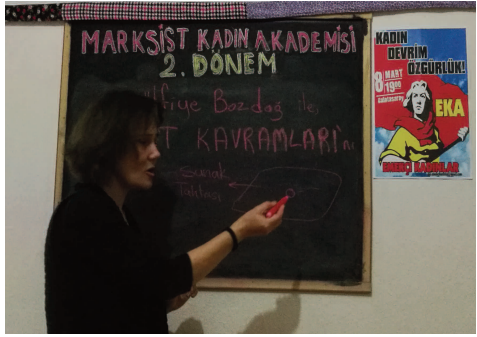
Belgesel gösteriminin ardından derin bir sessizlik oluyor ve bir kadın "Ben Kazım Koyuncu hayranıyım ne zaman nasıl öldüğünü biliyordum, ama bu belgeseli izlediğimde çok daha derinden hissettim acıları, emeğinize sağlık" diyordu.

Salonda alkışlar sonunda konuşmalar yapıldı. Yönetmene en zorlandığı şeyin ne olduğunu sorulduğunda, bir bölgeden diğerine geçerken bulunduğumuz bölgedeki annemiz diğer bölgedeki annemize "selam söyle o anlar" diyordu, "ayrılıklar zor oluyordu" diye cevap verdi.

Kitap çalışmaları varmış daha ayrıntılı bir yazım halinde. Biz de Ayışığı Ekin Sanat Derneği olarak izlediğimiz O'nsuz belgeselini ve yönetmeni Ufuk Erden'i derneğimize davet ettik.

**Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği**

## Hayat Sanattır Sanat Da Hayat



Marksist Kadın Akademisi'nde kadınlar Sanat ve Sanat Kavramlarını Lütfiye Bozdağ ile öğrenmeye devam ediyor.

24 Şubat günü yapılan Sanat ve Sanat Kavramları dersinin ikinci haftasında Sanatın Sınıflandırılması ele alındı.

Sanatın hangi faktörlere göre ve nasıl sınıflandırıldığı, bunların hangi dönemlerde ve nasıl değişimler gösterdiği işlenerek sınıflandırılması anlatılarak sanat dallarından örnekler yer verildi.

Sanat dallarının tarihsel süreçleriyle birlikte hangi dönemlerde ve hangi toplumlarda nasıl yer bulduğuna değinildi.

Farklı dallardaki sanat eserleri üzerinden sanat dallarındaki akımlara değinildi ve ortaya çıkış nedenleri, biçimleri üzerine örnekler yer verildi.

Sanatın toplumun belli bir kesiminin yapabildiği "tanrı vergisi yetenek" olmayıp, toplumların yaşamının bir parçası olduğu, sanatsal çalışmalardan farklı tarihteki örnekler üzerinden işlendi.

Sanatın eleştirel, değiştiren, devrimci yönüne vurgu yapılan çalışmada toplumların belli dönemlerindeki sanat alanlarındaki üretimleri ve toplumsal etkileri ele alındı.

Toplumsal dönüşümlerin gerçekleştiği dönemlerdeki sanat eserlerine, toplum içinde sanatın yaygınlaşmasına vurgu yapılarak Gezi Ayaklanması sürecinde ve sonrasında yapılan sanatsal etkinlikler ve sanat eserlerine değinildi.

Sanatın hayatın içinde hep var olduğu ve belirli dönemlerde yaşamın içinde daha da öne çıkabildiği örnekler anlatıldı. Ders, "Sanat hayattır, hayat sanattır" denilerek bitirildi.

## Sinemada Cinsiyet Rollerini Ve Kadın

Marksist Kadın Akademisi'nde "Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları" dersinin ikincisi 3 Mart günü yapıldı. Kampüsüzler Ders Ortakları Tül Akbal ve Güngül Altıntaş ile "Sinemada Cinsiyet Rollerini Ve Kadın" başlığıyla işlendi.

Tül Akbal öncelikle dünyadaki ekonomik ve siyasi tarihsel sürece değinerek bu süreçlerdeki filmlerden örnekler verdi.

Sinemada senaryoların büyük çoğunluğunun toplumsal içerik taşımadığına vurgu yaptı.

İki büyük emperyalist savaş yaşamış dünyada toplumsal içerikli sinema filmlerinden çok bir erkeğin başrolde olduğu kadının ya da kadınların ise onun yaşamındaki sorunların kaynağı olan kişi olarak yer aldığı filmlerin yapıldığı belirtti.

Güngül Altıntaş ise erkeğin bir mağduriyeti bulunan karakter kadının ise erkeğin mağduriyetini gidermeye çalışırken tekrar bir mağduriyet yaşamasına neden olan, iktidarı veya bir gücü simgeleyen kişinin yakın ve başroldeki erkeğin karşısına çıkan 'kötüçül' bir karakter olarak işlendiğine filmlerden örneklerle değindi.

Tül Akbal, dünya sinemanın ilk yıllarında kadın karakterlerin son derece

kurgusal olduklarını hatta kadın 'karakter' yaratmaktan da tam olarak bahsedilemeyeceğine değindi; Türkiye'de çok geç başlayan sinemada da aynı konuya işaret etti.

Alman ve Amerikan sinemasında ve Türkiye'deki sinemada senaryo içeriklerine dönemlerine göre değinildi.

Sinemada toplumsal içerikli kabul edilen filmlerde dahi kadının bir kadın olarak yer aldığı film mağdur sayısının çok az olduğu ifade edilerek Türkiye ve dünyadaki filmlerde örneklerle kadınların mağdur da olsalar, bir sorunu çözmeye de çalışsalar erkeğin mağduriyetini gidermesini ve erkek olma gücüne kavuşmasında engelleyen nitelikte karakterler oldukları ifade edildi.

Türk sinemasında ise son zamanlarda kadını konu alan filmler yapılmaya başlandığına değinilen bu filmler üzerinde

pek çok şiddetli tartışmalar yürütüldüğü aktarıldı. Filmlerin konularının ne olup ne olmayacağı, kadına dair neyin işlenip neyin işlenemeyeceği gibi kalıplaşmış tartışmalar yapıldığına dikkat çekildi.

Belli dönemlerde sinemada öne çıkmış filmler üzerinden kadın rolleri üzerine konuşuldu ve iletilecek filmlerden bahsedilerek ders sona erdi.



## ABD'li Senatör: "Türkiye Kuzey Suriye'yi İlhak Etmek İstiyor"



Richard Hayden Black adındaki Virginia Eyaleti Cumhuriyetçi Senatörü, Türkiye'nin Kuzey Suriye'yi su ve

petrol kaynaklarını kontrol etmek için 'büyük Türkiye'nin içine katmak istediğini söyledi.

Salı günü Press TV'ye konuşan Senatör, Kuzey Suriye üzerinde kontrol sağlamak için Türkiye'nin IŞİD ve El Kaide gibi terörist grupları kullandığını söyledi.

"IŞİD, Türkiye, ABD ve ABD'nin müttefiki benzer kesimlerin bir aletidir. Bunlar Suriye'nin ayakta kalmasını istemiyorlar, çünkü Erdoğan kendini büyük halife ve Avrupa'dan Çin'e kadar uzanan Osmanlı imparatorluğunu diriltiren kişi olarak görüyor."

Senatör, "Türkiye altı yıllık Suriye savaşının büyük bölümünde IŞİD'in en büyük müttefiki idi" dedi.

Daha sonra, IŞİD'in, Türkiye'de satmak üzere iki bin petrol tankerini Suriye'den nasıl çaldığına vurgu yaptı.

**Al-Masdar/Paul Antonopoulos'dan çevrilmiştir.**  
01/03/2017

## Venezuela Başkanı Maduro: "Bir Daha Asla Birilerinin Sömürgesi Olmayacağız"

"İnsan hakları ihlalleri" bahanesiyle Venezuela'ya yönelik yaptırımları genişletme kararı alan ABD Başkanı Trump'a meydan okuyan Venezuela Devlet Başkanı Nicholas Maduro, Washington ve Avrupa'daki faşizme işaret etti.

Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) tarafından alınan "Venezuela'ya ticaret etme kararı" Çarşamba günü ABD Senatosundan oybirliği ile geçti. Telesur'un bildirdiğine göre, "Tasarı"nın önümüzdeki haftalarda Temsilciler Meclisinde görüşülmesi bekleniyor.

Venezuela'nın Cumana kentinde Çarşamba günü yapılan Hükümet toplantısında konuşan Maduro, "ABD'nin saldırganlığına rağmen halkımız 'Venezuela'ya saygı duymalıyız' sloganı etrafında birleşti." dedi. "Bir daha asla birilerinin sömürgesi olmayacağız" diye tutkuyla devam etti.

Maduro, Trump'un "tehlikeli" politik eğiliminin Avrupa'da tekrarlanmaya başladığını sözlerine ekledi.

Hispan TV'nin bildirdiğine göre, Maduro, "Bu ayrımcı, ırkçı, yabancı düşmanı tehlikeli politik akımın bütün dünyada insanlığı daha çok bölmek, daha çok savaşa neden olmakla tehdit ettiği konusunda uyardım" dedi.

"Sözümün 'gelişmiş dünya' denen çok önemli ülkelerde iktidara çöreklenmiş -Hitler gibi Beyaz Avrupalılar- aşırı grupların dünyanın geri kalan nüfusu üzerinde egemenlik kurma yarışdır bu. Bu, endişe vericidir."

Bu ayın başlarında, ABD, Venezuela'ya yaptırım bahanelerine, Venezuela Başkan Yardımcısı Tarek El Aissami'nin uyuşturucu trafiğine karıştığı biçimindeki iddialarını ekledi.

**Al-Masdar/Paul Antonopoulos'tan çevrilmiştir.**  
03/03/2017

## "Evimiz Evinizdir"

İspanya'da özerk Katalonya bölgesinin başkenti Barcelona'da 160 bin kişi 18 Şubat'ta İspanya hükümetine mülteciler politikası sebebiyle tepki gösterdi.

İspanya'nın en büyük ikinci şehri olan Barcelona'nın belediye başkanı Ada Colau, halka Katalanca "Onları biz kabul etmek istiyoruz" anlamına gelen 'Volem acollir' sloganıyla sokakları doldurma çağrısı yapmıştı.

Eylem, Castra Nostra Casa Vostra (Evimiz evinizdir) adlı bir grup tarafından organize edildi ve Akdeniz sahilinde sona erdi. Geçtiğimiz yıl 5 bin mülteci Akdeniz'i geçerek Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken yaşamını yitirmişti.

Milletvekili Merce Conesa, çarşamba günü yaptığı açıklamada İspanya'nın daha fazla mülteci kabul etmemesinin "utanç verici" olduğunu söylemiş ve Avrupa Komisyonu'nu verdiği sözleri tutmayan ülkelere yaptırım uygulamaya çağırılmıştı.



## MÜCADELEMİZİ BİRLEŞTİRMEK BİZİ ÖZGÜRLEŞTİRİR

**Hindistan'ın Hyderabad kenti Ramagundam-Novagodakhari ilçesinde 2-3 Şubat 2017'de düzenlenen 2.Uluslararası Maden İşçileri Konferansı'na Türkiye delegasyonu olarak katılan Devrimci İşçilerin sunum konuşmasını paylaşıyoruz:**



Merhaba dostlar,

Merhaba, yeryüzü aydınlansın, yeryüzü ısınsın diye yerin metrelerce altında ter döken sınıf kardeşlerim.

Ben Türkiye'den geliyorum, metal işçisiyim. Sizleri ve konferansınızı Türkiyeli işçiler adına selamlıyorum.

Burada olmaktan, birbirimizin deneyimlerinden yararlanacak olmamızdan mutluluk ve heyecan duyuyorum.

İnanıyorum ki bu konferans çalışmaları ve bu

çalışmalardan çıkan sonuçlar sadece maden işçilerinin değil tüm dünya işçi sınıfı mücadelesinin ilerlemesine katkı sunacaktır.

Bütün dünya işçilerinin birbirlerinden öğrenerek dayanışmayı her zamankinden daha fazla büyütmeye gereken günlerden geçiyoruz.

Çokuluslu şirketlerin daha fazla kar uğruna işçileri ekonomik olarak sömürdüğü, işbirlikçi hükümetler eliyle baskı altına almaya, susturmaya, açlığa, kötü çalışma koşullarına, işsizliğe mahkûm etmeye çalıştığı günlerden geçiyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistemin ömrünü biraz daha uzatmak için 11 Eylül'le birlikte Afganistan ve Ortadoğu'dan başlayarak dünyayı yeniden savaş alanına çevirdiği, gözlerimizin önünde yoksul haklı, kadınların, çocukların göçe zorlandığı, binlercesinin katledildiği günlerden geçiyoruz...

Dünyanın neresinde olursak olalım çalışma koşullarımız, yaşam koşullarımız birbirine benziyor. Burjuvazinin kar hırsı, yaşam koşullarımızı her gün daha da kötüleştiriyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor.

Benim ülkemde de işçilerin, emekçilerin ekonomik ve sosyal durumları kötüleşiyor. 15 Temmuz da burjuvazinin iki tarafı arasındaki savaşın bir darbe girişimine kadar tırmanması emekçilere karşı saldırıların daha da artmasına yol açtı. Binlerce insan işsiz kaldı, binlercesi soruşturmalara uğradı ve tutuklandı. Gazetelerimiz, TV'lerimiz, bürolarımız kapatıldı ve



bu durum devam ediyor. Faşist devlet en küçük bir itiraza bile tahammül etmek istemiyor. Ama biz biliyoruz ki faşizmin bu azgınca saldırısı sonu gelen sermaye sınıfının çaresizliğinden, egemenliğini kaybetme korkusundan...

Biz devrimci işçiler Türkiye'de süren sınıf savaşımında bugüne kadar zorlu mücadeleler vererek geldik. Bugünden sonra da tüm yasaklamalara, tüm engellemelere rağmen mücadele edeceğiz. Sokakları, mücadele alanlarımızı terketmeyeceğiz. Meydanlarımızı faşizme bırakmayacağız.

İşçi sınıfının özgürlük mücadelesinin hiçbir alanında yalnız olmadığımızı biliyoruz. Biz nasıl dünyanın öbür ucunda toprak altında kalan hiç tanımadığımız bir işçiye üzülebiliyorsak, o hiç tanımadığımız işçilerin de gözlerinin bizde olduğunu biliyoruz. Acılarımızı birleştirmek bize iyi gelebilir, mücadelemizi birleştirmek ise bizi özgürleştirir. Fa-

şizm gücünü biz işçilerin bölünmüşlüğünden alıyor. Birlikte mücadeleyi örgütlemek için daha çok bir araya gelmeli, daha sıkı işbirliği yapabilmeliyiz. Bu konferansta bütün ülkelerden ve tüm işkollarından işçilerin mücadeleyi örgütlemeyi görev olarak almamız gerekiyor. İhtiyacımız olan dayanışmanın gelişmesi için somut hedefler belirleyebilmeli, ortak pratik planlar yapabilmeliyiz. Bizler farklı ülkelerden, farklı sektörlerden işçiler olarak uluslararası mücadeleyi birleştirebiliriz, büyütebilirsek bizi elbirliğiyle ezen sermaye sınıfına karşı zafer kazanabilir, özlediğimiz sınıfsız sömürsüz bir dünyayı elbirliğiyle kurabiliriz. Birlikte başaracağımıza olan inancımızla sizleri coşkuyla selamlıyorum.

**Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!  
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!**



## DAYANIŞMA İÇİNDE OLACAĞIZ

**2.Uluslararası Maden İşçileri Konferansı'nda Devrimci İşçi Komiteleri'nin (DİK), Hindistan'da katılan işçilerle yaptıkları röportajları paylaşıyoruz:**



**İFTU (Hindistan Sendikalar Federasyonu) Başkanı Aparna B.Pradeep ile Söyleşi**

**DİK:** Hindistan'daki sendikal mücadeleden bize biraz bahseder misiniz?

**APARNA:** Hindistan'da sendikal mücadele 1924'de sömürgecilığe karşı başladı. Zaman içinde gelişim gösterdi. 1947'den sonra değişime uğradı. İktidar değişiminden sonra güç örgütüne dönüştü. Kızıl Bayrak Sendikası reformizme kayınca Hindistan devrimcilerinin silahı köylü hareketi ortaya çıktı. Hindistanlı devrimciler sendikalardan çıkıp silahlı örgütlerin başına geçtiler. 1979'da 1.Konferansla federasyon kuruldu. Hindistan'da sendika hareketi kısa zamanda politik partiler dönüştü Farklı devrimci hareketler var.

**DİK:** İFTU bugün nerelerde örgütlü?

**APARNA:** İFTU Hindistan devrimci mücadelesinde en eski sendika. 10-11 şehirde faaliyet sürdürüyor. Maden, inşaat, tütün (bri) işçileri içinde örgütlü. Gençlik çalışmaları var. Özel sanayi sektörlerinde santrallerde NPCİ örgütlü. Deri işçileri, bisküvi, tuğla, mermer, çay işçileri, tekstil işçileri, hastanelerde, sağlık sektöründe, paramediklerde kadın işçiler, sosyal güvenlikte çalışan işçiler ve yapı işlerinde çok büyük bir kitleyle kesintisiz çalışan işçiler AASHA'da örgütlüler.

Burada pek çok sektörde çok düşük ücretler var. Hatta bunlara düzenli bir maaş bile denilemez. Bir ilde hangi sektör varsa orası örgütlü. Kömür işçileri ve gençlik federasyonları var. İnşaat işçileri

koordinasyonu var. Aynı sektörlerde farklı farklı yapılar varsa orada federasyon kurulup devam ediyor.

**DİK:** Ülkenizde kadınların mücadelesinde siz nasıl bakıyorsunuz? İFTU'da kadınların mücadeleye katılımı için neler yapıyorsunuz?

**APARNA:** Hindistan yarı feodal bir ülke. Patriyarkal ve erkek egemen. Hindistan'da kadınlar feodalizm ve emperyalizmin yükünü sırtında taşıyor. Kadının gerçek özgürlüğü feodalizmin ve emperyalizmin yıkılması, komünizmin gelmesiyle mümkün olacak. Ancak o zaman özel mülkiyet bitecek. Kadının özgürleşmesi Hindistan devrimci hareketinin güçlenmesiyle başarılacak. Bu yapının yıkılmasıyla kadınların durumu yeni bir aşamaya geçecek. Kadın hareketi yeni demokratik devrim hareketiyle ittifak halinde olmalı aynı zamanda sosyalist komünist mücadele ile de.

İşçi sınıfı içerisinde 1990'da açıklanan yeni ekonomik politikalar düzenli işlerde kadın katılımı çok düşürdü. Aslında en büyük güç kadınlar.

Örgütlerimizi yaparken komiteleri kuruyoruz, bu komitelerde kadınların olmasını sağlıyoruz. Sadece kadın işçi çalıştırılan yerlerde kadın mücadelesi sürdürüyoruz. Farklı şehir komitelerinde kadın önderlerimiz var. Telegana ve Delhi'de kadın liderler var. Bir çok komitede kadınlar var. Ulusal komitenin 11 üyesi var. Biri ben olmak üzere ikisi kadın.

**DİK:** İşçilerle çok iç içesiniz, yaşam tarzınız onlar gibi, bunu nasıl gerçekleştiriyorsunuz?

**APARNA:** Sizin sorunuzda cevap da yatıyor. Sendikal mücadeleyi devrimci bir yaşam tarzı olarak sürdürüyoruz elbette. Bunun altında uzun bir eğitim süreci var. Parti ideolojik ve politik olarak kadrolarına yetiyor ama bu yüzde yüz sağlanamıyor. Bizde de proleter kültürü alamamış insanlarımız çıkıyor. Bir örneğimiz var. Yerel liderlerden, Ramagundam bölgesinde tanınan birisi sendikamızın başına geçti. Sapmalar ve burjuva yaşama özenleri başladı. Proleter kültürü kaybetme-

mesi için çaba harcadı. Ancak revizyonizme katıldı. Bu kişinin sendikadan ayrılmasıyla bir kısım üyemiz de karşıya geçti. Ancak biz ilkelere taviz vermiyoruz.

Bir broşür yayınladık. Proleter kültürü aktarmak için kadına yaklaşım, feodal görünümü ortadan kaldırmak için bir broşürdü. Hindistan'da lider olacaksın burjuva kültüre kayamazsın.

**DİK:** Türkiye'de kamu emekçisi sendikaları 90'lı yıllarda daha ileri bir programla çıktılar ve mücadelede belli bir dönem daha ileri bir hatta yürüdüler. İşçi sendikaları ise 80 darbesinden sonra işçi sınıfından koştular. Sendika yöneticileri bir işçi maaşının 4-5 katı maaş alıyorlar. Doğal olarak sınıftan ve sınıf mücadelesinden uzaklaştılar. Ülkenizde sendika yöneticilerinin sınıftan kopuşunu nasıl engelliyorsunuz?

**APARNA:** Hindistan'da çok fazla eyalet var. Her bölge için farklı bir pratik izliyoruz. Biz yoldaşlarımıza işçiler gibi yaşamın dediğimizde hepsine aynı maaş vermiyoruz. Evinde tek çalışan bir yöneticiyi kendi ekonomik özgürlüğünü kazanmış kadına farklı yaklaşıyoruz. Elbette ki hiçbir kaynağı olmayan kadroların da ekonomileri parti tarafından karşılanıyor. Sanayide sendikal mücadele politik bir zeminde gelişiyor. Sömürgecilik döneminde nasıl başladıysa sonrasında da aynı. Yani her zaman politikler. Çünkü sömürgecilığe karşı verilen mücadele bunun koşullarını doğurmuştur. İngilizler Hindistan'ı 1947'de terk ettiğinde tek bir merkezli sendika vardı. Komünistler hakimdi. Burjuvazinin temsilcileri iktidara gelince (Kongre Partisi) bu sendikayı böldüler ve bu bölünme sonrası kendisini destekleyici bir yapı kurdular. Şu anda beş ana sendika var. Yönelim olarak üç tanesi ülkedeki burjuva partilerin etkisinde yürüyor. (Kongre partisi, BJP) İki sendika da revizyonist hatta yürüyor. En büyük beş sendika bunlar. İFTU daha dar olmasına rağmen etkinliği daha fazla. Büyük sanayi tesislerinde çoklu sendikal yapı var. Bu kentte 55 bin işçi var. Sekiz sendika var, sekizi de hakimiyeti sağlamak için birbirleriyle mücadele ediyor. Aslında çok daha fazla sayıda sendika var ama onlar bu yarı-şerh girmiyorlar. Sendikamızda parti ne derse o olur. Politik yöneticiler ve sendika yöneticileri parti üyesidir.

1- Sendika yöneticilerinin maaşını parti veriyor. Kişinin ihtiyacına göre de-

şiyor.

2- Kadın çalışıyorsa bağımsızdır. Çalışmıyorsa parti yine ekonomik olarak destekler.

Sihirli bir araç yok herkes yapa yapa öğreniyor. Ülkemizde işçi sınıfının eğitim düzeyi düşük. Diğer burjuva sendikalarda yönetim dışarıdan burjuvazinin müdahalesiyle belirleniyor. Burjuvazi onları satın almaya çalışıyor.

**DİK:** Bu yoğunluğunuzun içinde bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

**APARNA:** Türkiye ve Kürdistan gündemini takip ediyoruz. Bundan sonra da dayanışma içinde olmak isteriz. Biz de sizleri tanıdığımızı çok mutlu olduk.

**Hindistan Tamil Bölgesi Deleşisi ile Söyleşi:**

**DİK:** 2016 sonunda gerçekleştirilen 180 milyon işçinin katıldığı bir genel grev gerçekleştirildi. Biz genel grevi ayaklanma ve devrimin aracı olarak görüyoruz. Genel grevin bu şekilde kullanılması onun etkisini zayıflatmaz mı?

**Tamil Deleşisi:** Genel grev reformist yapıların çağrısıyla gerçekleşti ama biz dahil devrimci hareketler de destek verdi. 2 Eylül 2016 da oldu. Genel grev konusunda sizlerle aynı fikirdeyiz. Ancak reformistlerin baktığı yer burası değil. Bu genel grevleri her yıl tekrarlıyorlar. Bu politik süreçlerden pay kapma yarışına dönmüş durumda. Reformistler iktidarı almayı amaç olarak görmüyorlar. Yalnızca işçilere çağrı yapıyor. Toplumun diğer kesimlerine, kadınlara gençlere değil.



**Fas Deleşisi ile Söyleşi:**

**DİK:** Bize kendinizden bahseder misiniz?

**Fas Deleşisi:** İLAL UMAM cephesi 23 Mart 1970 de A-B-C grupları Marksist Leninist olarak oluştu. Maoizmi tamamen benimsemiyoruz.. Bazı düşünceleri alıyoruz. Partinin ana gövdesi Marksist

Leninist, Maoistlerin uzaklaşmaması için, içimizde tutabilmek için Yeni demokratik devrim programımızda var.

**DİK:** Bu durum sizi burjuvaziyle ittifaka zorlamıyor mu?

**Fas Deleşisi:** Aslına bakarsanız böyle bir sıkıntımız var. Biz Marksist Leninistler geniş bir kesim olarak "proletarya ve köylülük iktidara gelecek, antikapitalist bir devrim olacak" diyoruz. Mao'nun kültür devrimi duruşunu savunuyor, besleniyoruz. Stalin'i savunuyoruz. Enver hocacı değiliz. 1928'e kadar iç savaş sürüyordu. 28-33 arasında SSCB'yi yıkma istiyorlardı. Troçki işbirlikçi ve her zaman anti-komünist. Lenin döneminde de Lenin'e karşıydı. 1953 sonrasında devlet kapitalizmine geçildi.

Kapitalist devletin kurumlarının dağıtılmasından yanayız. 1970'lerde baskı süreci yaşandı. Hareketin önderlerinin belli bölümü katledildi. 80'lerde yoldaşlar öldü. Monarşizme ve devlete karşı 1992'den sonra yeni bir strateji ile örgütlendik. Demokratik merkeziyetçiliği savunuyoruz. Komite konseylerle örgütleniyoruz. Legalize olursak tasfiye oluruz. Sendikalar, insan hakları, öğrenciler hepsine yayılmış durumdayız. Şu an 300 öğrenci cezaevinde. Öğrenciler hep militan durumda ve doğal olarak da hep tutuklanıyorlar. Kadın işçi, öğrenci hareketi var.

2006'da 20 Şubat hareketinin itici güç olduğu yoksulluğa karşı büyük bir eylem gerçekleştirildi. Yer altı örgütleri haftalık yürüyüşler yapıyorlar. Demokratik talepli gösteriler yapılıyor. Rabat'ta ve ulusal çapta oluyor. Bu hareketle 2 yıldır fiyatlar düştü. 2009'da hareket sönümlendi. İşçi sınıfı bilinci ile yüksek fiyatlar ve kamu hizmetlerine karşı eylemler yapıldı. Tunus başkanı düşünce burada da hareket yükseldi. Devlet başkanı korktu ve kaçtı. Karşı-devrimle karşılık verdi. Daha fazla demokrasi vaadiyle çıktılar karşı-mıza ve İslamcı partiyi getirdiler.

Ekim'de yeni bir seçim oldu. Geçmişteki bütün kazanımları ortadan kaldırdı. Fiyatlar yine yükseldi. Daha önce devlet şirketlere para vererek aradaki farkı kapatıyor fiyatları aşağı çekiyordu. Bu destek kalkınca fiyatlar fırladı. Emeklilik ücretleri düşürüldü. 20 Şubat hareketine saldırılıyor, devrimciler açığa çıkartılıyor ve tutuklanıyorlardı. Burjuvazi kendi içinde ittifak yapmaya çalıştı ama beceremedi. Şu an AKP gibi dinci faşist parti iktidarda. Biz ICOR'un içindeyiz.